

ISBN 975-6921-47-1

9 789756 921470

BUYULU GECE

Ella Montague Külkedisi Balosu'na davetliydi ve bu balonun tek amacı bekar gelip evli gitmekti.

Ella Montague'nin prensi onu terk ettiği zaman Ella peri masallarına olan inancını da yitirmişti. Ama bir zamanlar prensi olan Rafe Beamont geri dönmüştü! Montegue ailesi kızkardeşinin hayatını bu romantik saçmalıklarla mahvetmişti, bu yüzden intikam peşindeydi. Ella ile evlenecek ve onun kalbini kıracaktı...

Fakat evlendikten sonra, Ella'nın sonsuz aşk hayallerinin yıkılmadığını aksine gerçekleştiğini fark etti. Ella aşk için evlenmişti ama inatçı kocasını buna nasıl ikna edebilecekti...

Kitap Huzami

Tarama Dzida75

Düzenleme Ser_reS

2 ROMAN BİR ARADA

1.750.000 TL. (KDV Dahil)

GİRİŞ

"Bu gece seni korkutuyor, değil mi?"

Elle Montague annesine baktı, onu üzmemek istemiyordu. Aslında bu geceki Külkedisi Balosu'nu geçen beş yıl boyunca endişeyle beklemişti. Çünkü beş yıl önce düzenlendiği o talihsiz gecede tüm umutları ve hayalleri yerle bir olmuştu. Ancak bunu yüksek sesle itiraf etmek ve annesine acı vermek... Başını salladı. Bunu yapamazdı.

"Bu baloların senle babama ne ifade ettiğini biliyorum..." diye ihtiyatlı bir cevap verdi.

"Külkedisi Balosu bizim için çok anlamlı", diye karşılık verdi Henrietta. "Babanla evliliğimizde bulduğumuz mutluluğu başkalarının da bulması en büyük arzumuz. Bu nedenle beş yılda bir bu baloları düzenliyor-bu geleneği otuzbeş yıldır yaşıyoruz. En büyük arzumuz da senin mutlu olman."

Mutlu mu? Bir zamanlar kesin gözüyle baktığı mutluluğu artık neredeyse imkansız görünüyordu. "Belki de bazılarımızın kaderinde 'sonsuz mutluluk' yoktur", diye fısıldadı.

"Seninkinde tabii ki var." Annesinin sesinde panik seziliyordu. "Aksini nasıl düşünebilirsin?"

Ella başını eğdi. "Böyle bir gecede hayallerimin erkeğiyle karşılaşacağımı ve birbirimize aşık olup bu büyümlü gecenin sonunda evleneceğimizi hayal ettim hep. Aynı sen ve babam gibi. Ama belki-" Kendini toparlamak için mücadele ediyor, annesinin kabul etmek istemediği bir ihtimali dile getirmeye çalışıyordu. "Belki de Külkedisi Baloları herkeste işe yaramıyordur."

"İnananlarda işe yarar", diye üsteledi Henrietta.

"Yarar mı? Emin misin?"

Henrietta'nın müşfik bakışlı mavi gözlerine hüznün çöktü. "Beaumont seni çok kötü incitti, değil mi?"

"Bunu atlatırım", dedi Ella omuz silkerek.

"Babanla ben o gece için pişmanlık duymadan bir gün bile

geçirmedik. Hepsi bizim suçumuzdu. Düşünmemiz gerekirdi... Fark etmeliydik..."

"Sizin bir suçunuz yok", diye karşı geldi Ella. "Rafe'nin kız-kardeşinin amacının ne olduğunu kimse bilemezdi. Shayne hiçbirimize neler planladığını söylememiştir. Ayrıca Rafe'ye Külkedisi Balosu'nda aşık olmadım."

"Ama onu orada kaybettin", diyerek mantıklı bir sonuç çıkardı annesi.

Bunu inkar etmenin bir faydası yoktu. "Ben yirmibir yaşında saf bir kız değilim. Hayalperest de değilim artık", dedi çenesini kaldırıp meydan okur bir ifadeyle annesinin gözlerine bakarak. Yaşadığı son beş yıla borçluydu bunu.

Henrietta'nın sıkıntısı nefes alışından belliydi. "Vazgeçmemelisin."

"Vazgeçmedim." Ella bakışlarını indirdi. Henüz vazgeçmemişti.

Bu gece, sonsuza dek sürecek aşkını bulmak için geriye kalan tüm ümidini de yitirmediği takdirde vazgeçmeyecekti. Bu son Külkedisi Balosu'na kalbinin prensini bulmak için son bir şans tanıyordu. Ama onu bulamazsa da o "sonsuz mutluluğu" yaşamak için seçilmiş özel kişilerden biri olmadığını anlayacaktı.

Öylece durdu, parlak gözlerini hüznün kaplamıştı. Geçen birkaç yıl içersinde kararını vermişti. Tekrar gün ışıdığına hala evlenmemişse kaçınılmaz gerçekle yüzleşecekti. Masallardaki perilerin Külkedisi adında minik kızların bile dileklerini gerçekleştirmedeğini kabul edecekti. Sonunda Rafe'nin baştan beri haklı olduğuna, masalların hoş birer hikaye olduğuna ve çoğu insanın sonsuz mutluluğa nail olamadığına inanacaktı, kendi anne babası ise kaideyi bozmayan tek istisnaydı.

"Ella? Lütfen bana doğruyu söyle. Hala inanıyorsun, değil mi?"

Annesine dönüp, inandırıcı olmak için gülümsedi. "Tamam. Hala inanıyorum." Bu son gecede ümitlerinden ve hayallerinden geriye kalan kırıntılara sıkıca tutunacaktı. Balonun büyüüne, işe yaraması için son bir şans tanıyacaktı.

"Vazgeçmediğinden emin olmalıyım", dedi Henrietta endişeyle. "Bu benim için... bizim için çok önemli."

"Biliyorum." Ella'nın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Babam ve sen iflah olmaz birer romantiksiniz. Her zaman da öyleydiniz."

"Bunu inkar etmenin anlamı yok", diye karşılık verdi anne-

si. "Ama endişelenmemin nedeni bu değil. Sana henüz söylemediğim bir şey daha var."

Elia'nın keyfi endişeye dönüştü. "Nedir, anne?"

"Otur, tatlım, konuşmamız gerek."

"**A**kşamı heyecanla bekliyorsun, değil mi?"

Rafe, telefon ahizesini kulağına bastırdı. "Bu konuda yalan mı söylememi istiyorsun, Shayne?", diye sordu. "Kendini daha iyi hissetmen için amacımı yalanlarla süslememi ister misin?"

"Evet! Aynen bunu istiyorum."

"Biliyorsun, ben böyle bir şey yapmam", dedi kuru bir sesle. "Söyle bakalım, ta Costa Rica'dan canımı sıkmak için mi aradın beni? Yoksa konuşmak istediğin önemli bir konu mu var? Gitmem gereken bir parti var burada."

"Lanet olsun, Rafe! Bu çok önemli. Montague'leri rahat bırakacağına söz ver."

"Buna söz veremeyeceğimi biliyorsun."

Kızkardeşinin sesi kaygılıydı. "Yani vermem demek istiyorsun."

"Pekala, vermem." Rafe sözlerine gözden kaçmayacak bir kesinlik verdi. "Montague'ler bozguna uğradıklarında orada olmak istiyorum."

"Ama benim hatamdı! Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekecek?"

Yatağın üzerine attığı altın kabartmalı zarfa baktı, içinde kızkardeşinin balo bileti vardı. "Bu son olay olmasaydı, belki de daha farklı olurdu. Beş yıl önce gerçekleşen olay yeterince kötüydü. Ama seni yeniden davet etme küstahlığını göstermeleri..." İspanyol aksanıyla konuşmaya başladığını fark etti, öfkesini bastırmaya çalışarak ahizeyi daha sıkı kavradı, ona acımasızca hakim olan hiddetinden kurtulmaya çalışıyordu. "İşte bunu affedemiyorum."

"Anlamıyor musun? Bu geceki baloya gitmek istiyordum. Sandım ki...Belki..."

Rafe dişlerini gıcırdattı. "Onun da geleceğini umuyordun."

Kızkardeşi cevap vermedi, ama nefesinden kalbinin kırıldığını anlaşıyordu.

"Ah, *pobrecita hermenita*," diye fısıldadı Rafe. "Senin acın benim acımdır. Seni daha fazla acıdan korumak için her şeyi yaparım." Gözlerini kapattı, kararlılığı daha da güçleniyordu. "Ve öyle de yapacağım. Bu sorunu kökünden halledeceğim."

Montague'lerle işim bittiğinde seni veya başkalarını o romantik saçmalıklarla kandıracak Kükedisi Balolar'ı tarihe karışacak."

"Lütfen Rafe." Duygularının yoğunluğu konuşmasını engelliyor, beş uzun ve zor geçen yıldır içinde taşıdığı suçluluk duygusunu kamçılıyordu. "Yapma."

"Buna mecburum", diye cevap verdi acımasızca. "Masum insanların hayatlarıyla oynamaya devam edemezler."

"Bana inanmak zorundasın. Benim hatamdı. Seni nasıl ikna edebilirim?"

"Edemezsin Shayne. Bu herkesten çok benim hatam."

"Ben...anlayamıyorum."

"Hayatının yarısını kimsesiz geçirdin. Sonunda seni bulduğumda, seni koruyacağıma yemin ettim." Dudaklarını büktü. "Ama yeminime sadık kalmayı başaramadım. Geçmişini değiştiremem, ama bunun tekrarlanmamasını sağlayabilirim. Bu kez sana karşı sorumluluğumu yerine getireceğim."

Kızkardeşi ağladığını gizlemeye çalışsa da, Rafe insanın içini eriten kederli sesinden bunu anladı. "Konuşmalıyız", diyebilirdi sonunda. "Anlamıyorsun."

"Hayır, anlıyorum, *mi pichon*", diye sakince cevap verdi Rafe. "Ne kadar iyi anladığımı bilemezsin."

Ahizeyi yavaşça yerine koydu. Gidip yatağın üzerindeki zarfı aldı. İçinde şaşırtıcı bir ağırlıkta "yaldızlı" bir bilet bulunan beyaz kadife bir kese vardı. İçinden altın bileti çıkardı. Batmakta olan güneşin ışınlarını yansıtarak suit odasına parlak, altınimsı bir vaad yayıyordu.

"Sana yemin ederim, Shayne", diye mırıldandı. "Bunun bedelini ödeyecekler."

BİRİNCİ BÖLÜM

Rafe daha uzaktan Ella'nın varlığını hissederek gerildi. Montagueller'in balo salonuna girmek için kuyrukta bekleyen insanlar arasından görebiliyordu onu-altın rengi elbisesinin parıltısını, ışıldayan koyu saçlarını ve bir manolya kadar solgun, pürüzsüz cildini.

Sonra birden kalabalık yarıldı ve onu gördü. İlkel bir arzu ve gittikçe şiddetlenen sahip olma tutkusu sardı benliğini. Mantiği Ella'yı reddedilirdi, ama daha derinlerde yatan ilkel yanıyla onu hala istediğini fark etti Rafe.

Dios! Gözlerini ondan alamadığı için kendinden iğreniyordu. Beş yıl önce onun gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünmüştü. Ama o zamandan bu yana kendi geniş hayal gücünün bile ötesinde bir güzelliğe dönüşmüştü.

Kuyruktan çıkarak, hissettiği dayanılmaz arzudan kurtulmaya çalıştı. Bu doğal bir tepkiydi, damarlarında kan dolaşan her erkek kendini bu kadının çekimine kaptırırdı. Ama böyle devam edemezdi-onun yaptıklarından sonra olamazdı bu...

Kararını vermiş olsa da aklına daha iyi bir fikir geldi, buna göre hem intikam alacak hem de ona sahip olarak kendini tatmin edebilecekti. Rafe'nin ağzı neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kendi iyiliği için bu plan işe yaramalıydı.

Ella, Külkedisi Balosu'nun başlamasından bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Bir an evvel gidip mutluluğu yakalamak için son şansını kullanmak istiyordu. Bunun yerine konukları sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor, kucağında ki kadife kaplı kutunun içinde topladığı balo biletleri ateşli hayallerden ve dileklerden oluşan altından bir dağ oluşturuyordu. Sıradaki konuk yaklaştığında tekrar başını kaldırarak gülümsedi. Karşısındaki iri yarı, yakışıklı bir erkekti. "Ben Jonah Alexander", diye kendini tanıttı. "Bakın-"

Adam konuşurken, garip bir duygu Ella'nın bakışlarını

adamın arkasına... dosdoğru Rafe Beaumont'un sert bakışlarına çekti.

"Merhaba, Ella", dedi Rafe, yumuşak bir tonda söylediği sözler fırtınalar kopan gri gözlerindeki ifadeye tezat düşüyordu.

Ella'nın yüzü soldu. Bu Rafe olamazdı! Kutu Ella'nın titreyen ellerinde sallanmaya başladı ve sonunda yere düştü. Ella hayretle Rafe'ye bakıyordu. Tek bir bakışıyla neleri ele verdiğini düşünmekten bile korkuyordu. Rafe'nin onun düşüncelerini ve duygularını okuyabildiğini bilerek, Tanrı'nın kendisini korumasını diledi. Sıradaki genç adam eğilip yere saçılan biletleri toplamaya başlayana kadar Ella kendini toparlayamamıştı. Eğilip yardım etmeye başladı.

"İyi misiniz?", diye sordu adam kısık bir sesle.

Her ne kadar titreyen elleri onu ele verse de "İyiyim", diye karşılık verdi. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Jonah da doğrulup arkasına keskin bir bakış attı. Rafe'yi sindirebileceğini düşündüyse de yanıldığını hemen anladı. Ella bu bakışı tanırdı, son derece varlıklı ve güçlü adamların bile bu bakış karşısında teslim olduğunu görmüştü.

Jonah'ın omuz silkerek bu bakıştan etkilenmeyişi Ella'nın çok hoşuna gitti. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?", diye teklif etti.

Ella'nın bakışları kederliydi. "Korkarım yok. Külkedisi Balosu'na hoşgeldiniz. İyi eğlenceler ve... mutlu bir gelecek dileriz."

"Emin misiniz?"

Rafe harekete geçti. "Ona gitmesini söyle Ella. Biliyorsun bu özel bir konu."

Ella kendini koruyucusu ilan eden genç adama bakarak ikna edici bir şekilde gülümsedi. "Rafe ve ben eski...biz eski arkadaşız. Teşekkür ederim."

Jonah başını eğerek kabul etti. Rafe'ye son bir uyarı bakışı atarak gitti.

"Arkadaşın mı?", diye sordu Rafe Jonah'ın sırasına geçerken.

"Onu daha önce hiç görmedim." Ella omuz silkerek ona aldırmadığını ifade etti. "Sanırım belayı tek bakışta tanıyor."

Rafe'nin gülmüşü gözlerinde neşe pırıltıları görüldü. "Yani ben bela mıyım?"

Ella bir an durdu. "Bilmem. Bela mısınız?"

"Bence bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Ella kendini zorlayarak sordu. "Nedir?"

Neşeli bakışların yerini soğuk bir kararlılık aldı. "Bu akşam bana eşlik et, o zaman sorunun cevabını alırsın."

Sesinin tonu bunun bir soru değil bir emir olduğunu belli ediyordu. Ella bunun altında yatan tehdidi de sezmişti. Balo salonuna girmek için bekleyen kuyruk uzamaya başlamıştı. Bu duruma hemen bir son vermeliydi. "Ne istiyorsun Rafe?", diye sordu alçak sesle. "Neden geldin?"

"Tabii ki davetliyim. Yoksa neden geleyim ki?" Sonra elini açarak biletini gösterdi.

"Buraya kendine bir eş bulmak için mi geldin?", diye fısıldadı Ella hayretle.

"Bu gece burada olmanızın nedeni bu değil mi?" Bileti kutuya attı.

"Külkedisi Balosu'na hoşgeldin", diye bir robot gibi konuştu Ella. *Rafe kendisine bir eş bulmak için gelmişti!* Bir kenarda durup onun salondaki birbirinden güzel kadınlardan birini kendine eş olarak seçmesini nasıl izleyecekti? "Rafe-"

Rafe ona iyice yaklaşarak "Bana katıl", diye mırıldandı. "Görevini bir başkasına bırak ve benimle dans et, *amada*."

"Yapamam. Bu görev bana verildi."

"Yalan söylüyorsun Ella. Seni burada tutan görevin değil, korku. Önünde sonunda benimle yüzleşmek zorunda kalacaksın. Neden bunu hemen halletmiyoruz?"

"Ne istiyorsun Rafe? Kendine bir eş bulmak için geldiysen neden benimle dans ederek zaman kaybedeceksin?"

"Bu başkalarının önünde tartışılacak bir konu değil. İşin ne zaman biter?"

Hiçbir zaman! "Biraz daha zaman alabilir", diye düşünmeden konuşmaya başladı.

Bu gece hayalindeki erkeği bulmak için son şansıydı. Ama bu meseleyi çözümlemeden serbest kalamayacağını biliyordu.

"Gel, *amada*", diye ısrar etti. "Benimle gel."

Ella ipnotize olmuş gibi başını eğdi. Yakınında duran bir hizmetçiye dönerek kutuyu teslim etti. Rafe'nin koluna girip itiraz etmeden onunla gitti.

Dans pistine ulaşana kadar Rafe hiç konuşmadı. Ella'nın gözücuyla baktığını fark ederek kaşını merakla kaldırdı. "Son beş yıl içinde çok mu değişmişim?"

"Evet, değişmişsin."

"Değişiklikler o kadar kötü mü?"

"Kırıksıklıkların artmış." Ama aslında ağız ve göz çevresindeki bu çizgiler onun doğal gücünü ve olgunluğunu vurguluyor-

du. "Ayrıca şakaklarındaki saçlar ağarmaya başlamış."

"Yıllar erkeklerde bu tür izler bırakır."

Ella baygın bir kahkahayı bastıramadı. "Hepimizde bırakır. Sanırım en çok göze çarpan değişiklik senin daha da sert olman, tabii bu mümkünse. Daha soğuksun."

Rafe onu daha sıkı tuttu. "Bunun için yılları suçlama."

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu benim suçum, değil mi?"

Rafe buna itiraz etmedi, ama sanki hor gördüğü değil de çok değer verdiği bir kadınmış gibi Ella'ya daha sıkı sarıldı. Ona bu kadar yakın olup hislerine karşılık vermediğini bilmek dayanılmazdı.

"Konuşmak istediğini söylemiştin", diye hatırlattı.

"Önce dans edeceğiz. Sonra konuşuruz."

Ella gözlerini kapadı. Ama bu sefer başka duyular devreye giriyordu. Kaslı vücudunu hissediyor, içine çektiği erkeksi koku su başını döndürüyordu.

Ella gözlerini açtı. İçinde kabaran duyguları bastırmak için dikkatini Rafe'nin boynundaki papyona vermeye zorladı kendini. Ama bir faydası olmadı. Papyonunu çekip çıkarmak, gömleğinin yakasını açıp güçlü kalın boynunu dudaklarıyla keşfetmek için yanıp tutuştuğunu hissetti. Beş yıl önce onu tüm varlığıyla istemişti. Ama şimdi...

"Neyin var Ella?", diye mırıldandı. "Ne düşünüyorsun?"

Gerçeği itiraf edemeyeceğine göre ona ne diyebilirdi? Korkusu onu kaçmaya, arzusu ise kalmaya zorluyordu. Korkusuna yenik düştü. Kendini Rafe'nin güçlü kollarından kurtardı, dans eden diğer çiftler etrafında koşarak ümitsizce bahçeye kaçtı. Bahçede gizli bir geçitten geçerek eski sığınağına ulaşınca meraklı gözlerden uzakta acısını dışa vurdu.

Rafe Ella'yı belli bir mesafeden takip etmişti. Sonra onu birden gözden kaybetti, ama nereye gittiğini biliyordu. Ella ile birlikte birçok kez buraya, Montague'lerin iri ağaçlarla çevrili "gizli sığınağı" olan bu çimenli açıklığa saklanarak meraklı gözlerden kaçmıştı.

Nevada'ya kısa bir iş ziyareti için gelmişti. Costa Rica'nın batı sahilinde inşa edeceği bir otel için yatırımcıları ikna edecekti. Kızkardeşi Shayne ile çok iyi anlaştıkları için Ella'yı asistanı olarak işe almıştı.

Bu hayatında verdiği en kötü karardı.

Ella o zamanlar yirmi yaşında bir genç kızdı. Aralarında daha ilk andan itibaren bir çekim vardı. Bu seyahat için ayırdı-

ğı üç aylık süre altı aya, sonunda bir yıla kadar uzamıştı. Bunlar çok özel günlerdi. O zamanlar onu kollarına alır, etrafında ki her şeyi unutana dek öperdi. Ella'yı nasıl da istemişti!

Çimenli açıklığa çıktığı an Ella'yı gördü. *Maldito!* Hayatında hiç bu kadar büyüleyici bir manzara görmemişti. Ayışığı Ella'nın saçlarına gümüşü pırıltılar veriyor, cildini parlatıyordu. Yunan tanrıçalarının giydiği tarzda kıyafeti vücudunun son yıllarda iyice serpilip gelişen tüm kadınsı hatlarını ortaya seriyordu. Rafe kasıklarını kavuran ateşe hakim olmaya çalıştı. Bu akşam buraya gelerek kızkardeşine büyük acılar yaşatan bu kadını hiçbir şey hissetmeden mahvedebileceğini sanmıştı. Ama Ella'yı böyle savunmasız ve kederli görünce bunu yapamayacağını anladı. Beş yıl önce yaptıkları için pişmanlık duyup duymadığını öğrenmeden ilk planını gerçekleştiremezdi.

Bir ses çıkartmış olmalıydı ki Ella dönüp baktı. Bakışları adeta birbirine kenetlendi. Elinde tuttuğu altın gibi parıldayan bir şeyi çabucak elbisesinin cebine sakladı. Rafe emin değildi, ama balo biletine benzetti. "Beni takip etmemeliydin, Rafe", dedi alçak bir sesle.

"Başka çarem yoktu." Yaklaşarak Ella'yı saran ayışığı çemberine girdi. "Bunu sen de hissettin, değil mi *mi alma?*"

"Böyle konuşma." Ateşli bakışlarında altın sarısı benekler ışıldıyordu. "Ben senin ruhun değilim. Nasıl olabilirim ki? Senin ruhun yok."

Rafe dudağını büktü. "Haklısın. Ama bu yine de acı gerçeği değiştirmez."

"Hangi gerçeği?"

"Beni hala istiyorsun."

Ella'nın nefesi kesildi. "Keşke bunu inkar edebilseydim", diye karşılık verdi.

Rafe'nin yüzüne düşen gölge memnuniyetini gizliyordu. "Benim de seni hala istediğimi inkar edemeyeceğim gibi." Ella'yı şaşırtıyordu. "Bana inanmıyor musun?"

"Pek...mümkün görünmüyor."

"Neden? Bu Külkedisi Baloları konusunda düşman olduğumuz için mi?"

"Evet."

Rafe'nin kahkahasında neşeden eser yoktu. "Arzunun bir lamba gibi tek bir parmak hareketiyle söndürülebileceğini mi düşünüyorsun? Senin için öyle mi?"

"Hayır."

Bu tek sözcüğün yalınlığında yıkılmış bir ifade vardı. Rafe onu üzmemek istememişti. Kendini tutamayarak elini uzattı, El-

la'nın elini yakalayarak onu gölgelerin içine çekti.

"Arzu, *mi alma* kontrolden çıkmış bir açlık gibidir. Doyurulması için beslenmesi gerekir. Biz bu açlığı asla doyurmadık."

Ella yumuşamadı. "Öyleyse açlıktan öleceğiz."

"Başka kadınlarda mı tatmin aramamı istiyorsun?"

Ella bu düşünce ona acı veriyormuş gibi geri çekildi.

"Demek ciddiydin. Buraya kendine bir eş bulmak için geldin."

"Otuzbeş yaşındayım. Sence de artık zamanı gelmedi mi?"

"Sorman gereken son kişi benim." Ella kollarından sıyrıldı.

"Kendine bir eş bulmak için neden buraya geldin? Külkedisi Balolarına ne kadar şiddetle karşı çıktığın düşünülürse geleceğin son yer burası olur sanırdım."

Rafe ona gerçeği söylemeyi tercih etti. "Aramızı düzeltmek için geldim. Geçmiş; ait olduğu yere, geçmişe gömmeden ileri adım atamıyorum."

Ella gerilmişti. "Ne demek istiyorsun? Aramızı nasıl düzelteceksin?"

"Başlangıç olarak akşamı seninle geçirmeyi planlıyorum. Biraz...konuşuruz."

"Hayır", diye aniden karşı çıktı. "Bu gece olmaz."

Sözlerinin ardında sezdiği çaresizlik karşısında Rafe'nin gözleri kısıldı. "Reddetmemen daha akıllıca olur."

"Peki edersem?"

"O zaman aramızdaki sorunları çözmek için... başka yöntemler kullanırım. Korkarım bunlar hoşuna gitmeyecektir."

Ella korkusuzca karşısında duruyor, dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu.

"Neden şimdi ortaya çıktın Rafe?", diye sordu. "Neden bunca yıldan sonra?"

"Zamanlamam çok mu kötü?", diye sordu sahte bir masumiyetle.

"Daha kötü olamazdı."

Rafe onun sesinde tekrar o çaresizlik tınısını algılayarak kaşlarını çatı. Burada yolunda gitmeyen bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bulmaya kararlıydı. "Zamanlamam Külkedisi Balosuna denk geldiği için mi kötü?"

"Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"Belki de..." Daha çok şüphelenmekle birlikte ondan bir şeyler sakladığından da emindi. "Yoksa benden sakladığın başka bir neden mi var?"

Ella'nın kalbi sanki boğazında atıyordu. "Hayır, yok", dedi fısıldayarak ümitsiz bir ifadeyle. "Artık yok."

Rafe birden ne olduğunu anlayarak patladı. "*Madre de Dios!* Başka şeyler de var."

"Hayır-"

"Bana yalan söyleme! Bu gece evlenmeyi planlıyordun!"

Ella çenesini kaldırarak, dosdoğru gözlerinin içine baktı. "Neden bu kadar şaşırdın? Bu senin de planın değil miydi?"

Rafe Ella'nın omuzlarını çürütürcesine sıktığını fark ederek, kavrayışını biraz yumuşatmaya, omuzlarını okşamaya zorladı kendini. "Neden Ella?", diye sordu duygu yüklü bir sesle. "Neden böyle anlamsız bir şey yapacaksın?"

"Anlamsız mı? Montague'lerin kızının Külkedisi Balosu'nda hayallerinin erkeğini bulması anlamsız değil."

"İlk kez bu gece karşılaştığın bir erkekle evlenmen doğru olmaz. Bana kalsa bu balo asla bir daha olmazdı."

"Onlara son vermek için de elinden geleni ardına koymadığının farkındayım."

Sert yüz hatlarında samimiyetsiz bir gülümseme belirdi. "Hayır, elimden gelen her şeyi değil, yoksa burada olmazdım."

"Ne demek istiyorsun?"

Ella'nın tetikte olduğunu fark etti. "Demek istediğim, işin içine katmamayı tercih ettiğim bir iki yöntem vardı."

"Onları *şimdiye kadar* işe katmadım demek istiyorsun." Rafe başını önüne eğerek şüphesini doğruladı. "Kendini bu kadar tutabilmene şaşıyorum."

"Katı tedbirler almamaya çalışıyorum", diye karşılık verdi.

Ella kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Geçen son beş yıl içinde merhamet duygun çok gelişmiş."

Rafe onu daha da yakınına çekti, bunun da onu yıldırma-
dığını görünce içinde bir acı hissetti. "Eğer merhametim yoksa, affedemiyorsam, bunun tek sorumlusu sensin."

Ella'nın neşesi kaçmıştı. "Neden geldin, Rafe? Gelmenin gerçek nederi nedir?"

Artık bir karara varmanın zamanı gelmişti. Seçenekleri çok açıktı. İlk planını gerçekleştirip Külkedisi Baloları'na bir son verebilir, ya da onları kasıp kavuran ihtiyacı da tatmin ederek aynı sonuca ulaşabilirdi. İkisi de aynı kapıya varacaktı-bu gece Külkedisi Balosu son kez yaşanacaktı. Bunu nasıl yapacağına gelince...Aç bakışlarını Ella'ya dikti. Ella evlenmek istiyordu. Ona engel olabilir, bu baloların ne kadar tehlikeli birer hayal olduğunu ispatlayabilirdi.

"Neden geldin?", diye tekrar sordu. "İstediğin ne?"

Rafe kararını vermişti. Onu sıkıca kollarına aldı. "Bir eş istiyorum, *mi alma*. Ve sen bana bir eş bulacaksın."

İKİNCİ BÖLÜM

Ella şaşkın gözlerle Rafe'ye baktı. Gerçekten ona bir eş bulmasını mı istiyordu? Bunun Ella'ya ne kadar acı vereceğini biliyor olmalıydı. Yoksa buna aldırıyor muydu?

Ella yanlış anladığını umdu. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym." Ella'ya o kadar sıkı sarılmıştı ki, mantıklı bir düşünce yürütebilmek neredeyse imkansızdı. "Bana bir kadın bulmanı istiyorum."

"Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?" Sesi çatallanmıştı, ama Rafe bunu fark ettiyse de belli etmedi. "Odadan odaya gezip anons ederek mi?"

"O kadar da zor bir şey değil", diye cevap verdi eğlenerek. "Bunca yıllık tecrübene dayanarak nasıl yapılacağını bilmeni beklerdim. Külkedisi Balosu'nun amacı, yalnızlık çeken insanlara çöpçatanlık etmek değil mi?"

"Evet, ama-"

"Öyleyse benim özel çöpçatanım ol. Diğer konuklar eşlerini nasıl buluyorlar?"

"Sanırım birbirleriyle tanışıyorlar", dedi Ella. "Çoğunun nasıl birinden hoşlanacağına dair bir fikri vardır zaten. Hatta kimi elinde bir listeyle gelir."

"Liste mi? Ne kadar da...pratik. Sen de kendine bir alışveriş listesi hazırlayarak mı bir koca bulmayı planlıyordun?"

"Tam olarak değil. Önemli bulduğum bazı vasıflar ve karakter özellikleri var."

"Bu bana bir liste gibi geldi." Ella ona karşı gelmeye çalışınca, "Ama gerekli olan buysa, karşı gelmek ne haddime?"

Bu çok gülünçtü! "Rafe, lütfen-"

"Hayır, hayır. Eğer doğru kişiyi bulmak için bir liste gerekiyorsa, biz de hazırlarız. İlk olarak ne istemeliyiz?" Parmaklarını şaklattı. "Buldum."

"Kadınlığı ağır basmalı, değil mi?", diye ağzından kaçırvermişti.

Karşılığında Rafe sadece gülümsedi. "Herhangi bir kadın

değil. Özel biri olmalı, *amada*. Çok özel." Sesi yumuşadı, hafif aksarı ona çok çekici bir hava veriyordu. "Çöl güneşine benzeyen sarı benekli gözleri olmalı."

Onun duygusuz mu olduğunu sanıyordu? Onu sıkıca tutmuş zaten zayıflamış olan tüm savunmasını iyice yıkıp duygularını altüst ediyordu. Üstüne üstlük hayallerinin kadınına o sakın, mantıklı tavırlarıyla anlatmaktan utanmıyor, onu *Ella*'nın bulmasını istiyordu.

"Çöl güneşi mi?", diye sordu Ella kuru bir ifadeyle. "Yani etrafta dolanıp ateşli gözlü bir kadın mı bulmanı istiyorsun?"

Rafe dudaklarını sivriltti. "Senin yeteneğine sonuna kadar güveniyorum."

Ella sessizce ah çekerek nefesini bıraktı. "İstedğin bu mu-ateşli gözlerle bakan bir kadın?"

"Birkaç isteğim daha var tabii. Aynı zamanda zarif ve sıcakkanlı olmalı. Mücadeleci, cesur, acizlere karşı merhametli olmalı."

"Bir kadından mı bahsediyoruz?", diye sordu Ella şüpheyle. "Çünkü isteklerine bakılırsa bir kadın yerine bir köpek alsan daha iyi olur."

Bu kez onu kızdırmayı başarmıştı. "Pek yardımcı olmuyorsun", diye açıkladı. "Sen de bu gece kendine bir koca bulmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet." Belki. Rafe'yi tekrar gördükten sonra bundan pek emin değildi artık.

"Ben bir eş bulana kadar, bunu yapamayacaksın. Bu yüzden bir an evvel bu konuda çalışmamızı öneriyorum."

Ella ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek isterdi. Ama az önce savurduğu tehdidi görmezden gelemiyordu. Hala kendine bir koca bulacak kadar vakti olduğuna inanmaya çalıştı. Yapması gereken tek şey, Rafe'nin rüyalarını süsleyen kadını bulmaktı.

"Haklısın. Hadi bu işi halledelim. Bir kadında sence başka neler olmalı?"

"Dur bir bakalım...Zeki olmalı. Ve güçlü."

"Öyleyse sen bir köpeğin özelliklerine sahip kaslı bir dahi arıyorsun."

"*Amada*", dedi kuruca. "Sen bu işin ruhunu yakalayamıyorsun. Yoksa sen Kulkedisi Balosu'nda bana uygun bir eş bulamayacağına mı inanıyorsun? İncancına ne oldu? Artık inanmıyor musun?"

"Tabii ki inanıyorum. Gerçekten."

Bu soruyla hedefi tam onikiden vurmuştu, Ella şüphelen-

memesini umdu.

Rafe'nin gözleri kısıldı. "Bundan asla şüphe etmedim. Dur bir bakalım... Nerede kalmıştık?"

"Bir kadında aradığın özellikleri konuşuyorduk", dedi aceleyle sıkıntısını gizlemeye çalışarak.

"Evet, doğru. Listemize başka ne ekleyebiliriz acaba?" Düşünmek için durdu, elini Ella'nın şakağından boğazına oradan ensesine götürerek, Ella'nın içini titreten bir duygu karmaşasına neden oldu.

Ella'nın nefesi kesik kesikti. "Bence listen yeterince uzun", demeyi başardı.

"Sanırım haklısın. Ancak koyu renk saçlı kadınları tercih ederim. Bunu aklında tutacaksın, değil mi?"

"Elimden geleni yapacağım. Başka bir şey var mı?", diye sordu. Rafe'nin dokunuşları cüretkar ve kıskırtıcı olmaya başlamıştı.

"Aklıma son bir şey daha geldi."

"Nedir?"

Rafe parmaklarını adeta dans edercesine sırtından aşağıya indirerek kalçalarını tuttu. "Onu öptüğüm zaman...tepkisi ay-nen böyle olmalı."

Ella onun daha ne yapmaya çalıştığını anlayamadan Rafe başını eğip dudaklarına kapandı. O an başka her şey anlamını yitirmişti sanki.

Gömleğine sıkıca tutundu. Kolları onu birer çelik halat gibi sarmıştı. Bunca zaman sonra onu hala bu kadar ümitsizce istiyor olamazdı. Ella direnebilir, ona kurduğu tuzaktan kurtulabilirdi. Ama gerçek şuydu ki, onu daha balo salonunda gördüğü ilk andan beri bunun olmasını istemişti.

Son öpüşmelerinden bu yana çok zaman geçmişti. Ella hiçbir şeyi unutmamış olduğunu fark etti. Başdöndürücü kokusunu, dudaklarının sert ama sıcak temasını, kendi bedeninin onun güçlü dokunuşlarına verdiği muazzam tepkiyi hiç unutmamıştı. Rafe'nin titremesinden bu öpücüğün onu da en az kendisi kadar etkilediği anlaşıyordu.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi?", diye fısıldadı. "Bir kadınla erkek arasında böyle olmalı. Benim için hala yanıp tutuşurken kendini bir başkasına vermeyi nasıl düşünebilirsin?"

Söyledikleri kalbini dağılıyordu. "Peki tarif ettiğin o mükemmel kadın ne olacak? Benim planlarımı onaylamıyorsun, ama kendin de bu gece bir yabancıyla evlenmek istiyorsun."

Rafe'nin bakışlarındaki şiddetli arzu onu yeterince ele veriyordu. Ella'ya sahip olana kadar tatmin olmayacaktı. Rafe'nin

tutkusunu tatmin etmek için, Ella'nın kendisini Rafe'ye vermeyi kabul edeceği tek bir yol vardı.

"Anlamadın mı?" Sarhoş gibi bakan gözlerini tekrar kaldırdığında sanki geçmişe dönmüşlerdi. "Tarif ettiğim kadın sensin."

Umutla birlikte bazı şüpheler doğdu Ella'nın içinde. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym. Sen bir koca istiyorsun, ben de evlenmek istiyorum. Birbirimizi seçmemizden daha doğal ne olabilir?"

Ella soğukkanlılığını yitirip, duygularına kapılmaya başlamıştı. "Bana..."

"Sana evlenme teklif ediyorum." Yumuşak ama ısrarlı sözleri ayışığıyla aydınlanan bu mekanın büyüsunü artırıyordu. "Evlen benimle, Ella. Birbirimize bakıp dokunduğumuz an arzuyla kıvrandığımızı biliyorsun."

Ella başını salladı. Her şeye yeniden başlayamazlardı. "Beni sevmiyorsun. Sevemezsin. Unuttun mu?"

"Hiçbir şeyi unutmadım!" Ella hala intikam isteyen bir erkeğin bastırılmış öfkesini gördü. "Aramızda olanlar geçmişte kaldı. Bunları unutup bana cevap vermelisin, Ella. Bu gece benimle evlenir misin?"

"Düşünüyorum."

"Yüz ifaden seni ele veriyor", diye ikaz etti onu. "Öyle ya da böyle bu gece evlenmeyi planlıyordun. İtiraf et Ella!"

"Pekala, evet!"

Rafe'nin yüzünden bir sürü karışık ve endişelendirici duyguların izi geçti, ama Ella'nın takip edemeyeceği kadar hızlı ve karmaşıktı bunlar. "Seri böyle ümitsiz bir kumara girişmeye iten bir şey var. Söylesene ne?", diye sordu.

Bu soruyla onu gerçeklerle yüzleşmek zorunda bıraktığı için ondan nefret etti. Ella davranışlarını yönlendiren çaresizliği Rafe'nin fark ettiğini anladı. Bu kadar amansızca çabalamasının nedeni korkuydu, ama bunu itiraf edemezdi.

"Bu gece aşık olup evlenmeyi planlamıştım", diyerek sorusunu cevaplamaktan kaçtı. "Aynı annem, babam ve Külkedisi Balosu'nda mutluluğu yakalayan binlerce çift gibi. Bunun nesi yanlış?"

"Ama bu gerçekleşemez, *mi alma*", dedi nazıkçe. "Çünkü ona verebileceğin hiçbir şey olmadan kendini nasıl bir başkasına verebilirsin?"

Ella'nın aklı karışmıştı. "Anlayamadım. Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediysem onu. O adama verebilecek bir şeyin yok. Kal-

binin sahibi hala benim."

"Hayır!"

"Bana yalan söyleyemezsin. Az önce paylaştıklarımızdan sonra imkansız bu."

Tek bir öpücükle kendini ele vermişti. Duygularını bilmesine dayanamıyordu. "Bırak gideyim, Rafe", diye yalvardı, ama bunu söylemenin bir faydası olmayacağını biliyordu.

"Başka biriyle evlenmene izin veremem. Bu hiç dürüst olmaz, evliliğin ise tam bir felaket olurdu. Bunu anlamıyor musun?"

Ella'nın boğazı düğümlenmişti, konuşamadığı için başını salladı.

"Dinle beni", diye üsteledi Rafe. "Aramızda olanları ikimiz de planlamadık. Bu akşam buraya gelirken, seni görünce böyle hissedeceğimi bilmiyordum." Yüzüne düşen gölgeler yüz hatlarını daha da keskinleştiriyor, onlara acımasız bir ifade veriyordu. "Sen farklı mı düşünüyorsun?"

"Hayır", dedi alçak bir sesle. "Hala benimle ilgili romantik hayaller kurduğun için baloya gelmediğinden eminim."

"Ben de senin bu gece bir başkasını bulmak istediğin için aramızda olanların yıllar önce bittiğine inandığından eminim." Yüz ifadesi bunun kaderin bir cilvesi olduğunu anlatıyordu. "Ama bitmedi. Hala yaşıyor."

Ella'nın gözleri doldu. Kükedisi Balosu'na ve aşka son bir şans vereceğine yemin etmişti. Ama Rafe şansını elinden almıştı. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Çok basit. Evleneceğiz."

Rafe buna zaten çoktan karar vermişti, ama Ella onun ciddi olduğuna hala inanamıyordu. Ella, Rafe'nin kaslı, sert kollarını daha sıkı kavradı. Rafe, saf, bastırılmaz gücün simgesiydi, Ella ise onun yolunda zayıf bir engeldi. Ama yine de onu durdurmak için tüm gücünü toplamalı, ona engel olmalıydı.

"Hayır, Rafe. Yürümez."

"Yürüyecek. Bu çok pratik, mantıklı ve sana söz veriyorum..." Ağzıyla Ella'nın ağzını tüy kadar hafif dokunuşlarla okşuyordu. Ama Ella ona çaresizce karşılık vermeye başlamasına rağmen dudaklarını çekti. Ella hayalkırıklığı ile kalakalmıştı. "Evliliğimizin çok tatmin edici olacağına söz veriyorum."

Ella Rafe'nin gözlerindeki arzunun etkisinde kalmamak için bakışlarını yere çevirdi. Onunla mücadele etmeli, kararını değiştirmeliydi. "Geçmişte olanlardan sonra birlikte bir gelecek kurabileceğimize nasıl inanabilirsin?"

"İşte bu Kükedisi Balosu'nun başarısı. Hayallerin, büyü-

nün ve mucizelerin gecesi", diye hatırlatma cüretinde bulundu. "Ben bunun her şeyin mümkün olduğu anlamına geldiğini sanıyordum."

"Başka bir erkekle birlikte, belki", diye karşılık verdi. "Ama seninle değil. Sen hayallere, büyüye hele mucizelere hiç inanmazsın."

"Ama buradayım, değil mi?"

"Sen Külkedisi Balosu'nun vaatlerinden yararlanmak için gelmedin. Buraya sorun yaratmak için geldin. Pekala, tebrikler. Başardın."

Ella'nın başını omuzuna yasladı. Dokunuşları kışkırtıcı olmaktan çok şefkatliydi, hala bir cinsel yönü de vardı, ama arka planda kalıyordu. Öpücüğüyle Ella'nın savunmasını neredeyse tamamen kırmış, şefkatiyle ise Ella'nın asla ulaşmasını istemediği kadar derinlere ulaşmıştı.

"Amada, başka bir seçeneğimiz olmadığını anlamıyor musun? Kendine bir koca bulmak istemiş olabilirsin, ama yapamazdın. Bu gecenin çiftler üzerindeki büyüüne inandığını söylüyorsun. Bu büyüünün bizi de etkisi altına aldığına inanamaz mısın? Buraya gelmemin nedeni ne olursa olsun, böyle sonuçlanması kader olamaz mı? Biz birbirimize aitiz."

Ella başını kaldırdı. "Sen farklı bir erkek olsaydın buna inanırdım. Külkedisi Balosu'nun bir erkeği değiştirebileceğine her zaman inanmışımdır."

Rafe'nin sert hatları boş bir ifade aldı. "Yeter artık", diye emretti. "Bu gece her erkeği değiştirebilir. Her erkeği... ben hariç?"

Ella kederli bakışlarını ona çevirdi. "Evet, Rafe. Sen hariç. Sen çok katısin. Merhametsiz ve başına buyruksun. Kimseye güvenmiyorsun."

"Bu bence çok iyi bir başlangıç olacak." Ella'yı tekrar kendine çekerek başını omuzuna yasladı.

Ella Rafe'nin kollarından kurtulmak için mücadele etmekten vazgeçip kendini rahat bıraktı. Tek ümidi, aklını başına toplayarak bu başdöndürücü arzuya karşı direnebilmekti. "Ben çok ciddiym, Rafe. Sonunda olacıklara dayanamam."

Rafe bir kaşını kaldırdı. "Peki sonunda neler olacak?"

"Hevesini aldıktan sonra ayışığında yaşanan romantik bir geceye kapılma aptallığında bulunduğun için kendine ve bana karşı öfke duyacaksın."

"Heves mi?" Birden çok öfkelenmişti, elleriyle Ella'nın dolgun göğüslerini avucuyla kavrayıp, okşamaya başladı. "Bunun sadece bir heves olduğunu mu düşünüyorsun?", diye kar-

şı çıktı. Rafe Ella'nın gözlerinin içine bakarak parmaklarıyla dikleşen göğüs uçlarını okşuyordu. "Bu kadar masum olamazsın, *amada*."

Ella'nın nefesi kesildi. Rafe'nin dokunuşları içinde derin ve ümitsiz bir arzu uyandırıyor. Ella kontrolünü sağlamaya, Rafe'nin içinde uyandırdığı şiddetli arzuyu gizlemeye çalışıyordu. Rafe'nin beline sarılarak onu daha da çok kendine çekmeye çalıştı. Ona dokunduğu zaman düşünemiyor, Rafe de bunu biliyordu, biliyor ve savunmasızlığını kullanıyordu.

"Bu hiç de adil değil", diye karşı geldi. "Seni istediğimi inkar etmiyorum. Nasıl edebilirim ki?"

Rafe'nin gözlerinde bir ateş yanmaya başlamıştı. "Edemezsin. Benim sana olan arzum kadar açık bu." Haklı olduğunu göstermek için Ella'nın kalçalarını kendininkilere bastırdı. "Ve bu benim de zaafım."

Ella içindeki son şüpheleri de aklında toparladı. Kararlı olmalıydı. Bir felakete meydan vermemeliydi. "Ama bu gerçekleri değiştirmez", dedi. "Ve gerçek şu ki, evlenirsek bir gün uyanıp cinselliğin kinini yok edemediğini anlayacaksın. Öfken zamanla şiddetlenecek ve hayatımızı zindana çevirecek. Bunu görmüyor musun? Kaçınılmaz sonu bekleyerek yaşayamam. Bu beni yıkar."

Rafe çok gergindi. "Tahminlerin fazlasıyla doğru", diye fısıldadı.

"Öyleyse beni serbest bırakacak mısın?" Duyguları Ella'yı boğuyordu sanki.

Ella Rafe'nin içinde kendi kendine savaştığını görebiliyordu, yüzü iyice gerilmişti. "Bana karşı bir şey hissetmeseydin, bunu düşünebilirdim. Sen her ne kadar aksini düşünsen de kendimi sana zorla kabul ettiremem." Ella onun verdiği karardan kesinlikle dönmeyeceğini anladı. "Ama bu söz konusu değil."

"Geleceğimizi anlık bir zevke mi feda edeceksin?", diye son kez denedi.

Yüz ifadesi kendini kadere bıraktığını anlatıyordu. "Hayatta sahip olduğumuz tek şey yaşadığımız andır. Yarının neler getireceğini kimse bilemez. Ama bir başkasıyla evlenmene izin veremeyeceğim", dedi.

Kendisi üzerinde hak iddia etmesi karşısında Ella öfkeden deliye dönecek gibi oldu. "İzin vermez misin? Bana nasıl engel olacaksın?"

"Bunu engelleyeceğimi söylemem yeterli."

"Ama bu gece evlenmek zorundayım!" Sözcükler isteme-

den ağzından çıkmıştı. Bu konudaki ısrarı ve çaresizliği sesine fazlasıyla yansımıştı.

"Zorunda mısın?" Kaşları tekrar çatıldı. Ella'yı omuzlarından kavrayıp biraz uzaklaşarak tuttu. "Hamile misin? Çocuğuna bir baba mı bulman gerekiyor? Bu yüzden mi bu gece evlenmekte bu kadar ısrarlısın?"

"Hayır, tabii ki hayır!"

Rafe'nin öfkesi dağıldı. "Bunu duyduğuma sevindim. Bir bebek sorun olurdu."

"Başka bir erkeğin çocuğunu büyütme istemeyeceğin için mi?"

Düşünceli bir tavırla omuz silkti. "Çocuk doğduğu an bizim çocuğumuz olurdu, nasıl meydana geldiği hiç fark etmez."

Böyle bir şeyi bu kadar anlayışla karşılaması Ella'yı şaşırtmıştı. "Öyleyse-"

"Sorun hala aramızda var olan problemlerden kaynaklanır", diye açıkladı sabırla. "Zaten halletmemiz gereken yeterince mesele var, değil mi?"

Ella buna itiraz edemedi. "Rafe-"

"Yeter, Ella. Artık karar verme zamanı. Bu gece bir kocaya sahip olmak istiyorsan, tek bir seçeneğin var. Benimle evleneceksin. Ama aramızdakilerin aşılamayacak gibi olduğunu düşünüyorsan giderim. Buna sen karar ver."

Tartışmayı uzatmak faydasızdı. Rafe haklıydı. Onu kollarına alıp öptükten sonra başka biriyle evlenemezdi. Ella'nın içinde verdiği savaşın farkındaymış gibi onu bırakıp bir adım geri gitti. Seçim Ella'nındı. Onu ikna etmek için daha fazlasını yapmayacaktı.

Onu reddederse çekip gideceğini ve onu bir daha asla görmeyeceğini biliyordu. Peki teklifini kabul ederse? Ella gözlerini kapadı. Sonuçta önemli olan tek bir gerçek vardı. Rafe'yi tüm kalbiyle seviyordu. Yapması gereken tek şey elini uzatıp Rafe'nin teklifini kabul etmektir. Sadece elini uzatıp...

Yavaşça gözlerini açtı. Kararını vermişti.

"Evet, Rafe", diye fısıldadı elini uzatarak. "Seninle evleneceğim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ella evlenmeyi kabul ettikten sonra Rafe kararından vazgeçmesine fırsat tanımadı. Elinden tuttuğu gibi onu eve doğru çekti.

Konukların çoğu gitmişti.

"Nerede evleniyoruz?", diye sordu Rafe heyecanlı bir sesle yemek salonuna girip büfelerin yanından geçerken. "Önce evlilik izni almalıyız. İlçe sekreteri kütüphanede gerekli evraklarla birlikte bekliyor."

Rafe yemek salonunun dışında bir an tereddüt etti, sonra doğru hole sapıp devam etti. Kütüphanenin kapısını açarak Ella'ya yol verdi. İlçe sekreteri büyük bir masada oturuyordu. Masadaki levhaya göre adı Dora Scott'tu. Son derece sempatik birine benziyordu. Başvuru formlarını doldurup kendisine verdikten sonra, Dora Scott da onlara bir beyaz bir de mavi bir zarf uzattı. "Bu zarfları nikahınızı kıyan rahibe verin. İçinde nikah cüzdanınız da var. Ama gerçek değildir. Aslını postayla alacaksınız."

"Teşekkür ederiz", diye mırıldandı Ella.

"Size mutluluklar dilerim. Sakıncası yoksa gitmeden önce size tek bir öğüt vermek istiyorum."

"Nedir?", diye sordu Rafe.

"Birbirinize karşı dürüst olun. O zaman her şey yolunda gider."

Kısa bir an için Rafe'nin yüzü gölgelendi. Ama hemen eski haline döndü.

Ella Rafe'nin elini tutarak kütüphaneden çıktı.

"Şimdi nereye gidiyoruz?", diye sordu Rafe.

Ella kaşlarını çatarak durakladı. Onun canını sıkacak ne olmuştu?, diye merak etti hevesi kırılarak. Gayet iyiydi, şeye kadar...Dora onlara birbirlerine karşı dürüst olmalarını öğütleyene kadar. Bu öğüdü yerine getirmek o kadar zor muydu?

"Nikah törenleri balo salonunun üst katında yapılıyor", de-

di Ella adımlarını yavaşlatarak. "Rafe bunu yapmak zorunda değiliz. Kimse bizi evlenmeye zorlamıyor."

"Evleneceğiz. Şimdi."

Yukarı çıktıklarında Rafe odalardan birinin kapısını açarak içeri girdi. Ella'nın birden canı sıkıldı, bu "mavi" salondtu, son derece zarif, ama resmi bir havası vardı. Kapalı perdelerin önünde duran kürsünün arkasında bir rahip nikah kıyıyordu.

Rafe ona kısa bir bakış attı. "Neyin var?"

Düşüncelerini okumak bu kadar kolay mıydı? "Yok bir şey", diyerek omuz silkti.

"Sana inanmıyorum, Ella. Canının neye sıkıldığını söyle bana."

"Sadece...Sadece, büyükteyzem Mavis ne zaman bizi ziyaret ettiyse burada toplanıp otururduk ve ben çok...uslu oturmak zorunda kalıyordum."

Yüzü hiç beklenmedik şekilde aydınlandı. "Bunun zor olduğunu anlıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Gülme. Şu koltuğun tam kenarında sırtım dik, ellerim kucagımda saatler boyunca oturmak zorundaydım. Ne işkence! Hem de beş yaşımdan beri."

"Ben beş yaşımdayken Costa Rica ormanlarında jaguar avlıyordum."

Ella dehşete kapıldı. "Annenle baban buna nasıl izin veriyordu?"

"Sadece babam vardı. Annem ölmüştü, babam da henüz tekrar evlenmemişti."

Ella merakla baktı. "Baban Teksaslıydı, değil mi?"

"Evet, dedesiyle ninesi Fransız olan bir Teksaslı. İlginç bir karışım, değil mi? Annem yarı Tico - yani Costa Ricalıydı. Babamın tekdüze hayatından kurtulmak için onunla evlendiğini düşünmüşümdür hep. Bildiğim kadarıyla kahve yetiştirmek dışında hiçbir şeye önem vermezdi."

"Anadilin bu yüzden İspanyolca değil mi?", diye fikir yürüttü kurnazca.

Rafe omuz silkti. Ella başka soru sormadan Rafe onu odadan çıkardı. "Burada kötü anıların olduğu için başka bir yere gidelim."

Yan salonun kapısını açınca Ella gözlerine inanamadı. "Bunu ne zaman yaptılar?", diye hayretle eşikten geçti. "Sanki bambaşka bir aleme girdik."

"Beğendin mi?"

"Çok güzel."

Gerçekten de öyleydi. Salonun dört bir köşesine iri beyaz mumlar taşıyan devasa şamdanlıklar yerleştirilmişti. Oda sadece şöminenin ateşi ve her yere yerleştirilen mumların ışıyla aydınlanıyordu.

Şöminenin önündeki koltukta oturan rahip ayağa kalktı. "İyi akşamlar, hoşgeldiniz. Evlenmek istiyor musunuz?"

Rafe'nin yüzündeki gerginlik gidince Ella rahatladı. "Evet, istiyoruz.", diye cevap verdi Rafe. "Ama önce biraz zamana ihtiyacımız var." Cevabını beklemeden Ella'yı alıp odanın bir köşesine çekildi.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Bu şekilde evlenemeyiz *amada*. Sonra çok pişman olursun."

Sormaya zorla cesaret edebildi. "Annemle babam mı?"

"Onlar da burada olmalı", diye onayladı. "Onlara haber göndermek ister misin?"

"Senin için sakıncası olmadığından emin misin?"

"Son defasında olanlar yüzünden bu baloları düzenlemelerini onaylamıyorum. Ama tek kızlarının nikahını görmeleri gerektiğini düşünüyorum."

Ella'nın gözleri doldu. "Teşekkür ederim, Rafe. Hemen haber göndereceğim."

Rafe rahibe dönerek Dora Scott'un verdiği zarfı uzattı. "Montagueller gelir gelmez evleneceğiz."

Ella annesiyle babasına haber yolladıktan sonra Rafe'nin yanına geçti. Rahip başını öne eğdi. "Pekala. Başlamadan önce ne yapmak üzere olduğunuzu iyice düşünmenizi istemek zorundayım. Evlilik ciddi bir bağdır, iyi düşünülmesi ve saygı gösterilmesi gerekir. Bu yüzden Montagueller gelene kadar birbirinize dönüp bakmanızı istiyorum. Doğru bir karar verdiğinizden emin olmalısınız.

Ella Rafe'ye dönünce kayıtsız bakışları karşısında şaşırdı. Öylece durmuş bakıyordu. Hatları sertleşmiş, gözleri koyu fırtına bulutlarını andırıyordu. Sanki Ella'nın fikrini değiştirmesini bekler gibiydi. Tabii bu çok saçmaydı. Ella asla kararından dönmezdi. Onu incelemeye başladı. Belki de korktuğu şey fikrini değiştirmesinden çok...

Gerçek, beynine bir şimşek gibi çaktı. Bu kutsal ortamda dünyaya karşı maskesinin altında gizlediklerini sonunda Ella'nın görmesinden korkuyordu.

Ella neredeyse sesli gülecekti. Rafe farkında değil miydi? Ella bu maskenin ardında neler gizlediğini çoktan görmüştü.

O ilginç özelliklere sahip bir erkekti, hayatın zorluklarını tek başına göğüslemek zorunda kalmasının sonucunda çok değişik bir karaktere sahip olmuştu. Konu üveykardeşi Shayne'ye gelince sevgi dolu, koruyucuydu.

Ama Ella onun acımasız yanını da tanımıştı. Yaşamında yalnız bir kurt gibi sinsi sinsi ilerleyerek, adamlarına karşı temkinli, karşılaşılabileceği tehlikelere karşı her zaman tetikteydi. Onun kolay affedebilen biri olmaması nedeniyle bu evlilik kararı çok şaşırtıcıydı.

Rafe'ye güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Senin nasıl bir erkek olduğunu biliyor ve seninle hala evlenmek istiyorum."

Ella ona bir yumruk atsaydı, daha etkili olamazdı. Bu kadın ne demek istiyordu - onun nasıl bir erkek olduğunu biliyormuş. Tahmin mi ediyordu? Neler planladığını anlamış mıydı? Öyleyse neden hala onunla evlenmek istiyordu?

Rafe bu kadını hayatından çıkarmak için tam beş yıl savaşırmıştı. Ama Ella bir çeşit yapışkan bir sarmaşık gibi kalbini ve ruhunu sarmaya devam etmiş, onu aciz bırakan bir güçle tutunmuştu. Ama bu hala bir gerçeği değiştirmiyordu.

Rafe onu istiyordu. Ama bir gün buna pişman olacağından emindi. Planladığı kötülük için de sonsuza dek ağır bir bedel ödeyeceğini biliyordu. Göğsüne bir aç saplantı. Neden yalanlar uydurarak kendini kandıracaktı? İntikam istediği kadar Ella'yı da istiyordu. Onunla evlenerek her ikisini de alacaktı.

Ella'nın güzel gözlerine bakıp, derinliklerindeki tatlı hayalleri gördükçe bu şekilde intikam alamayacağını anlıyordu. Shayne'nin iyiliği için Külkedisi Baloları'na kesin bir son veremeliydi. Ama bunun uğruna Ella'yı mahvetmek-

"Geldik!" Henrietta odaya daldı, Donald daha yavaş adımlarla onu takip ediyordu. Rafe'yi görünce birden durdu. "Aman Tanrım", dedi bayılacak gibiydi. "Bay Beaumont! Bu ne... Bu ne sürpriz."

Rafe başını öne eğdi. "Bayan Montague."

"Burada ne işin var?", diye sordu Donald nezaketten yoksun.

Ella araya girerek Rafe'nin elini tuttu. "Benim için geldi. Biz evleniyoruz. Sizin de katılmanızı istedi."

"Törene katılmamızı sen mi istedin?", dedi Donald hayretle.

Rafe omuz silkti. "Burada bulunmamanız Ella'yı... mutsuz ederdi. Ama ben nikahının hoş bir anı olarak kalmasını istiyorum."

Donald ikna olmuşa benzemiyordu, ama Henrietta rahatlayarak iç geçirdi. "Bir rüya gerçekleşiyor", dedi heyecanla.

Rafe'nin beklediğinin tam aksine, Montague'ler bunu onaylıyordu. İkisi de Ella'yı yaşlı gözlerle kucaklayıp öpmeye başlayınca Rafe sinirlerine hakim olmak için gözlerini yumdu. Ella ile işleri bitince ona döndüler. Henrietta onu sevgiyle kucakladıktan sonra kızının koluna girip özel bir konuşma için salonun bir köşesine yöneldi.

Donald elini uzattı. "Aramızdaki tüm bu saçmalıkların sona ermesine memnun oldum", dedi. "Shayne'nin yaptıkları için Ella'yı suçlayarak onun kalbini kırmıştın."

"Onu hala suçluyorum", diye karşılık verdi Rafe. "Evliliğimiz bu konudaki görüşlerimi değiştireceğini sanma. Balolar hakkındaki fikrim de değişmedi."

Donald gözlerini Rafe'den ayırmadan uzun bir süre sessiz kaldı. "Sanırım anladım", diye mırıldandı sonunda. "Bu evliliğe birçok şeyin sonu olarak bakıyorsun değil mi?"

Montague pek şaşırmamış görünüyordu. Her ne kadar bu balo saçmalığına inansa da o zeki bir adamdı. İyiliği ve kötülüğü de birbirinden ayırabilirdi. Bunu görebiliyor...ve kabul mü ediyordu?

"Demek anladınız." Rafe kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her şeyi mi?"

Donald iç geçirdi. "Evet, Bay Beaumont. Korkarım anladım. Kızımı aynı zamanda öç almak için istiyorsunuz."

"Kızınızın bilmedikleri de var. Bunun farkındasınız, değil mi?"

"O sana aşık. O aynı zamanda insanların sadece iyi yönlerini görmeyi tercih eden bir kadın. Hiç şüphe etmeden içinizdeki iyiliğin intikam arzularınızı yeneceğini umuyor. Ama ben daha gerçekçiyim. Ve sorunuzu cevaplamak gerekirse, kızımın nikahını kutlamayı planlıyorum."

"Bu kadar mı?" Rafe kaşlarını çatı. "Yani seyirci mi kalacaksın?"

Donald'ın yüzünde sakın ve aldırılmaz bir ifade vardı. "İnan bana, bu evlilikten neler umduğunu anlıyorum. Ama başarılı olup olamayacağın başka konu."

"Bundan şüphe mi ediyorsun?"

"Evet, doğruyu söylemek gerekirse ediyorum. Çünkü hesaba katmayı tamamen unuttuğun bir şey daha var."

Yaşlı adamın kendinden emin tavrı Rafe'nin durup düşünmesine neden oldu. Hatasını bulmak için planını çabucak tek-

rar gözden geçirdi. "Neyi gözden kaçırdım?"

"Mantığın kalbe her zaman söz geçiremediğini. Yoksa şu an kızım la evleniyor olmazdın."

Rafe'nin sinirleri kopmak üzereydi. "Yanılıyorsun", dedi sertçe. "Duygularımın kararlarımı etkilemesine asla izin vermem."

Donald başını öne eğdi. "Bu durumda bu konuyu Yıldönümü Balosu'nda tekrar görüşmeyi dört gözle bekleyeceğim."

Rafe sert bir çıkışla "Hangi Yıldönümü Balosu?", diye sordu.

"Bildiğini sanıyordum", dedi Donald şaşırarak. "Tam bir yıl sonra bu gece evlenenler ilk yıldönümlerini bizlerle birlikte kutlamak için davetlidirler."

"Shayne?", diye sordu yumuşak bir sesle. "Bunu biliyor muydu?"

Donald'ın bakışları merhametle yumuşadı. "Üzgünüm, Rafe. Ama biliyordu."

"Öyleyse o gece gitmeye çalıştığı yer..."

"Üzgünüm", diye tekrarladı Montague dürüstçe. "Eğer seni teselli edecekse, kazadan habirimiz oldu, ama Ella'ya bir şey söylememeye karar verdik."

"Ella'nın bizi aramasını bekler gibiydim", diye itiraf etti Rafe.

"Peki, Shayne? İyileştiğini duydum. Şimdi nasıl?"

"Olabileceği kadar iyi."

"Umarım Ella'ya neden söylemediğimizi anlıyorsundur. Bu hiçbir şeyi çözmez, sadece yükünü ağırlaştırırdı. Tam beş yıldır omuzlarında taşıdığı bir yük bu. Bunu haketmedi."

Rafe gözlerini dikmiş bakıyordu. Acaba ne zaman doğru olanı yapacaktı? Ona ihtiyacı olanları yok etmek yerine ne zaman korumaya başlayabilecekti? Gözlerini Ella'dan ayıramıyordu. O en katı kalbi bile eritebilirdi. Sadece ufak bir sorun vardı. Rafe'nin eritilebilecek bir kalbi yoktu.

"Bunu yapamam", diye fısıldadı.

"Yapabilirsin. Ve yapacaksın", diye karşı çıktı Donald, sesinde baskıcı bir ton vardı. "Bu evliliğin yürümesini istemek için benim de kendimce nedenlerim var."

Rafe hiç kıpırdamadan ileriye bakıyordu. "Nedir?"

"O, seni istiyor. Nedenini bilemiyorum. Ama aşkı son beş yılda bir an için bile zayıflamadı."

"Planlarımı biliyorsun", dedi Rafe sorusunu dikkate almayarak. "Öyleyse bu evliliğin onun rüyalarını gerçekleştirmeye-

ceğinin farkında olmalısın."

"Bu sadece bir olasılık, bunu ancak *gerçekleşirse* düşüneceğim."

"Gerçekleştiği zaman."

"Belki de. Bunu zaman gösterecek."

Rafe gözlerini Ella'dan ayırmadı. "Pekala, öyle olsun. Bu kayıtsızlığının sonuçlarını kabullenecek misin?"

"Aynen senin bu hareketinin sonuçlarını kabulleneceğin gibi."

Rafe kabul ettiğini göstermek için başını eğdi ve tek bir kelime söylemeden Ella'nın yanına geçti. "Başlayabilirsiniz", dedi rahibe.

Tören oldukça sakin geçti. Tek aksama sıra yüzüklere gelince yaşandı. "Affedersin, *amada*. Yüzük getirmedim", diye itiraf etti Rafe.

Ella bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Buraya geldiğinde evlenmeyi düşünmüyordun."

Rafe yalan söylemeyi reddetti. "Hayır."

"Elimizde yüzük var", diye teklifte bulundu rahip. "Kendinize yüzük alana kadar bunları kullanabilirsiniz."

Bir an tereddüt ettikten sonra Ella başını sallayarak reddetti. "Senin için sakıncası yoksa, ben reddediyorum."

Elbisesinin cebinden incecik altın bir dikedörtgen çıkardı - bu balo biletlerinden biriydi. Gerçek Rafe'yi sarstı, inkar edilemeyeceği kadar da acıydı bu. Ella onun ziyaretinin nedenini bilmeden bileti bir anı olarak saklamak için gizlice kutudan almıştı. Rafe şimdi Ella'nın ne yapmak istediğini anlamış ve avazı çıktığı kadar bağırıp reddetmek istiyordu. Ama bu kadar zalim olamazdı. Daha önce hiç kimse ona bu kadar romantik bir jestte bulunmamıştı.

Ella bileti ellerinde bir süre tuttuktan sonra ona baktı. "Ça-
kın yanında mı?"

"Bu kılıktayken mi?"

Alaycılığı Ella'nın fikrini değiştiremedi. Sadece gülümsedi. "Doğru hatırlıyorsam onu her zaman yanında taşırdın."

Daha fazla karşı gelmeden elini ceketinin cebine attı ve çakıyı çıkardı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ella'nın gözlerindeki benekler güneş kadar parlaktı. "Evet, bu bileti iki parçaya kesebilirsin, biri daha büyük olsun."

"Peki, sonra?"

"Umarım kıvrıp yüzük yapabileceğimiz kadar yumuşaktır-
lar", dedi basitçe.

Rafe'nin göğsüne keskin bir sancı saplandı. "Bakalım ne yapabilirim."

Bıçağıyla bileti ikiye kesti, mumlardan birine giderek, bileti çakının yanındaki makasla alevin üzerine tuttu. Kısa sürede metal parça şekillendirilebilecek kadar yumuşamıştı. Bileti bir kalem kullanarak yuvarlak bir halka haline getirdi. Sonunda bir yüzük haline gelmişti.

"Mükemmel", diye fısıldadı Ella. "Şimdi diğer parçadan kendi yüzüğünü yap."

Reddetmeye kalkıştı, bu kadar duygusal bir isteği geri çevirmek istiyordu. Ama Ella'nın yüzüne bakıp, sıkıntılı ifadesini görünce, yapamadı.

Tek bir kelime söylemeden ikinci yüzüğü de hazırladı ve Ella'ya verdi. Ella yüzüğü parmağına geçirirken Rafe ona bakmıyordu. Yüzük sanki parmağını yakıyordu.

Tören bitmişti, yanında duran kadın artık Ella Montague değil, karısı, Ella Beaumont'tu.

"Gelini öpebilirsiniz", dedi rahip gülümseyerek.

Rafe karısının yüzünü ellerinin arasına aldı töreni bir an evvel sona erdirmek istiyordu. Aslında yalnız kalmalarını tercih ederdi, ama otele gidene kadar sabredebilirdi. Sert bir öpücük vermek için başını eğdi. Ama kendini birden inanılmaz bir şefkatle öperken buldu. Kontrolünü yitirdiğini hissetti. Yarım ağızla özür dileyerek Ella'yı bıraktı. Bu kadar kısa bir an için bile olsa kontrolünü kaybettiği için kendine kızmıştı.

Ella şaşkınlıkla baktı. "Rafe?"

"Özür dilerim, *amada*", dedi zorla. "Kendimi kaptırdım. Anenle babana veda edersen gidebiliriz."

Tekrar kucaklaşmalara, öpüşmelere sabırla tahammül etti.

Kapıda Donald ona elini uzattı. "Başlattığın bu oyunda neyin galip geleceğini çok merak ediyorum", dedi veda ederek. "Aklın mı yoksa kalbin mi?"

"Kalbim üzerine bahse girmen aptallık olurdu" dedikten sonra Ella'nın omuzlarını sahiplenirce sararak oradan ayrıldı.

Veride Özer - reS

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rafe otele vardıklarından bu yana hiç konuşmamıştı. Ella düşüncelere daldığını düşündü. Rafe boydan boya camlı duvarın önünde durunca Ella da yanına gitti.

"Sorun ne Rafe?"

Rafe, kolunu kalın cama dayayıp görmeyen gözlerle dışarıdaki manzaraya baktı. "Baban beni şaşırtıyor", dedi sonunda.

Ella rahatlayarak nefes aldı. "Nikahtan önce hararetle bir konuşma yaptığınızı görmüştüm."

"Nikaha engel olacağını sanmıştım", dedi Rafe.

Ella'nın sırtından soğuk bir ürperti geçti. "Neden böyle bir şey yapısın?"

Rafe dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni korumak için."

Ella şaşırmış bir ifadeyle "Beni korumak mı? Kimden?"

Rafe omuz silkti. "Evlenmek istediğin adamdan."

Ella kaşlarını çatı. "O da en az benim kadar bana asla zarar vermeyeceğini biliyor."

Rafe'nin acı bir kahkaha attı. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Ella kendinden emin bir tavırla Rafe'nin gözlerine baktı. "Bana zarar vermek için mi benimle evlendin?"

"Seninle evlendim, çünkü seni istiyorum", dedi. Ella'nın yanına giderek ona sıkıca sarıldı. "Seninle evlendim, çünkü seni yatağıma çekebilmemin tek yolu buydu. Seni birbirimize kanana kadar orada tutabilmenin tek yolu."

Ella'nın kaşları kalktı. "Kanana kadar mı? Yani aşk yapmanın sadece susuzluğu gidermek gibi bir şey veya-"

"Karnını doyurmak gibi", diye sözünü böldü. "Evet."

"Sende nasıl olur bilemem, ama ben yemek yedikten bir süre sonra tekrar acıkırım", diye karşı gelmeye cesaret etti.

Rafe dişlerini sıktı. "Daha önce hiçbir kadını arzulamadım mı sanıyorsun? Onu yatağıma alıp - bir kez tatmin olduktan sonra - arkama bile bakmadan terk etmedim mi sanıyorsun?"

"Hayır, sana inanmıyorum. Sen sadece istediğini alıp gitmezsin."

"Beni olmadığım biri gibi göstermeye çalışma! Bu sadece gerçeklere katlanmanı daha da zorlaştırır."

"Hangi gerçeklerden söz ediyorsun? Bir kez aşk yaptık mı her şeyin biteceğini mi söylemek istiyorsun?"

"*Si! No hay duda.*"

Ella acaba İspanyolca cevap verdiğinin farkında mı diye merak etti. Bunu genelde aşırı baskı altında kaldığı zamanlar yapardı ve işi oldukça ciddiye aldığı bir göstergesiydi.

"Babam senin böyle düşündüğünü anladı mı?", diye sordu. "Bu yüzden mi nikahı engellemesini bekledin?"

Rafe aniden yumruğunu pencere pervazına vurdu. "Seninle evlenmemin nedenini biliyordu, ama hiçbir şey yapmadan seyirci kaldı. Neden? Bunu neden yaptı?"

Ella cevap vermeden önce iyice düşündü. "Belki de beni sevdiği içindir."

"Hayır. Seni sevseydi, benden uzaklaştırırdı."

Her nedense Ella'nın babasının yaptığı - ya da daha çok yapmadığı - Rafe'yi çok kızdırmıştı.

"Benim artık yetişkin bir kadın olduğumu kabul etmelisin."

Rafe'nin gözleri tehlikeli bir şekilde parlamaya başladı. "Farkındayım."

"Kendi kararlarımı verebildiğimi de kabul etmelisin. Babam bunu bilir, yanlış bir seçim yaptığımda bundan ders alacağımı da bilir."

Rafe reddettiğini ifade eden bir ses çıkardı.

"Gerçekten, Rafe babam ona ihtiyacım olduğunda yanımda olacaktır. Ama asla incinmemem için beni sonsuza dek pamuklara sarıp saklayamaz."

Rafe gözlerini kapadı, içinde bir savaş verdiği belli oluyordu. Gözlerini açtığında gözleri tekrar parlıyordu. Ella'nın dudaklarını okşamaya başladı.

"Ben sevdiğim biri tehlikedeyken seyirci kalamazdım."

"Sen bir tehlike değilsin", diye tekrarladı Ella.

Rafe kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Ve sen, amada fazlasıyla safsın. İnsanlara çok fazla güveniyorsun."

"Sana güvendiğim için mi?" Başını salladı, doğru bildiğinden asla şaşmayacaktı. "Sen benim kocamsın."

Rafe'nin göğsünden bir inleme koptu. "Öyleyse Tanrı seni korusun, çünkü ben koruyamam."

"Benim Tanrı'nın korumasına ihtiyacım yok. Benim bir tek sana ihtiyacım var."

Rafe onu kollarına aldı. "Senin için neler planladığım hakkında bir fikrin var mı?"

"Neler planladın?"

Rafe dudaklarını Ella'nın kulak memesinin altından boynuna indirdi. "Seri kollarımda tutup üstündekileri tek tek çıkarmayı planlıyorum."

Ella'nın dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Ne korkunç. Peki, sonra?"

"Sonra seni yatağıma kadar taşıyıp sana sahip olacağım. Bu gece için sonradan pişman olacağımı biliyorum."

"Neden?" Ella'nın sesi çatallaşmıştı. "Bunu ben de istiyorum."

"Bundan emin misin", diye uyardı.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım."

Daha fazla tahrik olması gerekmiyordu. Elbisesinin bir askısı Rafe'nin titreyen ellerinin altından kayarak Ella'nın üstünü çıplak bırakıp beline kadar indi. Nefesi yavaş yavaş hızlanmaya başlamıştı. Bir kadın olmanın ne olduğunu anladığı ilk andan beri istediği erkek oydu.

"Dios", diyerek nefesini bıraktı. "Sana dokunmaya korkuyorum. Kontrolümü... kaybediyorum, *amada*."

"Her şey yolunda. Sana hala güveniyorum."

Rafe'nin boğazından hafif bir inleme yükseldi. "Bu pek akıllıca değil."

Ella Rafe'nin kollarından sıyrıldı ve elbisesinin fermuarını açmaya başladı. İpek kumaş yuvarlak hatlarını okşayarak aşağıya doğru kaydı. Rafe artık dayanamayacak haldeydi. "Rahatla", diye mırıldandı. "Ne kadar hızlı olacağına sen karar ver. İstedikğin kadar yavaş gidebiliriz. Sana ne yapmamı istediğini söyle. Söyle *esposa*."

Ella bu kelimenin anlamını biliyordu, bugüne kadar duyduğu en güzel kelimeydi. *Karım*. "Öp beni, Rafe..."

"*Mi amada y mi alma*", diye fısıldadı Rafe boğuk bir sesle.

Sonra onu tüm gücüyle kalçalarından tutup kendine çekti. Rafe ateşli bakışlarıyla onu sahiplenerek dudaklarına kapandı. Uzun zamandır inkar ettiği bir çaresizlikle öpüyordu onu.

Ella'nın da açlığı onunki kadar büyüktü. Paylaştıkları bu öpücüğe tüm kalbini ve ruhunu kattı, ona neleri reddettiğini göstermek istiyordu, çünkü söylemeye cesareti yoktu. Tanrım, onu çok seviyordu.

Rafe alt dudagını hafifçe ısırды. "İstedikğin böyle bir öpücük müydü?"

"Bu bir başlangıç sayılabilir."

Rafe'nin tepkisi olağandışıydı. Ella'yı kucağına aldığı gibi oturma odasından yatak odasına geçti. Eşikten girmeleriyle Ella'nın başının yastıklara gömülmesi bir oldu. "Bunun olmasını çok uzun zamandır bekliyorum. Ama artık bitti", dedi Rafe.

Hiç konuşmadan gömleğini ve kemerini çıkardı. Ella göğsünden omuzlarına kadar uzanan bir düzine yara izini görünce çığlık attı, kalkıp kollarına koştu.

"Ah, Rafe", diye fısıldadı hüzün dolu bir sesle, her bir yara izini parmağının ucuyla okşayarak. "Tanrım, sana ne oldu böyle? Kaza mı geçirdin?"

"Hayır, bir kazaya tanık oldum."

Bakışlarını ona çevirdi. "Ulu Tanrım. Birini hurdaya dönmüş bir arabadan çıkarırken yaralandın, değil mi?"

Rafe Ella'yı kendine doğru çekerek, sakinleştirmek için öptü. "Bana fazla güvenme. O hurdanın içindeki Shayne'ydı. Onun yerinde yabancı biri olsaydı...yardım etmekte tereddüt edebilirdim."

Ella'nın gözleri doldu. "Seni buna inanmayacak kadar iyi tanıyorum. Ne olursa olsun yardım ederdin", dedi. "Peki Shayne? O iyi mi?"

"O da yaralandı, ama izlerin çoğu geçti."

"Üzgünüm. Çok üzgünüm. Bilmiyordum, yoksa onu görmeye gelirdim." Ella, Rafe'nin köprücük kemiği boyunca uzanan yara izini dudaklarıyla takip etti. "Hayatımızın ne kadar kısa olabileceğini düşünmek beni korkutuyor."

Rafe Ella'nın saçlarının ve teninin kadınsı kokusunu içine çekti. "Öyleyse bir dakika bile kaybetmemeliyiz."

Göğüslerini avucuna alarak dikleşen pembe uçlarını dili ve dişleriyle okşamaya başladı. Ama bu da yeterli değildi. Ella'yı her şeyiyle istiyordu. Aşağıya kaydı, üzerindeki son iç çamaşırını da çıkardı. Bacaklarının ve kalçalarının yumuşak tenini okşuyor, Ella'nın titrediğini hissediyordu.

"Rafe, lütfen. Sana ihtiyacım var."

Rafe yavaşça en hassas noktasına dokununca Ella'nın attığı baygın çığlık onu derinden etkiledi. Islak ve sıcacıktı, tutku-lu bir saflıkla arzulu bir cinsellik karışımı bir sıcaklık.

İstemeyerek kalktı. Ella arzu dolu gözlerle bakıyordu. "Birazdan, *amada*", diye onu temin etti.

Gözlerini Ella'dan hiç ayırmadan çabucak soyundu. Ella bir yandan tecrübesiz olduğu için utanıyor, diğer yandan kadınlığının gücünü seziyordu. Sonunda Rafe yanına giderek onu kendine çekti. Yavaş gitmek istiyordu. Sadece bir gece Ella'nın gözündeki onurlu erkek gibi davranmak, Ella sabah göz-

lerini açtığında acı gerçekle yüzleşmeden önce hayallerini gerçekleştirmek istiyordu.

"Korkma", diye fısıldadı Rafe. "Canını yakmamaya çalışacağım."

"Korkmuyorum." Rafe'nin yüzünü elleri arasına aldı. "Aşkımı istemediğini biliyorum... Ama sana vücudumu verirken kalbimi de vereceğim."

Rafe'nin içinden karşı gelmek geliyordu. Bunları duymak istemiyordu. "Yapma-" diye söze girdi.

Ella parmaklarını dudaklarına kapatarak onu susturdu. "Lütfen susturma beni. Seni sonsuza dek kaybettigimi, neler hissettiğimi sana söyleme fırsatını asla bulamayacağımı sanmıştım."

Rafe, onu belinden yakalayıp, parmaklarını dudaklarından çekmeye çalıştı. "Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir. Bu da onlardan biri."

"Hayır, değil. Seni seviyorum. Bunun bir mucize olduğunu anlamıyor musun?"

Rafe başını çevirdi, Ella'nın bu kadar cömertçe sunduğu cenneti reddederek "Bu bir mucize değil", dedi.

"Hayır, öyle." Ella gülmeye başladı. "Anlamıyor musun, bu gece bu mucizeyi keşfetmek için son şansımıydı."

"Neden?" Rafe dirseğinin üzerine dayandı, kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi düşmanca bakıyordu. "Neden öyle dedin?"

"Son birkaç yıl içersinde...inancımı kaybetmeye başlamıştım."

"Nasıl olur?"

"Külkedisi Balolarına, büyüye, mucizelere ve sonsuz aşka inanmamaya başlamıştım. Bu yüzden böyle şeylerin gerçekten var olup olmadığını anlamak için son bir gece daha kendime şans tanımaya karar verdim."

"Bu gece mi? Bu senin son gecen miydi?" Ella başını sallayınca, Rafe sordu. "Peki, aradığın aşkı bulamayınca ne olacaktı?"

"Kendi kendime bir söz verdim. Sabaha kadar evlenmemiş olursam vazgeçecektim." Rafe'nin gergin çenesini okşadı. "Sonra sen içeri girdin."

Ella'nın sözlerini reddederek başını salladı. "Hayır."

"Ah, Rafe. Anlamıyor musun? Bu kaderdi."

"Kötü kader, demek istiyorsun."

"Hayır!" Dolgun dudaklarında ürkek bir tebessüm belirdi. "Sen benim inancımı kuvvetlendirdin. Bu gece gelmeseydin,

vazgeçecektim. Bunu biliyorum. Sonra senin Külkedisi Balosu hakkında haklı olduğunu düşünecektim."

"Bu konuda haklıyım, Ella", dedi ısrarla. "Bu balolar çaresiz insanlar için boş bir hayalden ibaret."

"Yanılıyorsun, Rafe. Sen olmasaydın, bütün gece ortalıkta dolaşıp aşık olabileceğim birini arayacaktım. Ama işe yaramayacaktı. Onu asla bulamazdım. Başka birine verecek bir şeyim olmadığını söylemiştin, haklıydın." Vücudunu iyice ona bastır-
dı, göğüslerinin yumuşaklığı Rafe'nin kolunu yakıyordu. "Hepsi senin - kalbim, aşkım, geleceğim. Hepsi senin ellerin-
de."

"Basta! Ella'yı iterek yatağın diğer kenarına oturdu.

"Rafe, ne oldu? Sorun ne?", diyerek soğuk elini ateş gibi yanan tenine koydu.

"Dokunma bana!", dedi sert bir sesle. "Kendine biraz olsun saygın varsa dokunma bana." Rafe güçlkle nefes alıyordu, göğsü inip kalkıyordu. Sanki inanılmaz ağırlıkta bir yük taşıyormuşçasına kasları kabarmıştı.

"Rafe, ne oldu?", diye fısıldadı endişeyle.

Boğazı düğümlenmişti, dizine koyduğu ellerini yumruk yaptı. "Kendimi toparlamam için bana bir dakika zaman ver." İçi paramparçaydı sanki, ayağa kalktı. Ani bir hareketle yatağın ayak ucundaki ipek örtüyü alıp Ella'ya fırlattı. "Üstünü ört", diye emretti.

Ella örtüye sıkıca sarınarak çıplak vücudunu örttü. "Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle." Korktuğu sesinden anlaşılıyordu. "Ne yaptım?"

"Bunu yapamam", diye cevap verdi. "Yapabileceğimi sanmıştım, ama yanılmışım."

"Neyi yapamazsın?"

Bir yandan kendinden iğrenerek diğer yandan onun bu kadar saf ve güvenilir olmasına kızarak dönüp baktı. Ella'nın ona armağan ettiği aşk bir yana güvenine bile hiç layık olmadığını ne zaman anlayacaktı?

"Seninle neden evlendim sanıyorsun?"

"Bunu söylemiştin. Beni istediğin için." Ona elini uzattı. "Biliyorum bunun sadece fiziksel bir çekim olduğunu düşünüyorsun, ama biraz zaman tanırırsan-"

"Zaman hiçbir şeyi değiştirmmez", diye sözünü böldü, buna artık bir son vermeye kararlıydı. "Bu akşam neden size geldiğimi de açıklamaz. Belki de neden geldiğimi bilmek istersin?" Anlamasını bekliyor, o muhteşem hatlarında hayal kırıklığının görülmesini beklerken katılasmaya çalışıyordu.

"Rafe, lütfen. Bunu bana yapma."

"Bana cevap ver", diye emretti. Ella'nın yüz ifadesindeki son ümit ışığının da sönmesine karşı dayanmaya çalışıyordu. "Bu gece neden geldim?"

Umut ışığı sönmişti. "Öç almak için geldin", diye fısıldadı acıyla.

"Bunu yıllardır yapmak istiyordum", diye onayladı. "Ama bu gece gelmemin asıl nedeni Külkedisi Baloları'na bir son vermekti."

Ella kızmaya başlamıştı, çenesini kaldırdı. "Benimle evlenerek mi? Bunun balolara son vermekle ne ilgisi var?"

Rafe cevap vermedi. Veremezdi. Yaptığı planı kelimelere dökemiyor, bunu neden yaptığını açıklayamıyordu. Ella uzun bir süre sessiz kaldı. Rafe Ella'nın yüzünün solmasına dayanamamak için mücadele ediyordu.

"Sen...Sen bizim bir kez seviştikten sonra duygularımızın yok olacağını düşündün. Ve onlarla birlikte de evliliğimizin."

"Görüyorum anlamışsın."

"Hayır", diye fısıldadı başını sallayarak. "Yanılıyorsun. Öyle olmazdı."

"Bu konuda farklı düşünüyoruz", dedi kibarca.

"Ciddi misin? Yani benimle seviştikten sonra çekip gidecek miydin?"

"Hayır, pek değil. Seni bir geceden daha fazlası için istedim", diye karşılık verdi zalimce. "Bir veya iki ay yeterdi. O zamana kadar evliliğin düşündüğün gibi bir mucize olmadığını anlayacaktın. Kaçıp annenin evine koşacak, hayal kırıklığına uğrayan, ama akıllanmış bir kadın olacaktın."

"Ailemin başarısız evliliğim yüzünden bir daha balo düzenlemeyeceğini mi sandın?", diye sordu inanamayarak. "Pekala, sana bir haberim var-"

Rafe kaşını kaldırdı. "İşe yaramaz mıydı? *No problema, amada.* İnat ederlerse başka planlarım da var."

Ella sanki bir şey söyleyecek gibi oldu, ama hemen vazgeçti. "Akşam bahçedeyken söz ettiğin planları mı kastediyorsun?"

"*Qué coqueta.* Ama sen her zaman zeki bir kızdın zaten - tabii duygularının mantığını yönetmesine izin vermediğin zamanlar. Ama sakın yanlış anlama. Bu balolara bir son vereceğim."

"Shayne yüzünden mi?"

Rafe kontrolünü yitirerek Ella'yı kolundan tutup kendisine doğru çekti. "Evet, Shayne yüzünden! Onun için her şeyi

yaparım. *Her şeyi*", diyerek vurguladı. "Başkalarını onun kaderinden korumak için her şeyi yaparım."

Ella gözyaşlarını gizleyerek "Sorumu cevap vermedin. Şimdi ne olacak?", dedi.

"Annenle baban bana bu baloların bir daha düzenlemeyeceğini taahhüt ederse, hiçbir şey. Evine döneceksin ve evliliğimiz geçersiz olacak."

"Peki ya bunu kabul etmezlerse?"

"Bunu reddederlerse kendilerini çok yakında hiçbir balo düzenleyemeyecek kadar zor bir duruma sokmuş olacaklar. Bunu gerçekleştirmek için her türlü imkan ve güce sahibim."

Ella yaşadığı şoktan kaskatı kesilmişti. "Bu gece bize bunu söylemek için geldin, değil mi?"

Rafe lafı dolandırma zahmetine bile girmedi. "Evet."

"Ama sonra..."

"Seni hala istiyordum", diye karşılık verdi. "Senin de hala beni istediğini görünce şaşırdım. Evlilik de aynı kapıya çıkan bir seçenektir."

"Bu arada da... karşılıklı arzularımızı tatmin edecektik."

"Kesinlikle."

"Peki öyleyse neden sonuna kadar gitmedin?"

Rafe gücünü toplamaya çalışıp, Ella'nın bir daha görmeyeceği güzel gözlerine doyasıya baktı. Artık başladığı şeyi sonuna erdirmenin zamanı gelmişti.

"İntikamın sandığım kadar tatlı bir şey olmadığını anladım. Aslında oldukça buruk bir tadı var." Umursamazca omuz silkti. "Ote yandan amacıma ulaştım. Bu gece ne aşk, ne sihir, ne de yakışıklı prensini bulabildin, değil mi *pobrecita* Külkedis-i? Bulduğun tek şey intikam."

Ella yüzüne bakamıyordu. "Şimdi gideceksin", diyebilirdi sonunda.

"Kalmam anlamsız olurdu." Onu kollarına alıp, söylediği tüm o çirkin sözleri düzeltmemek için kendini zor tutuyordu. Bunun yerine yerden kıyafetlerini alıp giyindi. "Külkedis-i Baloları hakkında bir karara varman için sana zaman veriyorum. Ama beni fazla bekletmesen iyi olur."

"Hayır", diye fısıldadı Ella. "Bekletmem."

Kapıda dönüp Ella'ya baktı, Rafe bugüne kadar hiç bu kadar acı hissetmemişti.

Ella'nın gözlerindeki parıltı sönmüş, gecenin karanlığı onu yutmuştu.

Aynı anda cehennemin kapıları açılmış, Rafe'yi karşılıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Gelmeyecek, değil mi?", diye sordu Ella alçak sesle, babası evden ona doğru gelirken.

Ella balo gecesinde Rafe ile bulunduğu bahçedeydi. Aya doğru baktı. Bir hafta sonra dolunay olacaktı, son Külkedisi Balosu'ndan sonra ikinci dolunay.

"Hayır, tatlım. Gelmiyor", dedi Donald sonunda.

"Sandım ki-" Sözünü tamamlayamadan başını öne eğdi.

Noel'in onun tüm varlığıyla dua ettiği mucizeyi gerçekleştireceğini ümit etmişti. Ama Noel son anına kadar Rafe'den hiçbir haber gelmeden geçmişti.

"Oyle görünmese de seni düşünüyor", dedi babası. "Bundan hiç şüphem yok."

"Neden?" Ella babasına bakmak için döndü. "Evlendiğimiz gece seni aradığı için mi beni düşündüğünü düşünüyorsun? Bağışla, ama beni ikna edemedin."

Donald iç geçirdi. "Rafe beni Grand Otel'in lobisinden aradığında, daha önce hiçbir erkeğin sesinde bu kadar acı duymamıştım. Benden baloyu bırakıp seni almamı istemekle kalmadı, bunu adeta emretti." Babası elini omzuna koyarak hafifçe sıkıttı. "İstedikini yapmasaydım, sanırım buraya gelip beni alırdı."

"Bundan şüpheliyim." Ella kahkahası titrek çıkınca sustu, içindeki sıkıntıyı fazlasıyla belli ettiğinin farkındaydı. "Sen otele vardığında o çoktan Costa Rica'ya doğru yola çıkmıştı."

"Hayır, Ella. Gitmemişti."

Ella birden başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Otele vardığımda Rafe'yi otelin önünde duran bir takside gördüm. Oturmuş, sigara içerek bekliyordu."

Ella başını salladı. "Başka birini ona benzetmiş olmalısın. O, sigara içmez."

"O gece içiyordu. Onu gayet net gördüm."

"Baba neler söylüyorsun?"

"Sadece... onun tekrar insanlara güvenmeye ihtiyacı olduğunu."

"Yanıyorsun", dedi Ella hafifçe gülümseyerek. "Onun gü-

venmeye filan ihtiyacı yok. Hatta böyle şeylere ve aşkın büyü-
sü veya mucizesine inanmaz bile."

"Hayır, inanıyor. Bu yüzden bunu inkar etmek için bu ka-
dar mücadele ediyor."

Ella kaşlarını çatı. "Anlamadım. Ne demek istiyorsun?"

"Rafe'nin hayatı uzun zaman önce bir süre kontrolden çık-
tı. Hayatını tekrar kontrol altına aldığı anda ise onu asla kaybet-
memeye yemin etti."

"Bu ne zaman oldu?", diye sordu, aklı karışmıştı. "Hiç bah-
setmedi."

"Buna hiç şaşırmadım. Belki bir gün anlatır."

Ella'nın bakışlarında bir umut ışığı yandı. "Onun beni sev-
diğini düşünüyorsun, değil mi? Ama inkar ediyor, çünkü itir-
af ederse kontrolünü kaybeder."

"Bunu sana ancak o söyleyebilir. Ama onun sana ihtiyacı
olduğuna inanıyorum. Sanırım ona ulaşmayı başarabilecek
tek kişi sensin. Tabii istediğin buysa."

Bunu düşünmesine gerek bile yoktu. "İstediğim bu", dedi
hiç tereddüt etmeden.

"Bu durumda hemen bavulunu toplayıp biletini almalısın",
dedi gülümseyerek.

Ella ona şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. "Evet, sanırım haklı-
sın."

Rafe dışarıda durmuş, gökyüzüne bakıyordu. Düşüncele-
ri Ella'da idi. Kendine lanet yağdırarak sigarasından derin bir
nefes çekerken Shayne yanına geldi.

"Neden bu saatte hala ayaktasın, hermenita?"

"Senin için endişeleniyorum. Çok... mesafelisin. İçine kapand-
dın. Ve ben de acaba bununla bir ilgisi olabilir mi diye düşünü-
yordum." Rafe'nin parmağındaki nikah yüzüğüne dokundu.
"Bunun nereden geldiğini henüz anlatmadın."

"Anlatılacak bir şey yok."

"Ama evlisin, değil mi?"

Anlık bir tereddütten sonra başını sertçe sallayarak onayla-
dı. "Endişelenmen gerekmez. Evlilik geçici bir şeydir."

"Peki diğer yüzük kimde?" Cevap vermeyince Shayne göz-
lerini kapadı. Birkaç saniye sonra nefesi kesildi gibi oldu. "El-
la'yla evlendin, değil mi?"

"Söylediğim gibi, bu seninle ilgili bir şey değil" dedi alçak
bir sesle. "Önemli olan tek şey bundan böyle seni kandırarak
hiçbir balonun olmayacağı."

"Balolar umurumda bile değil. Ben Ella'yı merak ediyο-

rum. Bunu nasıl yapabildin?", diye sordu.

"Başka seçeneğim yoktu" diyerek sigarasından derin bir nefes daha çekti. "Onunla evlendim ve onu terk ettim. Onun tüm ümitlerini ve hayallerini yıkarak ardımda acı ve ümitsizlik bıraktım."

"Neden Rafe? Onu üzmen gerçekten de gerekli miydi?"

"Tek yolu buydu."

Rafe yıllardan beri ilk kez Shayne'nin kara gözlerinin canlandığını görüyordu. "Bunun için senden nefret ediyorum, Rafe." Başka bir şey söylemeden hızla eve doğru uzaklaştı.

"Tamam, *mi pequena*. Daha yumuşak bir tepki beklemiyordum."

Yeni yıl sabahı Ella Juan Santamaria Uluslararası Havaalanının çıkış kapısından geçince etrafını birden küçük oğlan çocukları sardı.

"Çantalarınızı taşıyalım mı, *Senora?*", diye sordu ilki.

"Tico parası ister misiniz?", diye sordu diğeri.

"Taksi?", dedi bir başkası.

Hayat dolu bu yüzlerin birinden diğerine baktı. "Evet, lütfen."

Çocuklardan ikisi istediklerini ayarlamak için yanından ayrıldı. Biri de bagajını aldı. "Bu yoldan", dedi acele ederek.

Güneş gözlüklerini taktı, başına hasır bir şapka geçirdi. Bunca yıl Nevada'da yaşadıkten sonra gözlerini ve tenini korumak bir alışkanlık halini almıştı.

Gideceği yerin adını bulmak için el çantasından Rafe'nin evlilik müracaat formunu çıkardı. "Milagro'ya gideceğim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"*Si*." Çocuk sesini yükselterek daha önce karşılaştıkları çocuklardan birine seslendi. "Diego! *Trae a Marvin*."

Aynı anda parasını bozdurmayı teklif eden çocuk, yirmi yaşlarında genç bir erkekle birlikte geri döndü. "Tico parası ister misiniz *Senora?*", diye sordu. Rafe'nin Tico'nun Costa Rica anlamına geldiğini anlattığını hatırladı. "A, evet. Lütfen." Aldığı *Colones*leri çantasına koyduktan sonra Diego taksi şoförüyle birlikte geldi.

"Marvin sizi Milagro'ya götürecektir", dedi Diego.

Taksi şoförü gülümsedi. "*Si, no problema*. Ben Milagro'da yaşıyor. Ben sizi çabucak götürecektir."

"Teşekkür ederim, memnun olurum."

Çocuklara bahşış verip taksiye bindikten sonra San José'den ayrılan otobana doğru yola çıktılar. Ella öne uzandı.

"Diego adınızın Marvin olduğunu söyledi. Bu...bir Tico adı değil, değil mi?"

"Hayır, *Norte Americano*. *Mi madre* bana bu adı verdi. *Las touristas* adıma gülüyor, sonra beni tekrar çağırıyor."

Ella adamın gülümsemesine karşılık verdi. "Peki işe yarıyor mu? Diğer taksi şoförlerinden daha fazla iş alabiliyor musunuz?"

"Onların iki katı", diye övündü Marvin.

Dağlara doğru yol alırken yol daralmaya başladı. "Milagro ne kadar uzakta?", diye sordu Ella. "Yakında varır mıyız?"

"Uzak değil. İki, üç horas. *Mas o menos*."

"Üç saat!"

"*Es problema?*" Şoför gaz pedalına biraz daha bastı. "Sizin için *Senora*, *muy rapido* sürecektir ben."

"Hayır! Demek istediğim bu değildi."

"Canını sıkın yol değil mi?"

"Hayır, aslında değil." Aslında şu anda yola da sıkılıyordu. Ama nedeni şoförün yola dikkat etmek yerine sürekli dikiz aynasından ona bakmasıydı. "Yavaşlayabilirsiniz, benim için fark etmez."

"Sorun para mı?", diye sorarak ayağını gaz pedalından biraz çekti.

Ella iç çekti. "Sanırım havaalanından ayrılmadan önce anlaşmalıydık."

"*No problema*", diye cevap verdi. "Bana *colones*lerin hepsini verirsin ben sizi Milagro'ya götürürüm."

Bir an için yalnız bir ülkede tek başına kalan kadınlarla ilgili kötü şeyler aklına geldi. Sonra Marvin kısık gülmeye başladı.

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi?", diye sordu tedirgin bir sesle.

Şoförün gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. "*Si*. Ben sizden fazla almaz. Zaten Milagro'ya gidiyor. Sadece birlikte gidiyor, o kadar, tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

"Dağları görüyorsunuz?" Önlerindeki sarp kayalıklara işaret ediyordu. "Size oralar hakkında her şey anlatır ben. İster misin?"

"Evet, teşekkür ederim", diye onayladı.

"Tamam. Dağlar eskiden volkandı. Volkanlar hakkında bilgin var? *Las fincas* için verimli toprak. Bunlar çiftliktir."

Ella başını salladı, dikkatle dinlemek için elinden geleni yapıyordu. Ama son haftaların stresi onu tüketmişti. Sonunda yorgunluktan uyuyakaldı.

▲ Acı bir fren sesiyle sarsılarak uyandı. Marvin bir çukurdan kaçarken direksiyonu aniden kırınca Ella koltukta bir yandan diğer yana savrulmuştu. Onlerinde kocaman bir çukur vardı. Yavaşça etrafından dolanıp tekrar yola döndüler.

"A, *Senora*. Uyanmışsın", dedi Marvin. "Biz birazdan Milagro'da olacak. Kahve tarlalarını görüyorsun?" Son süratle yanından geçtikleri yeşil alanlara işaret etti.

"Milagro'da birini mi görmeye geldin?", diye sordu Marvin. "Ben burada herkesi tanır. Sizi ona götürür."

"No *problema* değil mi?", diye şakalaştı. "Kocamı görmeye geldim."

Marvin hayretle gözlerini patlattı. "Milagro'da bir kocanız var?"

"Evet, Rafe Beaumont. Onu tanıyor musunuz?"

Marvin aniden frene basarak yolun kenarında durdu, arabadan indi, o kadar hızlı İspanyolca konuşuyordu ki Ella tek bir kelime bile anlayamadı.

"Ne oldu? Sorun ne?", diye sordu.

Marvin karşı taraftaki kahve tarlalarına işaret ederek Rafe'nin adını söyledi ve tekrar İspanyolca konuşmaya başladı. Kocasının adını anma şeklinden Ella ondan hiç hoşlanmadığını anladı. Marvin taksinin arkasına geçip bagajı açtı.

Ella arabadan dışarı fırladı, Marvin bavullarını yolun kenarına atmakla meşguldü. "Dur bir dakika! Bunu yapamazsın."

"Si, yapabilir." Bavulları indirmeye devam etti.

Ella da yerdeki bavulları alıp bagaja geri koymaya başladı. "Ne oldu?", diye sordu. "Ben ne dedim ki?"

"Lo siento, ben üzgün, ama sizi Milagro'ya götüremez."

"Neden? Sorun ne?"

"Sizin hata, tamam mı?" Bavulları indirmeyi bıraktı, Ella'ya baktı. "Kocan. Bana kim olduğunu söylemeyecekti."

"Benim hatam!", diye taklit etti onun konuşmasını, öfkesinden zor nefes alıyordu. "Bunun bir sorun yaratacağını nereden bilebilirdim? Size ne yaptı?"

"Bana değil. *Mi sobrino*. Yeğenim Manuel'i işten çıkardı."

"Ve bu yüzden beni Milagro'ya götüremezsin?"

"Si. Bu Manuel'e ihanet."

"Nasıl ihanet olabilir ki?", diye sordu öfkeyle. Marvin cevap vermedi, sadece dönüp bavulları indirmeye devam etti. Ella taktik değiştirmek için acele etti. "Bak, beni burada yolun ortasında bırakamazsın. Kimse geldiğimi bilmiyor."

Marvin başını kaldırıp baktı. "*Senor Beaumont* da bilmiyor?"

"Ona sürpriz yapmak istedim. Ya yoldan bana yardım edecek kimse geçmezse? Ya birileri bana saldırırsa?"

Marvin tereddüt etmeye başladı. Açıkçası bir kadını böyle müşkül bir durumda bırakmak erkeklige sığmazdı. "Sizi götürmez ben. Bu onur meselesi. *Comprende, Senora?*"

"Hayır! Anlamadım."

"Siz onun karısı. Onun onur sizin onur."

"Rafe her ne yaptıysa, bunun benimle bir ilgisi yok, onur monur meselesi değil bu." Ella kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve bir şey daha var. Kocamla yaşadığın sorun bundan sonra yaşayacağının yanında hiç kalacak."

Marvin tekrar anlaşılmaz şeyler söylemeye başladı. Sonunda "Ben Milagro'ya gidip sizi almak için birini gönderir. Siz burada bekle", diyebildi.

"Nereye gidebilirim ki zaten?", dedi sinirli bir tavırla.

Marvin tekrar taksisine binip motoru çalıştırdı. Hareket ettikten biraz sonra birden tekerleği bir çukura saplanıp kaldı. Marvin bir kez daha taksisinden indi, kaderine ve Ella yanlış tahmin etmediyse Ella'ya lanetler yağdırıyordu.

"Senin suçun", dedi Ella. "Beni burada bırakmamalıydın. Bu ilahi adalet."

Önce çukura gömülen tekerleğe sonra Ella'ya baktı. "Sen it, olur?"

Ella ona bakakaldı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

Marvin tekrar çenesini kaldırdı. "Ben şaka yapmıyor. Sen ya araba iter ya da ben Milagro'dan birini göndermek unuttur."

"İnanmıyorum." Ella şapkasını bavullarının yanına fırlattı.

Gökten iri bir yağmur damlası indi. İkisi de aynı anda yuvarlandı. Mavi gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı.

"Ey-vah", diyerek Marvin az sonra zor durumda kalacaklarını ifade etti.

"İşte buraya kadar." Ella bavulların atıldığı yere gidip en büyüğünün üzerine oturdu. Sonra Rafe'de gördüğü o buz gibi bakışları Marvin'e dikti. "Sen beni Milagro'ya götürmeyi kabul edene kadar kılımı bile kıpırdatmayacağım."

Marvin gözlerini patlatmış bakıyordu, ağzı açık kalmıştı. "*Madre de Dios! La Estrella!*"

"Hayır, benim adım Ella Beaumont."

"*Si, si. Senora Beaumont.*" Başını bir indirip bir kaldırıyor, sanki Ella bütün dualarının kabulüymüş gibi bakıyordu. "*La Estrella. Lo siento, Estrella.* Siz olduğunu bilmiyordu ben."

Ella büyük bir merakla baktı. "Kim bu *Estrella?*"

"*Siz. La profecia* sizsiniz."

"Kehanet mi?"

"Si. Kehanet." Marvin göğsü doğru sıkıntılı bir ifadeyle baktı. "Acele et, yağmur şiddetli olacak. Gitmek zorunda biz."

Ella neler olduğunu pek anlayamamıştı, ama bu fırsattan faydalanmayacak kadar aptal değildi. "Önce bavullarımı yük-

le."

"Sonra sen itecek, değil mi?"

"Beni burada bırakmayacaksın, değil mi?"

Marvin elini kalbinin üzerine koydu. "Şeref sözü, *Estrella*."

Bavullar bagaja yüklendikten sonra sağanak yağış başladı. Birkaç saniye içinde Ella sırlıklam oldu, saçları boynuna ve yüzüne yapışmıştı. Harika. Rafe'nin karşısına sudan çıkmış bir fare gibi çıkacaktı.

Marvin arabaya binerek geçerek Ella'ya seslendi. "*Estrella*. İt!"

Ella arabayı vargüçüyle itmeye başladı. Tekerlek kurtulunca birden desteğini kaybeden Ella düşerek çamur ve yağmur suyu dolu çukura yuvarlandı.

"Kahrol Rafe Beaumont", diye söylendi nefes nefese. Yolun ortasında duruyordu, sırlıklamdı ve hayatında hiç olmadığı kadar pisti. "Tüm bunlardan sonra bana aşık olmazsan yemin ederim bunu sana ödetirim."

Marvin başını camdan çıkardı. "İyi iş, *Estrella*! Acele et."

Ella hızla yükselen çamurun içinden güçlkle adım atarak taksiye bindikten sonra koltuğa yığıldı. Tekrar hareket ettiler. Ella'nın üstünden sular akıyor, ayaklarında çamurlu bir su birikintisi oluşturunuyordu. Acaba Rafe beni tanıyabilecek mi diye merak etti. Nikah yüzüğüne dokundu. Kıvrımlarına giren çamuru eteğiyle silerek temizledi. Birkaç saniye sonra ümit verici şekilde parlıyordu, Ella kendi kendine gülümsedi.

"Az kaldı biraz sonra biz orda, *Estrella*", diye söz verdi Marvin gergin bir yüz ifadesiyle. "Yol su basmasın, engel ol."

"Efendim?"

"Yani su basıp dağdan aşağıya kaymasın, engel ol."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Sen *La Estrella*", dedi akılcıca. "Sen nasıl bilir."

"Aa, gerçekten mi? Sana kötü bir haberim var. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok." Dışarı bir göz atığında ürperti. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki kahve ağaçlarını göremiyordu artık. "Bana şu kehanetten biraz söz et", diye sordu çarpan dişlerinin arasından. "Ben bu işe nasıl karıştım? Kısa bir süre öncesine kadar Milagro'nun adını bile duymamıştım."

Marvin kaloriferi açınca havalandırmadan sıcak hava üfle-meye başladı. "Eski kehanet. Buna göre iki altın *estrella*-yani

yıldız-gece gökyüzünde göründü mü mutluluk ve *prosperidad* Milagro'ya geri dönecek.

"Pek anlayamadım... Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Altın yıldızlar gözlerin *Senora*. Ve saçların. Saçların rengi gece gökyüzü rengi."

"Vay canına. Yani saçlarım ve gözlerimdeki sarı benekler yüzünden bu kehanetin ben olduğumu mu düşünüyorsun? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, *Senora*. Milagrolular için kehanet şaka değil. Seni çok uzun bir zamandır bekliyor. Birçok sorun var. İlk önce *Senor* Beaumont'u Manuel'i tekrar işe almak için ikna et."

Ella tetikteydi. "Bunu yapabileceğimden pek emin değilim. *Senor* Beaumont çok inatçı bir adamdır."

"Evet, bunu biz de fark etti. Ama bir yolunu bul, *Estrella*. Biz kasabalılar sana bağlı."

Ella onu bu fikirden vazgeçiremeyecek kadar yorgundu, gözlerini kapadı. Kendisinin Rafe ile zaten yeterince sorunu vardı. "Daha ne kadar kaldı?"

"Az kaldı." Az sonra, Marvin "İşte burası Milagro. Biz daha yukarıya dağın tepesine doğru gidiyor", dedi.

Ella dışarı baktı, ama ne bir kasaba, ne de bir dağ tepesi gördü. Ancak demir parmaklıklı bir kapının bulunduğu yüksek bir duvara yanaşınca Rafe'nin evine geldiklerini görebilecek kadar azalmıştı yağmur.

"*La Finca de Esperanza*", diye bildirdi Marvin.

Uzun bir mesafe daha gittikten sonra büyük bir çiftlik evinin önünde durdular. Marvin'in arabayı durdurmasıyla birlikte yağmur da dindi, güneş çıktı.

"*Gracias, Estrella*. Sen yolu kaymaktan kurtardı, güneşi çıkardı."

"Bak, yağmurun dinmesiyle benim hiçbir ilgim yok, olsaydı bunu çoktan yapardım." Mahvolan elbisesine baktı. "Hem de en başından."

Marvin bavullarını kapının eşiğine taşımaya başladı. Ella taksinin yanından ayrılırken sıradaki mücadele için gücünü toplamaya çalıştı - bu mücadeleyi şüphesiz kocasıyla yapacaktı. Daha onu anmasıyla birlikte Rafe kapıda göründü. Marvin tek bir kelime söylemeden son bavulu da taşıdı ve gitti. Görünüşe göre gururu orada daha fazla oyalanmasına izin vermiyordu.

Ella derin bir nefes aldı, daha iyi - ya da en azından daha temiz - görünmek isterdi. "Merhaba, Rafe."

ALTINCI BÖLÜM

Rafe bir süre hiç konuşmadan bekledi. Sonra bakışlarını yerde duran bavullara çevirdi. "İçeri mi girmek istersin, yoksa önce seni soymamı mı?" dedi alaycı bir tarzda ve sigarasını yere attı.

"Bu iyi olurdu. Sağanak yağmur altında bir taksiyi çamur çukurundan kurtarmak için itmek...pis bir iş." Rafe'nin sigarasını attığı yere baktı. "Babam sigara içtiğini söylemişti, ama ben yanlış olduğunu söylemiştim."

"Hakkımda her zaman fazlasıyla iyi şeyler düşünmüşsündür, *amada*. Bunu düzeltmek için neler yapabileceğimi düşünmem lazım." Eşikten biraz uzaklaştı ve açık kapıya doğru işaret etti. "Evime hoşgeldin. Konuşmadan önce bir duş alıp üstünü değiştirebilirsin."

"Teşekkür ederim, iyi olur."

"Sonra da seni havaalanına götürürüm."

Ella dilinin ucuna gelen tüm itirazları yuttu. Daha kapıdan girmeden tartışmak istemiyordu. Sonunda çalışma odasında buluştular.

"Çok daha iyi görünüyorsun", dedi Rafe Ella'ya tam bir saat sonra.

"Teşekkür ederim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Ella bu görüşmeye hazırlanmak için epey zaman harcamıştı, çünkü bu orada kalabilmesi için Rafe'yi ikna etmek için tek şansıydı. En sevdiği kıyafetlerinden birini giymişti - sade ve kısa bir etek ve ipek bir bluz. Saçlarını ise açık bırakmıştı.

Çalışma odasına oldukça erkeksi bir hava hakimdi - mobilyalar mahagoni ağacındandı, koltuklar sadeydi ve sigara kokusu sinmişti. Rafe'nin hakimiyet alanında iddialıydılar.

"Otur ve bana neden geldiğini anlat. Eğer amacın ailenle ilgili planlarım hakkında görüşmekse boşuna nefes tüketme."

Ella oturdu ve şaşkın bakışlarını Rafe'ye çevirdi. "Planlar mı?"

"Evet, doğru", diye onayladı omuz silkerek. "Buna plan demek pek de doğru değil, 'tehdit' daha uygun olurdu."

Ella anlamaya başladı. "Annemle babam Külkedisi Baloları'nı düzenlemeye devam ederlerse onları maddi açıdan yıkma tehdidini kastediyorsun."

"Fikrimi değiştirmek veya baloların bir daha düzenlenmeyeceğini taahhüt etmek için gelmediysen, neden geldin?" Masasının üzerindeki yarı boş sigara paketinden bir sigara aldı.

"Çok basit, Rafe." Midesindeki düğümü bastırmaya çalıştı. "Evime geldim."

Rafe sigarasını yakarken donakaldı. "Evime mi dedin?"

"Evet, evime." Ella ayağa kalktı, uzanıp sigara ve kibriti Rafe'nin elinden aldı. "Sigara içmenin bir acizlik göstergesi olduğunu düşünmüşümdür hep." Gözlerini Rafe'den ayırmadan sigarayı ikiye böldü, kibriti söndürerek masanın üzerindeki kül tablasına attı.

Rafe Ella'nın parfüm kokusunu içine çekti, tahrik oluyordu. Söylenerek sandalyesini geri itti. "*Kahiretsin* Ella, öyleyse burada ne işin var? Bana doğruyu söyle."

Ella hiç acele etmeden tekrar sandalyesine oturdu. "Çok basit. Biz evliyiz."

"Seninle neden evlendiğimi biliyorsun", diye hatırlattı Rafe.

"Evet, biliyorum. Beni istiyordun. Peki, biliyor musun?" Duygularını bakışlarına yansıtarak Rafe'nin gözlerine baktı. "Ben de seni istiyorum."

Rafe tekrar sigaralarına uzandı, ama az önce olanlar aklına gelince vazgeçti. "Bu iş yürümez", dedi. "Yarın sabah ilk iş sana bir uçak bileti alacağım."

Ella başını salladı. "Bu işi açıklığa kavuşturmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Rafe yumruğunu masaya indirdi. İşte o an Ella onu gördü. *Nikah yüzüğünü hala taşıyordu*. Yüzük, ümit veren parıltılar saçıyordu.

"Hatırlarsan evliliğimiz başladığı gibi bitmişti", dedi çatallanan sesiyle.

"İşte bu konuda yanıyorsun." Ella Rafe'nin parmağında taşıdığı vaatlerden güç alarak bir sonraki kozunu oynamaya hazırlandı. "Bana karşı hiçbir şey hissetmediğine beni ikna edene kadar evliliğimiz geçerlidir."

"His mi?" Evliliğimizin hislerle bir ilgisi yok", dedi neredeyse bağırarak. "Evliliğimiz bir oyundan ibaret. Onu bu hale getirenin ben olduğumu kabul ediyorum. Ama en azından çok

geç olmadan gitmesini bildim."

Ella sandalyesinde oturarak öne doğru eğildi. "Ben çekip gitmeyi reddediyorum. Benden kurtulmak istiyorsan beni tutup dışarı atman gerekecek."

Rafe ayağa fırladı. "Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Dene istersen." Ella da ayağa kalktı. "Ama bana dokunduğun an neler olacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz. Beni taşıyacağın yer kapı olmayacaktır. İki ay önce başlattıklarımızı bitirmek için beni yatağına taşıyacaksın."

"Yanıldığını göstermek için tahrik etme beni!"

"İstersen sana yardımcı olayım." Ella kollarını açtı. "Haydi, Rafe. Seninim. Hadi gel al beni, bakalım nereye gideceğiz, kapa mı yatak odasına mı?"

Rafe'nin buz gibi gözlerinde öfkeyle birlikte derin bir arzu ateşi yandı. Hızla Ella'nın yanına gitti. Rafe istediği kadar mücadele edebilirdi. Ama işe yaramazdı. Tek bir öpücük, biri haric tüm düşünceleri yıkartı...

Rafe bir kolunu Ella'nın beline dolayarak onu kendine yasladı. "Gelmemeliydin. Yemin ederim, buna pişman olacaksın."

Rafe inleyerek arzu dolu bir açlıkla Ella'nın dudaklarını kavrayarak tutkuyla öpmeye başladı. Ella'nın da ateşli tepkiler vermesi üzerine her şeyi unuttu.

"Rafe, lütfen."

Yalvaran fısıltısı aralarındaki havayı ateşliyordu. Rafe onu kaldırıp masanın kenarına oturttu, kısa eteğini beline kadar kaldırarak bacaklarının arasına girdi. Ella'nın çıplak kalçalarını kavradı. Dudaklarının altında ezilen ipeksi dudakları Rafe'yi neredeyse yakıp tüketiyordu-elinin dokunduğu yumuşak teni ise onu kendinden geçirdi. Ella onun bir kadında isteyebileceği her şeye sahipti. Ama ona burada, masasının üzerinde hayvanca sahip olmak... "Burada olmaz", diye mırıldandı inleyerek.

"Seni reddetmeyeceğimi biliyorsun." Ella'nın gözleri arzu ateşiyle yanıyordu.

Rafe gözlerini kapayıp Ella'nın yumuşak bedenine yaslandı, kendini toparlamaya çalışıyordu. Onu istemeyerek bıraktı.

Ella üstünü düzeltirken ellerinin titrediğini fark etti. Ama etkilenen sadece kendisi değildi. Gözucuyla bakınca Rafe'nin yine sigara aradığını gördü. Ama bir an sonra sigaralarını ne yaptığını hatırlayınca sıkıntıyla ah çekti.

Ella bluzunu eteğine sokarak Rafe'ye baktı. "Evet?", dedi

heyecanlı bir sesle. "Sorumuzun cevabı hakkında anlaştık mı?"

Rafe'nin kızaran yanakları öfkeyle daha da koyulaştı. "Eres mio!", diye fısıldadı kalın bir sesle. "Sen benimsin. Kaderin mühürlendi. Sana bir hafta zaman tanıyorum. Bir hafta!"

Daha Ella bunu iyiye mi yoksa kötüye mi yorması gerektiğine karar veremeden, kapı çalınıp açıldı. Marvin, kısa boylu sevimli bir Tico kadınıyla birlikte orada durmuş bakıyordu.

"Perdone, Señor", dedi kadın soluk soluğa. "Marvin! Tieno derecho! Es La Estrella. Esta aqui! Por fin esta aqui."

"Chelita, neler oluyor?", diye sordu Rafe. "Sen neden söze diyorsun?"

Kadın Ella'ya işaret etti, yanakları al al olmuştu. "Senora, o La Estrella. Marvin'e inanmamıştım, ama haklıymış. Kehaneti gerçekleştirmek için geldi. Sonunda geldi."

"Kehanet mi? Ella'nın-" Rafe dönüp taksi şoförüne baktı. "Marvin, ne yapmaya çalışıyorsun? Karım hakkında ne biçim dedikodular yayıyorsun?"

"Dedikodu değil, gerçek", diye itiraz etti Marvin. "Dostum, ona bir bak. Kehanet o, söz verildiği gibi geldi."

"O bir kehanet değil, onun adı Ella Mont-" Rafe gözlerini kapattı, kendi kendine küfrediyordu. "Ella Beaumont. Karım. La Estrella değil."

Ama boşuna konuşuyordu. Chelita ve Marvin gitmişti bile.

"Sanırım bundan söz etmeliydim...", dedi Ella çekinerek. "Marvin benim bir çeşit kehanetin gerçekleşmesi olduğumu kafasına takmış."

"İşte bu harika." Odada kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi gidip gelmeye başladı. "Marvin ve kahyam bu civarın en büyük dedikoducularıdır. Akşama kadar La Estrella'nın bu çatı altında yaşadığını bilmeyen kalmayacak."

"Bu çok mu kötü bir şey? Onlara umut veriyorsa-"

"Umut mu? Umut onların ne işine yarar?", diye sordu Rafe çok kabaca. "Çocuklarının karnını doyurur mu? Kahve çekirdeklerini toplar mı? Ceplerini doldurur mu? Pek sanmıyorum."

"Kahve çekirdekleri mi?" Ella kaşlarını çatı. "Marvin kahve tarlalarından biri yüzünden çok kızgındı. Ama İspanyolca konuştuğu için anlayamadım."

Rafe iç çekti, dudakları gerilmişti. "İşçiler greyde. Marvin'in yeğeni Manuel onlara çekirdekleri toplamamaları söyledi."

Manuel'in işten atılmasına şaşmamak gerekirdi. "Neden grevdeler?"

"Çünkü ben *Esperanza*'yı satmak istiyorum."

"Tarlalarını satıyor musun?" Ella inanamıyordu. "Ama burası senin evin. Nesillerdir ailene ait. Neden-"

"Yeter, Ella", diyerek sözünü aniden kesti. "Bu seni ilgilendirmez."

"Yanılıyorsun, ilgilendirir", diye karşılık verdi. "Eğer burada yaşayacak-"

"Ama yaşamayacaksın."

"Bu hala tartışmaya açık bir konu", diye düzeltti onu. "Eğer burada yaşayacaksam ben de yardım etmek isterim."

"Edemezsin. Anlamıyor musun? Bu söz ettikleri kehanet, Milagro'da yaşayan insanlara mutluluk ve zenginlik vaad ediyor."

"Biliyorum. Marvin anlatmıştı."

"Öyleyse durumun ne kadar ümitsiz olduğunu da anlıyor olmalısın. Bu kehaneti nasıl gerçekleştirmeyi düşünüyorsun? Senden mucizeler yaratmanı bekliyorlar. Yoksa çantana birkaç tane atıp gelmeyi akıl etmiş miydin?"

"Saçmalama, lütfen."

"Saçmalamak mı? Sözlerine dikkat et, *amada. La Estrella* olduğunu iddia eden ben değilim."

"Ben asla böyle bir şey iddia etme-"

"İtiraz da etmedin. Peki beklentilerini yerine getiremezsen ne olacak?"

"Eğer mutluluk ve zenginliğe giden yol çalışmalarına bağlıysa onları tarlalara döndürecek bir şeyler yapmak gerekir."

"Buradaki insanlarla anlaşmanın hiçbir yolu yok. Çalışmazlar. Bu konu burada kapanmıştır. Mutluluklarına gelince *princesa*, sihirli değneğini sallayıp dileklerini gerçekleştirecek misin?"

Ella omuz silkti. "Belki de bu kadar basittir."

Ella geniş koridora açılan kapıya dayanmış, ona kararlı bir şekilde bakıyordu. "Bugün yılbaşı olduğunun farkında mısın?"

"Öyle mi? Doğruyu söylemek gerekirse, unutmuşum."

"O zaman burada olup sana hatırlatabilmeme sevindim. Çünkü bugün yeni bir başlangıç için iyi bir fırsat."

"Yani?"

"Yani bugünden itibaren senin güvenini yeniden kazanmak için çalışmaya başlıyorum. Doğrudan ikna olmayacak kadar şüpheli olduğunu düşünüyorum. Ama bunu değiştirmeyi"

umuyorum."

"Bunu asla başaramayacaksın", dedi soğuk bir sesle.

"Ben ayrı fikirde değilim." Ella çabucak düşündü. "Bahse girerim, buradan gidene kadar birkaç mucize gerçekleştirebileceğim, senin üzerinde bile örneğin senin güvenini kazanabilirim. Ve belki, tekrar aşka inanmanı sağlayabilirim."

Rafe'nin bakışları buz gibiydi. "Bu bahsi kaybedeceksin, *amada*."

"Ama kazanırsam-"

Bakışlarıyla Ella'yı delip geçiyordu. "Elimde olsaydı seni dosdoğru evine gönderirdim. Güven ve yeni başlangıçlar konusu kapanmıştır. Ama maalesef seni Nevada'ya geri göndermek artık mümkün değil. En azından şimdilik."

"Kehanet yüzünden mi?"

Rafe dudak büktü. "*La Estrella*'yı buradan uzaklaştıran kişi ben olmak istemem. En iyisi, Milagrolular'ın onun bir sahtekar olduğunu anlayıp onu kovması olur. Bu bir hafta kadar sürer. Bu da iyi bir süre bence."

"Bu durumda galiba hemen işe koyulmalıyım. Bu da bana şeyi hatırlatıyor..." Ella kapıdan ayrıldı, kaşlarını düşüncelere dalarak çattı. "Belki de ilk mucizemi gerçekleştirmem için bana yardım edebilirsin. Seni Manuel'i tekrar işe alman için ikna etmeliyim."

Rafe içten bir kahkaha attı, bu haliyle çok çekiciydi. "Bunun için *amada*, gerçekten de bir mucizeye ihtiyacın var. İşçiler tekrar işbaşı yapana kadar Manuel'in işe alınmayacağına yemin ettim. Ama ben çiftliği satmaktan vazgeçmezsem işlerine dönmeyecekler. Ben de satmaktan vazgeçmem. Yarın sabah alıcılarla anlaşmamızın son maddelerini karara bağlayacağız."

"Neden satmak istediğini hiç söylemedin." Aklına gelen bir düşünceyle gözleri kararmaya başladı. "Rafe...Satmak zorunda değilsin, değil mi?"

"Evet, satmak zorundayım. Ama maddi nedenlerden değil."

"Öyleyse-"

"Bu özel bir neden. Ve daha önce de söylediğim gibi, seni ilgilendirmez." Ella'nın yanından geçip kapıda durdu. "Gel. Bavulların odana çıkarılmış mı bakalım. Chelita bavullarını boşaltmana yardım etsin mi?"

"Hayır, teşekkürler." Kapıda ona katıldı. "Sen ne kadar aksini düşünsen de kendi işimi kendim halledebilirim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Başını eğip Ella'ya baktı.

"Beni sevdiğini iddia ediyorsun, ama buraya gelmenin tek bir açıklaması olabilir, o da ailene zarar vermemi engellemek. Öne sürdüğün diğer nedenlerin hepsi palavra."

"Bu doğru değil. Öte yandan onları gerçekten mahvetmek isteseydin bunu çoktan yapardın." Gülümsedi. "Gerçekten intikam isteseydin, daha erken davranırdın."

"Annenle babana zarar veremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, ben-"

Elini Ella'nın yanağına koyarak, parmak uçlarıyla dudaklarını kapadı. "Şimdi beni iyi dinle. Hiç kimse beni bundan vazgeçiremez. Bunun aksini düşünerek sadece hayal kırıklığına uğrarsın. Annenle baban istediğini yapacaklar mı?" Ella'yı bırakmadan önce dudaklarını oksadı.

Ella kuruyan dudaklarını ıslattı. "Henüz onlardan böyle bir şey istemedim."

"O zaman seni dürüstçe uyarıyorum. Onların kaderi senin ellerinde."

"Hayır, Rafe", diye karşı çıktı. "Senin ellerinde."

Rafe cevap vermeden kapıyı açarak yana çekildi. Görüşmeleri sona ermişti. Rafe'nin *finca*'sında kalma hakkını elde etmişti-şimdilik. Ama karşılığında ailesini tehlikeye atıyordu. Akıllıysa ona istediğini verip giderdi. Ama o zaman Rafe ile kurabileceği bir gelecek de olmazdı. Sadece onun istediği bir şeye sahip olduğu sürece evli kalacakları şüphesizdi.

Kapısının önündeki ayak sesleri düşüncelerini böldü. "Ella?" Shayne kapıda duruyordu, bal rengi saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Ella'ya bakıyordu, iri koyu renk gözleri ifade-sizdi. "İçeri girebilir miyim?"

"Shayne!" Ella koşup, kızı kucakladı. Karşılığında Shayne kendini sertçe geri çekti. "Çok uzun zaman oldu."

"Beş yıl. Beş uzun yıl." Sinirli bir şekilde elleriyle oynaması haricinde Shayne kendine hakim görünüyordu. "Seni tekrar görmek güzel."

Ella'nın gözleri doldu. "Tanrım, sana bir bakayım..." Eski arkadaşını baştan aşağı süzüp ne kadar değiştiğini görmeye çalıştı. Çok değişmişti. "Boyun uzamış sanırım, ayrıca-" Daha soğuk ve yabancıydı. Daha çok Rafe'ye benzemişti. "Artık bir yetişkinsin", diyerek beceriksizce sözünü bitirdi.

"Bu er ya da geç olacaktı." Shayne biraz çekinerek içeri girdi. "Sana şey için...özür dilemek için uğradım. Aranız benim yüzünden bozuldu."

"Senin yüzünden mi?" Ella kapıdan çekildi. "Gel, bavullarımı boşaltırken konuşuruz. Neden tüm bunların senin yüzünden olduğunu düşünüyorsun?"

Shayne yatağın ucuna ilişti, henüz yirmiüç yaşında biri için fazla içine kapanıktı. "Rafe'nin baloya gitmek için kullandığı bilet benimdi. Neler planladığımı öğrenince deliye döndü. Sen de bilirsin."

Ella'nın aklı karışmıştı, başını salladı. "Anlamıyorum. Bileti almayı nasıl başardın? Konuklar çok önceden bir başvuru formu doldururlar. Bir güvenlik şirketi her konuyu araştırır. Sen başvursaydın haberim olurdu."

"A, hile yaptım", diye açıkladı Shayne. "Bir arkadaşımı benim yerime başvurmaya ikna ettim. Ama biletleri özel kuryeye gönderdiğinizizi unutmuşum."

"Başvuru onun adına mıydı?"

"Evet." Shayne yüzüne düşen bir tutam saçı sabırsız bir tavırla kulağının arkasına itti. "Kurye, bileti teslim etmek için geldiğinde kasabada epey bir gürültü koptu. Sonunda Rafe'nin de bundan haberi oldu."

"Anlıyorum... Ama neden-"

"Chaz'ın orada olabileceğini düşünmüştüm." Cevabı acı doluydu. "Yıldönümü Balosu'na da aynı sebeple katılmak istedim. Kaza geçirmeseydim..." Birden susarak omuz silkti.

Ella derin bir nefes aldı. "Yani Yıldönümü Balosu'na giderken mi yaralandın?"

Shayne şaşırmış bir ifadeyle Ella'ya baktı. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır, kısa bir süre öncesine kadar bilmiyordum." Yatağın üzerine oturmak için yanına geldi, Shayne'nin elini avucuna aldı. "Tatlım, keşke bu kadar sıkıntı çekeceğine arasaydın. Sana Chaz'ın orada olmayacağını söyledim."

Bir an genç kızın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Emin misin?"

"Listeyi kendim kontrol ettim."

Shayne başını öne eğdi. "Bu çok saçmaydı, biliyorum. İşte bu yüzden Külkedisi Baloları'na son vermek istiyor. Benim yüzümden."

"Bırak bu benim sorunum olsun. Seni hala şaşırtabilir."

"Senin iyiliğin için öyle olmasını diliyorum." Shayne tekrar konuşmadan önce biraz tereddüt etti. "Sana sormak istediğim başka bir şey daha vardı." Yüzünde tekrar duygu yüklü bir ifade belirdi, ama bunu hemen bastırdı. "Rafe'ye neler olduğunu

hiç anlatmadın, değil mi?"

"Beş yıl önceki Külkedisi Balosu'nda mı?", diye sordu Ella.
"Hayır."

"Neden ona yalan söylediğimi, beni davet etmediğini anlatmadın?"

"Çok basit. Rafe ile aranızı bozmak istemedim."

"Ben-" Shayne dudağını ısırdı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme." Ella'nın gözleri parlıyordu. "Bunu senin iyiliğin için değil, onun için yaptım."

"Anlıyorum." Shayne kendini toparlamış gibiydi. "Sana bir özür borçluyum. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım. Seni kullandım. En kötüsü de, ağbimle olan ilişkini mahvettim. Yaptığım hatayı düzeltebilmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını ancak şimdi fark ediyorum. Ama çok üzgünüm."

"Sen sadece onyediyi yaşıyorsun. Bunu anlıyordum."

"İkinize hala acı çektiyorum. Umarım bir gün beni affedebilirsin."

Ella gülümsedi. "Seni uzun zaman önce affettim." Başını bir yana eğdi. "Sen de ona gerçeği hiç anlatmadın, değil mi?"

"Denedim", diye cevap verdi. "Sadece bunun benim suçum olduğunu itiraf edebildim. Ama dinlemedi. Gerçeği öğrenmek istediğinden pek emin değilim."

"Hangi gerçeği?"

Shayne boynunu bükte, acı çekiyordu. "Chaz McIntyre'yi hala seviyorum."

"Bu yüzden mi her baloya katılmaya çalışıyorsun, onu tekrar bulmayı mı ümit ediyorsun?"

Shayne başını salladı. "Rafe evliliğimizi yaşıma doldurmuş olduğum için iptal ettirdi. İşin komik yanını bilmek ister misin?" Dudaklarında insanın yüreğini parçalayan bir tebesüm belirdi. "Balo bir gün sonra yapılsaydı, ben onsekizimi doldurmuş olacaktım. Hikayemin sonu da çok farklı olacaktı."

"Shayne-"

Shayne elini elinden kurtararak ayağa kalktı. "Daha fazla konuşamayacağım. Bana müsaade eder misin?" Kapıda durdu, sırtı dimdikti, elleriyle topuzunu yokladı. "Akşam yemeği saat yedide. O zaman görüşürüz."

Kapıyı yavaşça kapayarak gitti. Ella gözlerini kapadı. Shayne'nin hayatını tekrar rayına oturtmak için yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Şimdi *La Estrella*'nın gerçekleştirmesi gereken bir başka mucize daha vardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Gelmene çok sevindim, Ella", diyerek Shayne sofradaki sessizliği bölmeye çalıştı. "Uzun bir süre...kalacak mısın?"

"Evet. Çok uzun bir süre."

"Hayır", diye karşı çıktı Rafe, "Kısa bir ziyaret olacak."

Chelita bardağına şarap dökerken donakaldı. "Hayır, *Senor* Beaumont. *La Estrella* buradan göndermeyin!"

"*La Estrella* mı?", diye sordu Shayne.

Rafe sabırsızca iç çekti. "Onu buradan göndermeyi düşünmüyorum-Chelita şarap!"

Kahya kadın Rafe'ye şarap doldururken, "Ah! *Lo siento*, *Senor* Beaumont. Sadece, biz çok sevindik," dedi.

"Kimse onun sonunda geldiğini bana söylemedi", diye şikayet etti Shayne. "Şimdi nerede? Kim o?"

"Galiba bunu anlatmayı unuttum. Marvin ve Chelita benim *La Estrella* olduğumu sanıyorlar," diye açıkladı Ella.

Shayne'nin ağzı açık kaldı. "*Sen-*"

"Chelita", diyerek Rafe araya girdi, kaşları çatıktı. "Eğer yanlışluyorsam, bu şarabın tadı şampanyaya benziyor."

"*Si, Senor. La Estrella'nın gelişini kutlamak isteyeceğinizi biliyordum.*"

"Bunu biliyordun, değil mi?"

"Bu çok açık", dedi Rafe'nin alay ettiğini fark etmeden. "Herkes öyle heyecanlı ki."

"Tabii", dedi Shayne çok masum bir sesle, "ağbim onu geri göndermezse."

"Kahretsin, Shayne!"

"Onu göndermek mi?" Chelita şişeyi çarparak masaya koydu, heyecanının yerini şimdi kuşku almıştı. Rafe'ye baktı. "*La Estrella'yı* bizden alacak mısınız, *Senor* Beaumont?"

Rafe'nin çenesinde bir kas atmaya başladı. "Onu hiçbir yere göndermiyorum."

"Öyleyse bir haftadan fazla mı kalıyorum?", dedi Ella yumuşak bir sesle.

Bütün gözler Rafe'ye çevrildi. Rafe şampanyasını bir dikiş-

te bitirdikten sonra "Kendi evimde sorguya çekilmeye alışkın değilim", dedi.

"Ama, *La Estrella*-" diye Chelita karşı gelmeye çalıştı.

"*La Estrella* istediği gibi gelip gitmekte özgürdür." Bakışlarını Ella'ya dikti, öfkeli gri gözlerinde sessiz bir emir vardı. "Kısa bir süre sonra geri dönmek isteyecektir sanırım. Konu kapanmıştır. Chelita, yemek servisine başla, *por favor*."

Kahya kadın kılmıdamadı. "Onu burada tutacağınıza söz vermeden olmaz."

"Chelita!"

"Pekala! Yemek servisini yapacağım. Ayrıca şarap da getireceğim." Şişeyi masadan kaparak, mutfığa doğru yöneldi.

"Eh, ben şampanyayı sevdim", dedi Shayne. "Bence bu hoş bir jestti."

"Bir akşam için yeterince sorun yarattın sanırım", dedi Rafe kaşlarını çatarak. Sonra bakışları yumuşadı. "Ama bu kadar heyecanlanmanı görmek güzel. Belki de Ella'nın burada olmasının her şeye rağmen iyi bir yanı da var."

"Uç kez benim şerefime", diye söylendi Ella.

Bu sözü Rafe'nin ilgisini çekti. "Konuyu değiştirip daha basit şeylerden söz etmeni rica edebilir miyim, *amada*? Yoksa tekrar çalışma odama dönüp oradaki tartışmamıza devam etmek mi istersin?"

Ella daha güvenli bir konu seçerek görümcesine döndü. "Mozaik çalışmaların nasıl gidiyor? Son parçanı görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu kesinlikle seçebileceği en kötü konuydu. Shayne'nin yüzü sarardı. "Uzun zamandır mozaik yapmıyorum. Artık muhasebecilik eğitimi alıyorum."

"Muhasebecilik!" Ella üzüntüsünü gizleyemedi. "Ama nasıl oldu da-"

"Yemek hazır", diyerek Chelita sözünü böldü. Şarabı masaya koyduktan sonra Ella'nın önüne dumanı tüten bir tabak koydu. "Senin için *Estrella, casado* adında özel bir Tico yemeği hazırladım."

Shayne gülmeye başladı. "Bu çok eğlenceli olacağı benziyor, Ella. Bir Tico şakası. Biliyor musun İspanyolca'da *casado* evli erkek demektir."

Ella memnuniyetle gülümsedi. "Harika görünüyor."

Kahya kadın ardından Shayne'ye sonra da Rafe'ye servis yaptı. Yemek arabasının başına döndü, onu iterek yavaşça mutfığa doğru gitmeye başladı.

"Chelita. Bir dakika lütfen", dedi Rafe yumuşak bir sesle.

Ella bir terslik olduğunu hissederek baktı. Görünüşe göre

Chelita da bunu biliyordu.

"Mutfağa dönmeliyim-", diyerek kaçmaya çalıştı.

"Önce bunu açıklayacaksın." Biraz çaba sarf ederek etinden bir parça kesmeyi başardı, çatalını batırarak eti havaya kaldırdı. "Lütfen bana bu...bu kömür parçasına benzeyen şeyin ne olduğunu açıklar mısın?"

"Biftek", diye fısıldadı Chelita, bakışlarını yere çevirdi.

"Biftek", diye tekrarladı Rafe. "Çok ilginç. Acaba bunu pişirmek için yeni bir yöntem mi geliştirdin?"

Chelita boğazını temizledi. "Şey...evet, *Senor*."

"Anlıyorum. Lütfen bana yeni bir yemek getirir misin? Sana *La Estrella*'nın burada istediği kadar kalabileceğini söylemiştim. Yemeğimi yakman onun istediğinden daha fazla kalmasını sağlamaz. Anladın mı?"

Chelita başını aceleyle sallayarak gitti.

Kahya kadın odadan çıkar çıkmaz Rafe Ella'ya döndü. "Bu senin suçun", dedi.

"Benim suçum mu? Bu nasıl benim suçum olabilir ki?"

"Chelita mutluluk ve zenginliğin yakınında olduğuna inanmasa işini tehlikeye atmazdı. *La Estrella*'nın hayatında kötü giden her şeyi düzeltereğine kesinlikle inanıyor. Buna işini kaybetmesi de dahil."

"Evet, ama ben onu işten atmaya asla izin vermezdim."

"Gerçekten mi?" Rafe sandalyesine yaslandı, onu meraklı gözlerle süzdü. "Peki, beni nasıl durdurmayı planlıyorsun?"

"Onu kendim işe alırdım."

"İlginç bir fikir, ama bir kusuru var."

"Nedir?"

"Unutma ki *amada* burası benim evim. Bu evin duvarları içersinde çalışan herkes benden sorulur."

"Peki karının bu konuda hiç söz hakkı yok mu?"

"Hayır", dedi kısaca. "Yok. Bu yüzden ne Chelita ne de başkalarını yersiz inançlarında cesaretlendirme. Sen gerçekleşen bir kehanet değilsin. Onların sorunlarını çözemezsin."

Birkaç dakika süren sessizliği Shayne yeni bir konu açarak böldü. Ella buna minnettarlıkla karşılık verdi. Kahvelerini de içtikten sonra Rafe ayağa kalktı ve eğilip çabucak bir öpücük vererek Ella'yı şaşırttı. "Sizi yalnız bırakacağım için özür dileirim, ama telefon etmeliyim."

"Rica ederim", dedi Ella kısaca. "Anlıyorum."

Rafe çıktıktan sonra Shayne "Dinle, bir fikrim var", diyerek ayağa kalktı. "Sana avludaki mozaiği göstereceğim. Sevgili ağbım buna kızacak, ama seninle ilgili olduğuna göre..."

"Benimle mi?"

Shayne Ella'nın yüz ifadesine güldü. "Mozaik aslında *La Estrella*'yı canlandırıyor. Adaşının mozaigini görmek ister misin?"

"Çok isterim." Shayne çiftlik evinin merkezine giden koridorlardan ilerlerken Ella onu heyecanla takip ediyordu. "Bu senin tasarımlarından biri mi?"

Shayne'nin yüzü bir an karardı. "Hayır, ama bir köşesini ben restore ettim."

"Shayne, ne oldu?", diye sordu Ella ilgili bir sesle iç bahçeye çıktıklarında. "Bu kadar sevdiğin bir şeyden neden vazgeçtin?"

Shayne'nin bakışları buz kesildi. "Mozaik yaratmak bir meslek değil, boş bir hayaldir. Muhasebecilik eğitimi almak çok daha anlamlı."

"Sanki ağbın konuşuyor."

"Evet, sanırım öyle."

Shayne ortasında büyük bir çeşmenin bulunduğu açık bir alana işaret etti. "İşte burada. Seninle kalmak isterdim, ama yarın sabaha kadar yetiştirmem gereken bir iş var bilgisayarda."

Ella her şeyi berbat ettiğini fark etti. "Shayne, bekle. Lütfen, gitme-" Ama Shayne onu duymazdan geldi.

Peşinden gitmeye kalkmadı. Durumu düzeltmek için daha çok vakti vardı. Sıkıntıyla iç çekerek yerdeki mozaığe döndü. Bu büyüleyici bir şeydi. Muhteşem bir renk kuşağı çeşmenin etrafını süslüyordu. Daha yakından bakınca bir şekil gördü. Ve gördüğü şey nefesini kesti.

Parlak renk kuşağı aslında bir elbiseydi. Bir kadın sanki çeşmenin önünde dua etmek için eğilmişti. Siyah kısımlar ise saçlarıydı. Saçları oluşturan mozaiklerin üzerindeki gümüş rengi benekler sayesinde gece vakti gökyüzünün görüntüsüne benziyordu. Ve iki altın rengi yıldız... Bunlar kadının gözleriydi - altın ve sarı arası çok tanıdık bir görüntü.

Gece gökyüzünde iki altın yıldız belirdiğinde Milagro'ya mutluluk ve zenginlik getirecektir. Mozaikteki kadın yüzü, Ella'nın her sabah aynada gördüğü görüntüyü yansıtıyordu. Hafif bir ses ilgisini çekti. Uzak bir köşenin loş ışığında Rafe duruyordu, elinde bir konyak bardağı vardı. Rafe mozaigi işaret etti. "İkinizin de yapması gereken çok iş var."

"Evet, öyle görünüyor." Rafe'ye tereddütle baktı. "Telefon görüşmesi yapacaksın sanıyordum. Orada uzun bir süredir mi duruyorsun?"

"Yeterince uzun. Kısa bir görüşme oldu, bu yüzden günbatımını seyretmek için buraya geldim. Sigaramı çabucak elimden atmasaydım, sen ve kızkardeşim beni daha buraya vardığı-

nızda fark ederdiniz."

"Bu...çok kötü."

"Shayne'nin söylediklerini duyduğum için mi? Bilmediğim bir şey söylemedi."

"Rafe, bütün bu sorunların bir çaresi olmalı. Shayne'nin bir muhasebeci olarak mutlu olacağını düşünüyor olamazsın."

"Benim ne düşündüğüm önemli değil." Elini cebine sokarken gayri ihtiyari omuz silktilti. "Kazadan sonra hevesi kalmadı. İşte senin Külkedisi Balon ona bunu yaptı."

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

"Yeter, Ella! Sen *La Estrella* değilsin. Buradaki tüm sorunları çözemezsin. Bir kehaneti yerine getiren kişi olmak tehlikeli bir iştir."

"Sadece inanmayanlar için."

"*Dios!* Sakın bu saçmalığa inandığını söyleme. Sen Milagro'ya mutluluk ve zenginlik getirmek için gelmedin. Benim veya Shayne'nin inançlarını geri getirmek için de gelmedin. Böyle bir şeye kalkışmak yarardan çok zarar getirir."

"Birine umut vermek ona nasıl zarar verebilir?"

"Çünkü onlar sana güveniyor. Bu da peşinden gidecekleri anlamına gelir."

"Peşimden mi?"

"Herkes *La Estrella*'nın peşinden gider."

Ella yüzünü mozaîge çevirdi, Rafe'nin sözleri bazı ilginç imkanlar sunuyordu.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi Rafe onu uyardı. "Sakın asıl amacından sapma Ella, yoksa pişman olursun. Buraya ailen için bir anlaşmaya varmak için geldin. Sadece bununla ilgilen, o zaman biraz başarı sağlama şansın olur."

"Bunun için gelmedim. Geldim, çünkü..."

"Sakın söyleme. Duymak istemiyorum. Sen şehveti aşkla karıştırıyorsun. Sakın aradaki farkı göstermeye zorlama beni."

Ona kirpiklerinin ardından baktı. "Göstermeni isterdim."

Rafe konyasını bir dikişte içip bardağı çeşmenin kenarına bırakarak Ella'ya yaklaştı. Bedeninin tüm hatları gerilmişti. Ella hiç zaman kaybetmeden bu fırsattan faydalanarak ona yaslanıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Güneşin batmasıyla birlikte çöken karanlık, Rafe'nin sert hatlarını yumuşatıyordu. Ama gözlerindeki açlık karanlığa bile meydan okuyordu. Ella başını kendine doğru çekip onu öptü. Rafe'nin ateşli dudaklarında konyak ve tutkunun tadı vardı. Ella başını yana eğerek öpücüğünü derinleştirdi.

Kısa bir süre sonra kontrolü Rafe ele aldı. Ağzıyla onu tutuyor, her şeyini alıyor, yağmalıyor, sahipleniyordu. Ella'nın

kalçalarını kavradı, her bir çılgınca öpüşten sonra kalçalarını daha acımasızca sıkıyordu.

Ella'nın tepkisi de Rafe'ninki kadar vahşiydi. Rafe'nin kollarında titriyordu, genzinden çaresiz bir inleme yükseldi. "Ah, lütfen, Rafe", diye fısıldadı. "Eğer bu şehvetse bunu kabul etmeye hazırım."

Rafe sanki bir yumruk yemiş gibi geri çekildi. Onu iterek çeşmenin kenarındaki konyak bardağını aldı ve elinde sıkarak kırdı. Avucundan kan akıyordu.

"Rafe!" Ella ona doğru koşmaya başladı, ama Rafe onu uyardı.

"*Esperanza*'ya gelmemeliydin", dedi çatallanmış bir sesle.

"Bunu nasıl söylersin?"

"Burada kaldığın sürece seni kocandan koruyacak kimse yok."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok. Benim sadece sana ihtiyacım var."

"Hayır! Anlamıyor musun? Seni kullanır, incitirim. Buna izin veremem."

"Tanrı aşkına, Rafe. Anlat bana. Neye izin veremezsin?"

"Daha önce bir kez sevdiğim birini korumayı başaramadığım için hayatı mahvoldu. Seni de mahvederim."

"Etmezsin, edemezsin."

"Ederim, *amada*, çünkü benim içimde var bu. Ve bunu değiştirmek için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok." Başını eğdi. "İzin verir misin, gidip elime bakayım." Dönüp gecenin karanlığında kayboldu.

Ella uzun bir süre yerinden kımlıdayamadı. Daha önce sevdiği birini koruyamadığı için onun hayatını mı mahvetmişti? Bu sadece Shayne ve Külkedisi Balosu ile ilgili olabilirdi. Aklı karışmıştı. Hala anlayamıyordu. Sevdiği insanları korumakla ilgili duyduğu öfkeyi besleyen başka şeyler de olmalıydı.

Sıkıntıyla iç çekerek mozaige döndü. "Evet, *Estrella*. Galiba Rafe haklı. Yapmamız gereken çok iş var. Ama onun sayesinde ilk mucizemizi nasıl gerçekleştireceğimizi buldum."

Ella ertesi sabah kasabaya giden tozlu yolda yürüyordu. Çok güzel bir gündü, çevrenin yeşilliği onu büyülüyordu. Milagro ya vardığında karşılaştığı ilk kişi Marvin oldu.

"*Estrella*", diyerek onu selamladı, onu gördüğüne şaşırmıştı. "Bizi görmeye geldin?"

"Aslında yardım istemek için geldim."

"Tabii. Biz sana nasıl yardım edebilir?"

"Kahve çekirdeklerini toplamak istiyorum, ama nasıl yapıl-
dığını bilmiyorum. Bana bunu öğretecek, gerekli aletleri verebi-
lecek birini bulmayı umuyordum."

Marvin'in ağzı hayretle açık kaldı. "Sen Marvin'e şaka yapı-
yor, değil mi?"

"Hayır, gayet ciddiym." Marvin'in omzu üzerinden sokak-
ta toplanmaya başlayan insanlara baktı ve samimiyetle tebes-
süm etti. "Merhaba."

Kalabalıkta herkes gülümseyerek "*pura vida* dedi. Marvin
kalabalığa Ella'nın isteğini İspanyolca konuşarak iletti. Birkaç
dakikalık bir tartışmadan sonra tekrar Ella'ya döndü.

"Anlıyorsun, biz grevde", diye açıklamaya başladı Marvin
rahatsızca.

"A, tabii anlıyorum. Kimsenin bana yardım etmesini beкли-
yorum. Ama hasat dönemi geçiyor, değil mi? Ve birinin bunu
yapması gerekir." Omuz silkti. "Sanırım bu kişi benim."

Genç bir erkek öne çıktı. "Bu benim suçum, *Estrella*. Bu gre-
vin sorumlusu benim."

"Sen Manuel olmalısın." Ella şaşırdığını gizleyerek baktı.
Öfkeli bir eylemci bekliyordu. Ama bunun yerine karşısında
gülümseyen, sempatik genç bir erkek duruyordu. Ella elini
uzattı. "Ben Ella Beaumont."

Manuel Ella'nın elini avcuna aldı. "Tanıştığımıza memnun
oldum."

"Belki siz bana yardım edebilirsiniz", dedi. "İhtiyacım olan
araç gereci temin edip, çekirdeklerin nasıl toplandığını anlatır-
sanız, sanırım yeterli olur."

"Memnun olurum", diye Manuel hemen kabul etti. "Bir *ca-
nasta* ile bir önlük yeterli olur."

Her iki malzeme de anında bulunmuştu, üstelik bir de ha-
sır şapka. Tam donanmış haliyle Manuel ile birlikte tekrar gel-
diği tepeye doğru yürüdü.

"Neden çekirdekleri toplamak istiyorsunuz?", diye sordu.
"Bu şekilde grevi bırakacağımızı mı umuyorsunuz?"

"Evet", diye itiraf etti. "Çünkü siz ve kocam verdiğiniz ka-
rardan dönemeyecek kadar inatçı ve gururlusunuz."

"Çok doğru", dedi çekici bir gülümsemeyle. "Ama bunun
nedenleri var."

"Her ikinizin de geçerli nedenleri olduğundan eminim", de-
di Ella. Kasabalıları anlıyorsa da kocasının yanında olduğunu
açıklığa kavuşturmak istedi. "Kasabalıların *La Estrella*'nın çekir-
dekleri topladığını görüp yardım etmeye karar vermelerini
umuyorum."

Manuel ona göz ucuyla baktı. "Sanırım, haklısın."

Arkaya bakınca büyük bir kalabalık tarafından takip edildiklerini gördüler. "Onlar bir kez işlerinin başına döndü mü, ben de Rafe'yi seni tekrar işe alması için ikna etmeye çalışırım."

Manuel kaşını kaldırdı. "Peki bunu nasıl yapacaksınız?"

"Aklıma işe yarayabilecek bir iki şey geliyor."

"Cesaretiniz için sizi kutlarım. *Señor* Beaumont diğerlerinin çalışmasına karşı çıkmaz. Ama aramız düzelmeden benim çalışmama izin vermez."

Geçen her saniyeyle birlikte Ella Manuel'den daha çok hoşlanıyordu. Ona çekingen bir bakış attı. "Aslında benim gerçekten de *La Estrella* olmadığımı biliyorsun."

"Kim bilir?", dedi omuz şilkerek. Tarla sınırında bir muz ağacının gölgesinde durdu. "İnsanlar buna inanıyor, bence de önemli olan bu zaten. Yaptıklarınız veya yapmadıklarınızın onlar üzerinde büyük bir etkisi olacaktır."

"Rafe de buna benzer bir şey söylemişti", diye itiraf etti. "Ama sanırım bir şeyler yapmak hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir."

Manuel tekrar omuz silkti. "Bunu zaman gösterecek."

"Kahve tohumları toplamak dışında ne yapıyorsun? Tabii grevde olmadığın zamanları kastediyorum", diyerek tatlı bir dille araştırmaya başladı.

Manuel tekrar omuz silkti. "San José Üniversitesinde botanik öğrencisiyim."

Ella'nın aklına birden bir fikir geldi. "Peki, aynı zamanda karasevdalı genç bayanlara Külkedisi Balosu'na bilet ayarlıyor musun?"

"Korkarım, suçluyum. Shayne kocasını bulmak istiyordu, onu reddedemedim. Hele bir de Chelita görümcenizin isteğini destekleyince."

"Anlıyorum", dedi Ella, yüz ifadesini koruyabilmek için mücadele ediyordu. Geniş hasır şapkasını iyice yüzüne indirdi. "Hazırım. Ne yapmam gerekiyor?"

Manuel'in gözlerinden eğlendiği anlaşıyordu. "Çok basit *Estrella* kırmızı olan her şeyi koparıp sepetinde toplayacaksın. Ama yılanlara dikkat et." Dostça gülümsedi ve kasabaya doğru yürümeye başladı.

"Manuel, dur bir dakika!", diye arkasından bağırdı. "Yılanlar mı? Ne yılan?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"**S**enor Beaumont?" Chelita çalışma odasına girdi.
"Evet?" Rafe başını önündeki evraklardan kaldırdı. "Ne var?"

"*Los hombres son aquí*", diyerek alıcıların geldiğini bildirdi.

"Lütfen onları içeri al ve Ella'ya bize katılmasını söyle."

"E...kime?", diye sahte bir şaşkınlık ifadesiyle sordu.

"*La Estrella*. Onu hatırladın mı? Mutluluk ve zenginliğin tılsımı? Nerede o? Onu tanıtmak istiyorum."

Chelita'nın benzi attı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ben, e... Misafirlerinizi unutuyordum. Onları içeri alayım." Dışarı fırladı.

"Chelita!"

Chelita tedirgin bir şekilde kapıdan baktı. "Si, Senor?"

"Ner...de...o?"

"Kahve tarlalarında", diye fısıldadı Chelita.

"Kahve tarlaları." Sargılı eliyle sigara paketini aramaya başladı, paketi attığını hatırlayınca vazgeçti. "Chelita, bana karımın kahve tarlalarında ne işi olduğunu söyler misin?"

Chelita'nın sesi yumuşadı. "Kahve çekirdeklerini topluyor."

Rafe öfkesine hakim olabilmek için yumruklarını sıktı. Chelita paniğe kapıldı.

"Senor? Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Gidip karımı almayı düşünüyorum. Sen de misafirleri içeri al. Anlaşıldı mı?"

Rafe arka kapıdan çıktı. İşçileri tarlada gülüp şakalaşırken ve... kahve çekirdekleri toplarken görünce hayret içersinde kaldı. Karısının hangi hasır şapkanın altında gizlendiğini bulması fazla uzun sürmedi.

"A, merhaba, Rafe. Ne kadar güzel bir gün, değil mi?"

Birazdan boğazlanacak bir kadın için onu gıpta edilmesi gereken bir soğukkanlılıkla selamlıyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Tabii."

Rafe, Ella'nın beline bağlanan sepeti çözdü, kolundan tutarak merakla bakan kasabalıların arasından geçirdi. Ella yanlarından geçince, sessizce sepetlerini çıkarıp oturdular.

"Seni uyarmaya çalıştım", dedi Ella. "Ben çalışmazsam, onlar da çalışmaz."

"Bu şu an beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren karımın kahve çekirdeği toplaması." Rafe dişlerini sıkı. "Senin burada olman uygun değil. Kasabalılar da bunu biliyor ve zaten bu yüzden grevlerine devam etmek yerine tarlaya gelmeyi tercih ettiler. Senin tek başına çalışmana vicdanları elvermiyor."

Ella gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Rafe gözlerini kıstı. "Peki burada ne işin var?"

"Grevden vazgeçmeleri için uğraşıyorum. Aslında bunu aklıma sen getirdin."

Rafe, sanki Ella aklını kaybetmiş gibi bakıyordu. "Ben mi?"

"Dün gece bana kasabalıların her yere peşimden geleceklereğini söylemiştin. Ben de tarlalara doğru gittim. Ve sen haklı çıktın. İşe yaradı."

Ella'yı omuzlarından tutup sarsmamak için kendini zor tutuyordu. "Bunun asıl sorunu nasıl çözeceğini açıklar mısınız?"

"Belki bir anlaşmaya vararak çözebiliriz. Manuel'i tekrar işe."

Rafe başıyla reddetti. "Yapamam. Bu bir onur meselesi."

Ella hayalkırıklığına uğramıştı. "Sadece işe yaramasını istemediğin için."

Rafe elini saçlarının arasından geçirdi, adamakıllı sinirlenmişti. "Bu konuyu bir kahve tarlasının ortasında herkesin gözü önünde tartışmak istemiyorum."

"Aynen alıcıların gibi mi?", diye sordu Ella masum bir ifadeyle, Rafe'nin omzunun arkasında bir yere bakarak.

Rafe arkaya dönme isteğini bastırdı. *Madre de Dios!* Bundan daha kötü ne olabilirdi? "Bunu ödeyeceksin, aşkım", diye fısıldadı sadece Ella'nın duyabileceği şekilde.

Ella başını dikleştirdi. "Bunun için sabırsızlanıyorum", diyerek yüzüsüzse cevap verdi. "O vakte kadar korkarım karın kahve çekirdeği toplamaya devam edecek. Bu benim için de bir onur meselesi."

"Kimin onurundan söz ediyorsun?" Bu kez Rafe hamle yaparak Ella'yı tuttu ve kendine çekti, insanların onları seyrediyor olmasını umursamadı. "*La Estrella*"nın onurundan mı söz ediyorsun? Öyle biri yok. Yapmaya kalkıştığın her şey bir facıyla bitecek. Hem kasabalılara hem de kendine zarar vereceksin. Bundan çok geç olmadan vazgeç Ella."

"Bunun için zaten çok geç."

"Seni tutup buradan götürebilirim", diye uyardı.

"Ama yapmayacaksın." Ella geriye bir adım atınca onu bıraktı. Suskunluğu Ella'nın haklı olduğunu gösteriyordu. "Bu mükemmel bir çözüm olmayabilir, Rafe. Ama en azından çekirdekler toplanmış, kasabalılar da paralarını almış olacak. Gerisi sana kalmış." Yürümeye başlamıştı, ama birden durdu.

Rafe kaşını kaldırdı. "Başka bir şey daha mı vardı?"

"Sen-sen iyi misin?", diye sordu endişeyle sargılı eline işaret ederek.

Rafe'nin bakışları yumuşadı. "İyiyim. İlgin için teşekkür ederim."

Ella iç çekti. "Bu durumda işimin başına dönsem iyi olacak."

Dönüp tarlaya gitti. Ve o başı çekince, Milagrolular da peşinden gitti.

Rafe Ella'nın odasının kapısına geldi. Kapıyı çaldı, Ella cevap vermeyince de açtı. "Ella? Akşam yemeği hazır", diye seslendi. Sonra gördü onu. Bütün gün kahve tarlalarında çalışmak görünüşe göre onu bitkin düşürmüştü, derin bir uykundaydı. Yatmadan önce duş almış, sonra üstüne ince bir sabahlık atmıştı. Hala ıslak saçlarını görünce Rafe istemeyerek gülümsedi. Kalktığı zaman onları düzeltmek için epey uğraşacaktı. Bembeyaz yastığın üzerine dağılan kuzguni siyah saçları tezat bir manzara oluşturunuyordu. Dayanamayarak yaklaşmıştı. Kıvrılmış yatıyordu, ipek sabahlığı vücudunu sıkıca sarmıştı. Elleri göğüslerinin üzerinde duruyordu, kahve çekirdeklerinin boyası tırnaklarından çıkmamıştı. Gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. Marvin birçok kahve meyvesini tırnaklarıyla açtığını söylemişti. Dudakları da kıpkırmızı olduğuna göre meyvelerin tadına da bakmıştı. Ella'nın elbise dolabının çekmecelerini rasgele açtı. İçinden yumuşak bir ipek gecelik çıkararak, yatağa gitti ve onu kollarına aldı. Rafe onun tatlı kadınsı kokusunu içine çekerek birkaç dakika hiç kıpırdamadan durdu. Sonra onu istemeyerek bıraktı ve sabahlığı üzerinden çekip çıkardı. Hatırladığı gibi çok güzeldi, göğüsleri dolgun, beli ince, teni pamuktan da yumuşaktı. Kasıklarında şiddetlenen sızıyı dikkate almadan geceliği Ella'nın üzerine geçirdi. Tam kollarını da geçirip onu giydirdiğinde Ella gözlerini kırıştırarak açtı.

"Merhaba", dedi esneyerek.

"Buenas noches, amada." Limon sarısı gecelik aşağı kayıp onu dayanılmaz ölçüde tahrik eden vücudunu gizleyince Rafe rahat bir soluk aldı.

BÜYÜLÜ GECE

Ella'nın başı tekrar Rafe'nin omuzuna düştü. "Alıcılar gitti mi?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Çoktan."

"Karının kahve tarlalarında çalışmasına kızdılar mı?"

"Şaşırdılar demek daha uygun olurdu. Acaba seni disipline etmek için kahve tarlalarında zorla mı çalıştırıyorum diye merak ettiler."

Ella gülüyordu, sesi buğulu ve son derece kışkırtıcıydı. "Mükemmel bir açıklama. Umarım, bunu kabul etmişsindir."

"Ne kadar cazip geldiyse de, kabul etmedim. Onlara gerçeği söyledim."

"Eyvah", diye mırıldandı Ella. "Bunu nasıl karşıladılar?"

"Kızdılar. Doğal olarak grevle ilgili haberler hoşlarına gitmemiştir."

"Düşünebiliyorum."

"İşi bitirmek için Nikaragua'dan işçi getirmemi önerdiler."

Ella başını kaldırıp Rafe'ye baktı. "Kabul ettin mi?"

"Hayır. Kasabalıların *Esperanza* kahvesini toplamaları bir gelenektir, ve buranın sahibi olduğum sürece bu böyle gidecek."

"Peki, onun sahibi olmadığın zaman ne olacak?"

Rafe omuz silkti. "Onları korumak için elimden geleni yapacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tekrar esnedi. "Akşam yemeği vakti geldi mi? Sanırım giyinsem iyi olur."

"Gerek yok, çünkü seni az önce soydum."

Ella üzerine baktı, geceliğini görünce şaşırdı. Gözucuyla bakarak dudaklarını ıslattı. "Beni soydun mu...?"

Rafe'nin yüz ifadesinde tutkulu bir sahiplenme vardı. "Başka birinin seni soymasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Ella sıkın bir ifadeyle kirpiklerini indirdi. "Ama yemek-"

"Chelita sana tepside bir şeyler getirir. Yarın tekrar kahve tarlalarına inmeyi düşünüyor musun?" Ella inatla baş sallayınca örtüsünü çekerek üstünü örttü. "Bu durumda dinlenmeye ihtiyacın var."

Ella arkasındaki yastıkları abartılı hareketlerle kabarttı. "Neden kendimi yaramazlık yaptığı için erkenden yatırılan bir çocuk gibi hissediyorum?"

"Hiçbir fikrim yok", dedi Rafe ses tonunu taklit ederek. "Senin var mı?"

Ella'nın göz kapakları yavaş yavaş kapandı. "Hayır", diye söylendi tafralı bir tonda. "Yok."

Rafe kadının şakağına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, amada", diye fısıldadı. "Rüyada beni gör."

Rafe kapıya varana kadar Ella tekrar uykuya dalmıştı bile. Rafe mutfağa doğru giderken endişeyle kaşlarını çattı. Buna bir çözüm bulmalıydı, yoksa *La Estrella* yakında yığılıp kalacaktı. Artık Manuel ile ciddi bir konuşma yapmalıydı.

Ertesi sabah Ella zarzor yataktan çıktı ve dosdoğru kahve tarlalarına gitti. Bedeninde ağrımayan tek bir kas yoktu. Ama ağrıyan birkaç kas yüzünden fikrini değiştirecek değildi. Bu mucizeyi gerçekleştirmeye kararlıydı. Kasabalılar tarla sınırında durmuş, bekliyordlardı. Ella ilk kahve çekirdeğini topladığı an onlar da işe girişti. Beş dakika geçmeden Rafe'nin geldiğini fısıldayan sesler duymaya başladı.

Ella onu sıcacık bir gülümsemeyle karşılamak için döndü, yorgunluğunun yüzünden okunmaması için dua ediyordu. Ama duaları kabul olmadı. Rafe kaşlarını çattı.

"Berbat görünüyorsun, *amada*."

"Sana da günaydın."

"Adil bir uyarıda bulunacağım", demek için ona iyice yaklaştı. "Bugün bu işe son veriyorsun." Sonra yüksek bir sesle "Karım için geldim", dedi.

Ella daha ne istediğini bile sormadan Rafe cebinden çakısının bıçağını açmış, tek bir hareketle Ella'nın belindeki kuşağı kesmişti. Sepeti yere yuvarlandı, içindekiler de yere saçıldı.

"Rafe!"

Ella'yı bir çuval patates gibi omzuna atarak işçilere dönüp İspanyolca bir şeyler söyledi. İşçiler alkışlamaya başlayınca Ella çok şaşırdı.

"Neler oluyor?", dedi öfkeli bir sesle.

Rafe'nin cevabı sadece onu daha sıkı tutmak oldu. Kasabalıların görüş mesafesinden çıktıktan sonra onu yere indirdi.

"Bunun ne demek olduğunu açıklar mısın?", diye sordu kızgın bir sesle.

"Bu imajımı korumak içindi."

"Bu kadarını ben de anladım. Peki neden alkışladılar?"

"Çünkü grev bitti."

Ella ona bakmak için birden döndü. "Sen-sen *finçayı* satmayacak mısın?", diye sordu ümitle. "Fikrini değiştirdin mi?"

Rafe başını salladı. "Bu kadar basit olmadığını söylemiştim. Manuel'i atmamın iyi bir nedeni vardı. Ve sen seni ilgilendirmeyen her şeye burnunu soktuğun için de tekrar işe alacak değilim."

"Oyleyse grev nasıl bitti?"

Rafe soğukça gülümsedi. "Aslında bunu o akşam yemeğin-

de sen aklıma getirdin."

"Ben mi?"

"Chelita'yı işten atarsam onu işe alacağını söylemiştin." Başını öne eğip Ella'nın anlamasını bekledi. "Topu sana atmak iyi bir fikir gibi geldi bana. Manuel'i ben işe alamazdım, çünkü onu işten atan bendim. Ama sen alabilirdin. İşçiler için fark etmez. İşlerine geri dönecek kadar memnun oldular."

"Aynı zamanda sen de imajını koruyabildin." Ella pişmanlıkla baş salladı. İstedığı tam olarak bu değildi, ama yine de bir başlangıç sayılırdı. "Peki Manuel'i ne yapacağım? Aslında bir işçiye ihtiyacım yok ki."

Rafe ömüz silkti. "Bu senin sorunun. Ama bundan sonra benim işlerime burnunu sokmamanı istiyorum. Artık mucize yok. Anlaşıldı mı?"

Ella kaşlarını çatı. "Pek sanmıyorum."

"Oyleyse anlamayı sağlayayım. Bir saat içersinde San José'ye gideceğim. *Esperanza*'nın satışıyla ilgili bir sorun çıktı, onu halletmeye gidiyorum. Ama sorun halledilemeyecek türden değil."

Ella tatlı tatlı gülümsedi. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Eminim öyledir." Rafe'nin yüz ifadesi taş kadar sertti. "Ben yokken gelecekle ilgili planlarını iyice gözden geçirmeni tavsiye ederim. Değiştiremeyeceğin şeyler yerine değiştirebileceklerinle ilgilenen iyi olur."

"Annemle babamdan istediğin taahhüdü kastediyorsun."

"Evet."

"Bu tek bir görüşmeyle halledilebilir", diye güvence verdi Ella sakince.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bir süre bekledikten sonra ekledi. "Bu görüşmeyi döndüğüm zaman yaparız," deyip çekip gitti.

Takip eden birkaç gün içersinde Ella Rafe'nin söylediklerini düşündü. Ama yine de fikrini değiştirmede. Tam tersine şimdi hem ona ulaşmak hem de neden *Esperanza*'yı satmakta bu kadar ısrarlı olduğunu öğrenmek konusunda daha da kararlıydı. Bunun nedenini öğrenirse belki satışı engelleyip kasabalılara yardımcı olabilirdi. Ayrıca bir de Shayne vardı. Ella sihirli değneğini sallayıp Chaz McIntyre'yi getiremeyeceğine göre belki mozaiklerle ilgili bir şeyler ayarlayabilirdi.

Manuel San José'de bir sanat galerisi olduğundan söz etmişti. Bu harika bir fırsat olabilirdi. Shayne'nin birkaç eserini galeri sahibine gösterebilirse belki bir uzman, Shayne'yi yete-

nekli olduğuna ikna edebilirdi. Ama maalesef planını uygulayabilmek için Rafe'nin yokluğunda şehre inmesi gerekecekti.

Manuel'i yardım etmesi için ikna edene kadar epey uğraştı. "Anlamıyorsun", diye karşı gelmişti. "Seni geri getiremem. Okula dönmek zorundayım."

"Geriye kendim gelebilirim. Geçtiğimiz yollara dikkat ederim."

Manuel başını salladı. "Bu o kadar kolay değil. Dağ yolları çok karışık ve tehlikelidir. Sana bir şey olursa-"

"Hiçbir şey olmayacak. Sen bir harita çizersin ben de çok dikkatli olurum. Lütfen, Manuel. Bu çok önemli. Shayne için gideceğim. Yoksa onun hayatını bir muhasebeci olarak geçirmesini mi istiyorsun?"

"Muhasebeci olmanın nesi kötü?"

"Hiç, tabii Shayne'nin istediği bu olsaydı."

Manuel iç çekti. "Yardım edeceğim. Ama yanlış giden bir şey olursa, kıyamete kadar tarlalarda çalışsan beni ikinci kez işe aldirtamazsın."

Bu Ella'yı tedirgin etti. Manuel'in geleceğini tehlikeye atmak istemiyordu. Onun geleceği tarlalarda kahve çekirdeği toplamak olmasa da Ella Rafe'nin gücünün başka yerlere de uzanacağından şüphe etmiyordu. "Söz veriyorum. Dikkatli olacağım."

Ertesi sabah San José'ye giderlerken Ella tüm dikkatini yola verdi. Hatta şehre ulaştıktan sonra bile Manuel'in çizdiği yol haritasını tekrar inceleyip iyice zihnine kazıdı. Ardından sanat galerisini buldular.

Galeri sahibi yerinde yoktu, ama asistanı Shayne'nin mozaiklerinden epey etkilenmiş, galeri sahibi Senor Jiménez'in de etkileneceğinden emin olduğunu belirterek adres ve telefonlarını almıştı. Ella mozaikleri inceleme için galeride bıraktıktan sonra Manuel ile üniversiteye gitti. Manuel onun güvenli bir şekilde eve dönebileceğinden emin olmak için haritaya Ella ile birlikte tekrar bakmakta ısrar etti.

"Geldiğimiz yolu takip edeceğim", diye güvence verdi. "Enişlenme. Hava kararmadan evde olurum."

"Hasta luego, Estrella. Vaya con Dios."

"Sana da. Ve...teşekkür ederim, Manuel."

Ella derin bir nefes alarak arabayı çalıştırdı ve trafiğe karıştı. Neyse ki yolculuğu sorunsuz geçti. Ama yolda üçte ikisini tamamlamışken yolun tam ortasında bir dal yığını gördü. Virajı dönünce belayla burun buruna geldi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rafe arabasına dayanmış yolun ortasında duruyordu. Ella hemen frene basarak durdu. Rafe önce bakakaldı, sonra başını sallayarak ona doğru yürüdü.

"Seni gördüğüme neden şaşırmadım acaba?", diye sordu.

Ella gülümsemesine engel olamıyordu. "Bilmem. Neden?"

"Belki de seni sürekli olmaman gereken yerlerde bulduğum içindir. Burada ne yaptığını sormamda bir sakınca var mı?"

"Ben daha çok *senin* burada ne yaptığın hakkında konuşmak istiyorum", diye karşılık verdi Ella.

"Su pompası arızalandı. İyi kalpli bir yardımseverin gelip beni kurtarması için dua ediyordum."

Ella'nın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "İşte geldim. Duaların kabul oldu."

"Korkarım, birçok duanın kabulüsün", dedi Rafe.

"Arabayı sürmeyi kabul edersen, sana yardımcı olurum."

"Tamam. Bavulumu ve çantamı alayım."

Rafe bir dakika sonra döndü, bavulunu ve çantasını yerleştirdi, direksiyonun başına geçerek, Ella'ya meraklı gözlerle baktı. "Burada ne yaptığını bana hala söylemedin."

Bir sonraki virajda tekrar bir dal yığını gördü. "Son virajda da böyle bir yığın görmüştüm. Neden insanlar bunları yolun ortasına atmış?", diye sordu.

"İlerde bir arıza olduğunu göstermek için ben koydum bunları. Bu burada bilinen bir uygulamadır. Ve sen hala soruma cevap vermedin."

Ella onu başarıyla atlatabileceğini düşünmemişti zaten. Ama yine de denemeye değerdi. "San José'ye gittim."

Rafe kaşlarını çatı. "Tek başına mı?"

"Hayır, Manuel götürdü beni. O da zaten üniversiteye gidiyordu, bu yüzden birlikte gittik."

"Seni Milagro'ya dönüş yolunda tek başına bırakarak mı?"

"Manuel çok ayrıntılı harita çizdi ve bana birkaç kez anlat-

tı." Ella'nun dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Ben yirmialtı yaşında bir kadınum, Rafe. Bir erkeğin yardımı olmadan da şuradan şuraya gidebilirim."

Rafe bunu kabul etti. "Dönmemi bekleyemeyecek kadar acil ne işin vardı orda?"

Ella ona gergin bir bakış attı. "Shayne'nin mozaiklerini sanatsal değerine bakılması için bir sanat galerisine götürdüm."

"Yine mi mucize peşindesin, *Estrella*?", diye sordu Ella'nın hiç beklemediği bir hoşgörülle.

"Sadece çok küçük bir mucize."

Birden arabadan garip sesler gelmeye başladı. Rafe bir kez daha sağa çekti. Motor büyük bir homurtuyla durdu.

"Ne var? Ne oldu?"

"Dur bakayım." Arabayı tekrar çalıştırmaya çalıştı, ama olmadı. Ardından aşağı inmek için kapıyı açtığında birden durdu. "A,...arıada?"

Ella, sesinin imalı gelişine aldırmadı. "Efendim?"

"Yirmialtı yaşında şuradan şuraya kendi başına gidebilen bağımsız bir kadın olmakla meşgulken...hiç benzin göstergesine baktın mı?"

Ella birden sindi. "Benzin mi bitti?"

"Evet, benzinimiz bitti!"

Rafe arabadan inip kapısını çarparak kapattı. "Oturduğun yerde kal."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yola daha çok dal koymaya gidiyorum."

"Sana yardım edebilirim."

Rafe "Gerek yok", dediği gibi gitmişti bile. On dakika sonra geri geldi. "Epey beklemek zorunda kalabiliriz. Yanında hiç su var mı?"

"Evet, var. Manuel bu konuda ısrar etti", diye açıkladı, böylece Manuel için puan toplamaya çalışıyordu. "Ayrıca bir de termosta biraz kahve ve Tico aburcuburlarıyla dolu bir torba var."

Rafe Ella'nın gösterdiği büyük torbayı alıp içine baktı. "Seni San José'ye götürmekle yaptığı hatayı affediyorum. Çok yerinde bazı kararlar vermiş. En azından açlıktan ölmeyeceğimiz kesin." Torbayı kucağına aldı. "Aç mısın?"

"Hem de çok."

"Pekala, burada *tortas* ve *chorreados* var."

"Bunlar nedir peki?"

"*Tortas* etli ve sebze bir ekmektir. *Chorreados* da bir çeşit tahıllı gözlemedir." Rafe torbanın içini karıştırdı. "Galiba Manuel

tatlıya düşkün. Torbanın yarısı *cajeta*, *panuelos* dolu."

"Peki, pa-"

"*Panuelos*. Aslında mendil anlamına gelir, ama bir çeşit tartıdır." Ella'ya gülümsedi. "Bu bir İspanyolca dersi mi? Belki de öğrenmek istediğin başka kelimeler de vardır."

Sorusuyla birlikte Ella'nın merakı da kamçılandı. "Aslında var. *Esperanza* ne demek?"

Rafe'nin neşesi birden kayboldu. "Umut", dedi ifadesiz bir sesle.

Ella şaşkın bir ifadeyle bakakaldı. "*Fincanın* adı umut mu?"

"Adını ben koymadım."

"İşte buna inanırım." Merakı iyice artmıştı. "Peki *Milagro*?"

"Mucize."

Ella'nın sesi titriyordu. "Peki, *amada*?"

Rafe ön camdan dışarı bakarak omuz silkti. "Bu bir çeşit sevgi sözü." Torbayı Ella'nın kucığına bıraktı. "Aç olduğunu sanıyordum. *Cajeta*'dan yesene, oldukça güzeldir."

"*Amada*", diye tekrarladı Ella düşünceli bir şekilde. Torbayı yana koydu. "Ne anlama geliyor?"

Rafe'nin sesi o kadar alçak ve boğuktu ki, Ella cevabını alabilmek için iyice kulak kabarttı. "Sevgili."

Ella Rafe'nin omuzlarına dokunarak kendisine bakmasını sağladı. "Onca zaman beni öyle mi çağırıyorsun? Sevgilim?"

"Bunun bir sevgi sözcüğü olduğunu anlamış olmalısın", dedi sadece.

"Hayır, anlamadım."

"Peki, sen ne sandın?"

"Bilmem. Belki, başımın belası... aptal tavuk... Sormaya korkuyordum."

Rafe'nin gözleri neşeyle parladı. "Aptal tavuk mu?"

"Sanırım sevgilimi tercih ediyorum."

"Ben de öyle umuyorum."

Ella başını omzuna dayayarak ona biraz daha yaklaştı.

"Seni özledim", diye itiraf etti.

"Ben de seni." Parmaklarıyla Ella'nın yanağını okşadı. "Ben yokken, tarlalara gitmedin değil mi?"

"Gitmedim. *Finca*yı satmakla ilgili fikrini değiştirdin mi?"

"Hayır."

"Bunu 'mucize' adlı bir kasabaya yakın 'umut' adlı bir çiftlikte yaşamaya tahammül edemeyeceğin için mi yapıyorsun?"

"Hayır, bu kadar basit bir nedenle evimi satmam."

"Öyleyse neden?"

Rafe tereddüt ediyordu. "Bunu Shayne'nin iyiliği için yapı-

yorum", dedi sonunda.

"Shayne mi?"

"Ondaki değişiklikleri fark eden tek kişi sen değilsin", dedi.
"O artık beş yıl önceki kızla aynı kişi değil. Bir zamanlar sevdiği her şeyden uzaklaştı."

"Buna sen de dahil misin?"

Kendini hariç tutmadı. "Belli bir anlamda, evet."

"Onu Chaz McIntyre'den ayırdığın için mi?"

"Bundan başka bir nedeni olamaz." Rafe nefesini ağır bir şekilde bıraktı. "Yıllarca acaba hata mı ettim diye düşünerek kendime eziyet ettim. Bunu tekrar tekrar gözden geçirdim ve her seferinde aynı sonuca vardım. Shayne daha çoktu. Onun sorumluluğunu o adama bırakamazdım."

"Onunla neden evlenmiş? Bunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Doğrudan Ella'nın gözlerine baktı. "O rüya gibi bir hayat istedi. Senin hayatını yaşamak istedi."

"Benim hayatımı mı?", diye tekrarladı Ella şaşırarak. "Ama onun hayatı da bir rüya kadar güzeldi. Neden benim hayatımın daha iyi olduğunu düşünecekti ki?"

Rafe tereddüt ediyordu. "Onun güzel bir hayatı olmadı."

"Annenle babanı kaybettiğinizi biliyorum, ama-"

"Babamız ve Shayne'nin annesi ben onaltı yaşındayken bir deniz kazasında öldüler. O zaman Shayne henüz üç yaşındaydı."

Ella şaşırmıştı. "Senin o zaman o kadar küçük olduğunu bilmiyordum. Size yardım edecek akrabalarınız yok muydu?"

"Hayır."

"Ama...Peki, sen ne yaptın?"

"Ne yapabiliirdim ki? *Fincayı* ayakta tutmaya, küçük kızkardeşime bakmaya çalıştım, ama başaramadım. Her şeyi kaybettim-annem ve babamdan kalan az bir miktarda parayı da. Ama en kötüsü Shayne'yi kaybetmemdi."

Ella noel gecesi babasıyla yaptığı konuşmayı hatırladı. Rafe'nin bir zamanlar hayatı üzerindeki kontrolü yitirdiğini söylemişti. Bunun tekrarlanmaması için sürekli bir mücadele içerisinde olduğunu da söylemişti.

"Onu kaybettimle ne demek istiyorsun?", diye sordu Ella.

"Ona artık daha fazla bakamayacağımı ve bir süre sonra hem evsiz hem aç kalacağımızı anladığım zaman üvey annemin kızkardeşini aradım. Jackie Florida'da yaşıyordu."

"Shayne'nin annesinin bir Tico olduğunu sanmıştım", dedi Ella şaşırarak.

"Hayır, ne garip değil mi? Ben dörtte bir yerli sayılırım,

ama Shayne kesinlikle değil."

"Peki, Jackie geldi mi?"

"Geldi. Sonra da Shayne'yi alıp gitti."

"Sadece Shayne'yi mi aldı?", diye sordu kısa bir süre sonra durumu anlayınca.

Rafe yine umursamazca omuz silkti. "Ben ve Jackie akraba değildik. Bu yüzden 'zavallı bir Tico işçisine' yardım etmek zorunda değildi."

"Ah, Rafe. Çok üzgünüm."

"Duygularını ona sakla. Buna ihtiyacı olan ben değilim."

"Kızkardeşin...?"

Rafe ön camdan dışarı bakıyordu, sanki orada geçmişini görüyor, karanlık anılara dalıyordu. "Shayne'yi Jackie'ye vermekle doğru olanı mı yaptım diye düşünüp onu merak etmeden tek bir gün gecirmedi."

"Başka ne yapabiliirdin ki?"

"Bu soru onu Jackie'nin kollarına bıraktığımdan bu yana aklımdan çıkmadı."

"Onlar gittikten sonra sen ne yaptın?"

"Sonraki on yılı maddi gücümü yeniden sağlamak için çalıştım durdum. Sonunda *Esperanza*'yı satın aldım. Kısa bir süre sonra da para sorun olmaktan çıktı." Rafe'nin dudakları gerildi. "Sonra Shayne'yi görmeye gittim. Onu göndermekle doğru olanı yaptığımdan emin olmalıydım."

"Peki ne gördün?"

"Korkunç bir hata yaptığımı. Sanırım Jackie hayatını kendi kanından bile olsa bir çocuk büyüterek sürdürmek istemiyordu." Rafe gözlerini kapadı. "Benim tatlı *hermenitam* o pırıl pırıl dışa dönük çocuktan, gergin, sevgi ve ilgiye susamış utangaç bir kıza dönüşmüştü."

Ella'nın gözleri doldu. Zavallı Shayne. "Sonra ne oldu?"

"Jackie kızkardeşimi bana sattı."

"Sattı mı?"

"Onu bir eşya gibi sattı. Shayne'yi alıp Costa Rica'ya geri getirdim ve o günden sonra onu koruyacağıma yemin ettim. Bunu başardım da. Beş yıl önce yaşanan o korkunç geceye kadar."

"Külkedisi Balosu."

Rafe başını salladı. "Shayne o gecenin cazibesine çok açıldı. Çocukluğunda mahrum kaldığı her şeyi vaad ediyordu. Böyle bir teklife dayanabilir miydi?"

"Dayanamazdı", dedi Ella.

"Belki onu McIntyre ile bıraksaydım, şimdi daha mutlu

BÜYÜLÜ GECE

olurdu. Ama o zaman daha çok gençti. Ve ben onu Jackie'den de koruyamamıştım. Bu tekrarlanmamalıydı."

"Peki bunların *finçayı* satmakla ne ilgisi var?"

Rafe kaşlarını çatı. "Shayne *Esperanza*'da yaşadığı sürece hayattan kaçacak. Onun ne kadar değiştiğini gördün."

"Onun muhasebeci olmak için eğitim aldığını sanıyordum."

"Bana yardım etmek için, evet. Sanki asla işlemediği bir günahın bedelini öder gibi. Kendini bana borçlu hissediyor, benden hiçbir şey kabul etmiyor."

"Peki *Esperanza*'nın satışından elde edilecek olan parayı kabul eder mi?"

"Ona miras kalan parayı kaybettiğimi söylemedim ki. Bildiği tek şey anne ve babamızdan bize eşit paylarda bir miktar paranın miras kaldığı, ki bu da doğru. Bu parayı doğal hakkı olarak kabul edecektir. En azından ben öyle umuyorum. Ama kabul etmese de dünyaya açılmak zorunda kalacak."

"Bu yüzden onun mozaiklerini sanat galerisine götürme kızımadın."

"Evet. Ama ne yaptığını fark ettiği zaman sana çok kızacaktır."

"En azından kızgın olması bile bir şeyler hissettiğini gösterir."

Bir korna sesi duyuldu. Baktıklarında Marvin'in onlara doğru geldiğini gördüler. Tekrar selamlaşmak için kornaya bastı ve yolun ortasında durdu. "Gelmem iyi oldu, değil mi?"

Rafe arabadan indi. "Evet, dostum. Bu tesadüf mü, yoksa bilerek mi geldin?"

"Her ikisi de. Manuel talimat verdi. *Estrella* öğleden sonraya kadar gelmezse git bak dedi. Sadece ne olur ne olmaz diye." Marvin sırtıyordu. "İyi plan, değil mi?"

"Mükemmel bir plan", dedi Ella kuru bir şekilde. "Teşekkürler."

"*De nada*", diyerek Marvin ellerini ovuşturdu. "Peki...Sorun ne?"

"Benzinimiz bitti", dedi Rafe kısaca.

"*No problema*", dedi Marvin bıyık altından gülerek. "Siz *Muy rapido* yola devam eder."

"Ella'yı günbatımını seyretmesi için *Abrazo de Amante*'ye götürmek istiyorum. Buna yetecek kadar benzinin var mı?"

"*Por supuesto*. Memnuniyetle." Marvin hemen kendi benzin tankındaki benzini onlarınkine boşaltıp "Chelita'ya geç geleceğinizi söylerim", dedi.

"Teşekkür ederim", dedi Rafe.

"Sizi memnun edecek bir şey daha var." Marvin arabasının bagajını açarak içinden büyük bir battaniye çıkardı ve Rafe'ye uzattı. "İyi kucaklaşmalar."

Ella'nın yanakları kıpkırmızı kesildi. "Neden öyle dedi?", diye sordu.

"*Abrazo de Amante*. 'Aşıkların kucaklaşması' anlamına gelir. Sadece şaka yapıyordu."

"Hım." Ella tekrar Rafe'ye baktı. "Neden öyle denmiş?"

Motoru çalıştırırken anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Göreceksin."

Yolun biraz ilerisinde dağdan aşağı inen dar bir tali yola saptı. Şimdi sık ormanın içindeydiler. Ella gördüğü manzara karşısında büyülenmişti. Ancak son virajı da dönüp durduklarında adeta nefesi kesildi. Önlerinde kayalıklar içinde doğal bir havuz vardı. El değmemiş, vahşi, ürkütücü bir güzellikti bu.

"*Abraza de Amente*", dedi Rafe yumuşak bir sesle.

Rafe arabadan inince Ella da indi. Gözlerini manzaradan alamıyordu. Havuza doğru yürüyerek sordu. "Gire...girebilir miyiz?"

Rafe nefesi Ella'nın saçlarını yalayacak kadar yakında, hemen arkasında durdu. "Bluzunu çıkar", dedi. Ella'nın sırtından bir ürperti geçti. Hiç tereddüt etmeden, düğmelerini açıp bluzunu çıkardı. Rafe bluzu havada yakaladı.

"Şimdi eteğini."

Rafe ona daha fazla yaklaşmadan bekledi. Ella ona haia sırtı dönük durarak, eteğinin fermuarını açtı. Ella'ya hiç dokunmadan eteğini tutup çıkardı ve bir adım geri attı. Bu Ella'nın hayatında yaptığı en ilginç striptizdi - aslında ilk striptizdi. Erotik, ama masumdu. Kendi cinselliğini hissetmesini sağladı, çünkü bir erkek için soyunuyordu. Bu erkeğin kocası olması ise daha da etkileyiciydi. Daha önce hiç sevişmemiş olmaları ise cinsel çekimi dayanılmaz noktalara tırmandırıyordu.

"Şimdi?", diye sordu fısıldayarak.

"Sütyenin."

Sütyenin kopçasını açtı. Rafe sütyenine uzandı, elleri o kadar yakındı ki, Ella sıcaklığını hissediyordu. Ella'ya yaslandı, sıcak nefesi omuzlarından göğüslerine iniyor, uçlarını dikleştiriyordu. Sütyen sonunda eline düştü.

"Peki, şimdi?", diye sordu.

"Tek bir şey kaldı."

"Kalsın mı, çıkarayım mı?"

"Çıkar", dedi boğuk bir sesle.

İşte bu işin en zor kısmıydı. Ella gözlerini kapadı. Karar veremiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Ama kararı iki basit kelimeye bağlıydı. Güven ve aşk. Arkasında duran, tüm kalbiyle sevdiği ve güvendiği erkekti. Ve Ella onu istiyordu, sadece soyadını taşımak değil, tam olarak karısı olmak istiyordu. Hiç tereddüt etmeden sandaletlerinden sonra külotunu yavaşça çıkardı. Rafe'nin birden derin bir nefes aldığını ve tekrar bıraktığını duydu. Kendini kontrol etmekle, ilkel dürtülerine bırakmak arasında bocalıyordu gibiydi. Ella külotunu yerde bırakarak ileri bir adım attı. Rafe'ye sırtı dönük olduğu için yüzünü görmesi mümkün olmadığı için gülümseyerek saçını tutan tokayı açtı. Ella'nın koyu saçları kalın bir perde gibi omuzlarına döküldü. Sonra dönüp Rafe'ye baktı ve gülümsemediğini görmesine izin verdi. Rafe gözlerinde yanan ateşe bağlı bir hareketle bulunamadan Ella havuza yöneldi. Suyu atladi, suyun sıcaklığı onu yumuşak bir kadife gibi sardı. *Abrazo de Amante*. Şimdi bu adın anlamını kavramıştı.

"Güzel mi?", diye sordu Rafe arzu dolu bir sesle.

"İnanılır gibi değil."

Rafe'nin yüzünden sert bir ifade geçti. "Evet, öyle."

Havuz epey derin ve kayalıktı. Sıcak su bir sevgilinin dokunuşunu andırıyordu. Vücudunu okşuyordu. Ella Rafe'yi izleyerek gölün ortasına doğru gitti.

Rafe gözlerini Ella'dan ayırmadı. Uzaktan bakıldığında gri gözleri siyah görünüyordu, ama bakışlarının anlamı bu mesafeden bile anlaşılıyordu. Onu istiyordu. Onu çok acilen istiyordu. Hızla soyunmaya başladı.

Ella dalıp suyun altından Rafe'ye en yakın olan yere kadar yüzdü, birden karşısına çıkıp onu şaşırtmak istiyordu. Tekrar su yüzüne çıkmak istediğinde saçları kayalıklar arasında incecik bir yarığa takılı kalmıştı. Saçını kurtaracağını umarak tekrar bir hamle yaptı. Ama saçları kayalıkların kısıcındaydı, kurtulamayacağını anlayınca paniğe kapıldı. Göğsü nefessizlikten yanmaya başladı. Rafe'yi haberdar etmek için ayaklarıyla su yüzeyine ulaşmaya çalıştı, ama saçları onu geriye çekiyordu.

Olecekti. Bunu biliyordu. Ağzını açarak sessiz bir çığlık attı.

ONUNOU BÖLÜM

Rafe soyunduktan sonra havuza dönünce kötü bir şeyler olduğunu hissetti. Ella'yı göremiyordu. Sezgilerine güvenerek çakısını alıp havuza koştu. Orada gördükleri adeta kanını dondurdu. Ella'nın saçları kayalıklara dolanmış, kurtulmak için çırpınıyordu. Bıçağını açarak daldı. Bıçağıyla takılı kalan saçlarını kesti. Bir saniye bile kaybetmeden onu sudan çıkardı. Ella nefes almaya çalıştı, ama ciğerlerine dolan su buna izin vermiyordu. Ella'yı kaldırdı, arkasına geçip hava alabilecek kadar su atana kadar göğsünü sıktı. Bitkin düşen Ella'nın gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Rafe", diye fısıldadı kısık bir sesle. "Ah, Rafe. Sıkı tut beni."

"Buradayım, *amada*. Tamam, *probrecita*. Geçti."

Ella konuşmak için kendini zorluyordu. "Öleceğim sandım."

"Buna izin vermezdim", dedi Rafe basitçe.

Ella ürperdi. "Sana ulaşamadım. Sana ihtiyacım olduğunu söyleyemiyordum."

Rafe dudaklarını Ella'nın şakaklarında gezdirdi. "Bunu bir şekilde hissettim." Ella tekrar ürperince Rafe "Uşüyorsun. Battaniyeyi getireyim", dedi.

Arabadan battaniyeyi aldı, Ella'yla birlikte battaniyeye sarılarak oturdu. Az sonra Ella'nın titremesi geçmiş, düzenli nefes alıp vermeye başlamıştı.

"Hadi, kalk", dedi Rafe sonunda. "Giyinip eve dönelim."

"Hayır, eve gitmeyelim. Suyu dönmek istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum, bu çok çılgınca, ama... Burası kötü anılarla bırakılamayacak kadar güzel bir yer."

"Gel öyleyse", dedi. Ella'yı elinden tutup havuzun kenarına kadar götürdü.

"Birlikte girelim", dedi Ella korkusunu yenerek.

"Bana öyle güven dolu bakma, *amada*", dedi.

"Ama sana güveniyorum ve haklı olduğumu az önce kanıt-

ladın sanırım."

Birlikte suya girdiler. Rafe onun bir metreden fazla uzaklaşmasına izin vermedi. Ama Ella'nın vücudu iki de bir Rafe'ninkine sürtünüyordu. Rafe göğüs uçlarını da sırtında hissedince artık dayanamadı.

"İkimizin de sonradan pişman olacağı bir şey yapmadan sudan çıksak iyi olur", dedi.

"Pişman olacağımı düşündüğün şey nedir?" Rafe onun amacını anladı.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun", dedi tatlı bir sesle.

"Sen ise asla oyun oynamazsın."

İşte bu, bardağı taşıran son damla oldu. Rafe Ella'yı yakalayıp havuzun uzak bir köşesine çekti.

"Sonunda bana istediğimi verecek misin?", diye sordu Ella.

Rafe gözlerini kapadı. Ofkesi kabardığı kadar çabuk geçmişti. "Evet, *amada*. Çünkü bunu ben de istiyorum."

Ella tereddüt ediyordu. "Sana seni sevdiğimi söylesem, evlendiğimiz gece yaptığın gibi çekip gider misin?"

"Artık kendimi o kadar iyi kontrol edemem. Buna gücüm yetmez."

"Öyleyse...Seni seviyorum, Rafe. Bana ne istediğini söyle."

"Neden söylemek yerine göstermiyorum." Rafe Ella'yı koluk altlarından tutarak kaldırdı. "Ne kadar güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın sensin." Büyük bir arzuyla Ella'nın dudaklarına kapandı.

"Güzel mi?", diye mırıldandı, çenesini Ella'nın hassas teninde gezdirerek.

"Bunu sormana gerek var mı?"

"Bundan daha iyisini de yapabilirim."

Ella güldü. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Göreceksin. Üzerindeki kayaya tutun, *amada*."

Ella yukarı baktı. Üzerinde tutunabileceği kadar büyük bir çıkıntı vardı. Uzanıp tutununca yarı suda yarı dışarıda kaldı. Rafe bu fırsattan faydalanarak vücudunun kıvrımlarını, çıkıntı ve çukurlarını keşfe başladı. Ella nefes nefese arzuyla kıvranıyordu. "Daha fazla dayanamayacağım."

"Bacaklarını belime dola ve bırak kendini."

Ella dediğini yaptı. Rafe onu kalçalarından tutarak sertleşen erkekliğiyle içine girdi. Ritmik hareketlerle gidip gelmeye başladı. Ella ümitsizce çırpınıyor, zevk ve mutluluktan ağlıyordu. İşte hep bunun olmasını beklemişti, bunu başka bir şekilde yapamazdı. Rafe'nin hareketleri hızlandı. Sonunda ikisi de sarsılarak doruğa ulaştılar. O an Ella dünyada her şeyin mümkün

olduğunu hissetti. Kasabalılar istediklerine kavuşacak, Shayne mozaik çalışmaları yaparak tatmin olacak, *Finca* satılmayacaktı. Ve Rafe...intikamdan vazgeçip, hayatında aşka yer verecekti.

Günbatımında *Esperanza*'ya vardılar. "Gidip bir duş aldıktan sonra seninle yemek odasında buluşuruz, olur mu?", dedi Ella.

Tam o an Chelita geldi. "*Disculpe, Senor*", dedi, gergindi.

"Efendim?"

Chelita kısaca Ella'ya baktı. "*El padre de la Senora esta aqui. Quiere hablar con usted solo. Solamente usted.*"

"Adonde?"

"*En la oficina.*"

Rafe kaşlarını çatı. "Teşekkür ederim, ben ilgilenirim."

"Bir sorun mu var?", diye sordu Ella.

"Sen gidip düşün. Benim yapmam gereken bir iş var." Sonra biraz tereddüt etti. "Belki üstünü değiştirdikten sonra çalışma odama gelsen iyi olur."

Ella'nın içine anlam veremediği bir sıkıntı çöktü. Tekrar emin olmak için Rafe'nin yüzünü avuçlarının arasına alarak kendine çekti. Dişlerini okşarcasına Rafe'nin alt dudağına geçirerek ısırıldı. "Bugün için teşekkür ederim. Belki yarın."

"Bunu sakın söyleme, *amada*." Rafe gözlerini kapadı, ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. "Verebileceğimin hepsi bu kadar olabilir."

"Buna inanmıyorum", diye itiraz etti Ella.

Rafe bir şey söyleyecek gibi oldu, ama sadece başını salladı. "Hadi git, duş al. Hiçbir şey söylememem gerekirdi. Bu uygun bir an değil."

Ella birden üşüyerek ürperdi. "Umarım o an asla gelmez."

Rafe cevap vermeyince Ella parmak uçlarına basarak çenesine bir öpücük kondurdu ve odasına gitti. Antrede Rafe'nin tutumunu değiştiren bir şeyler olmuştu. Bunun ne olduğunu öğrenmek için hiç acelesi yoktu. Uzun süre banyoda oyalandıktan sonra giyinip Rafe'nin çalışma odasına gitti. Rafe masasında oturuyordu. Masanın karşısındaysa öfkeli bir tonda konuşan kişi babasıydı. Onun kapıyı çaldığını duymamışlardı.

"... dair bir fikrin yok!", diyordu Donald.

Rafe ona buz gibi bakışlarla bakıyordu. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

"Baba", dedi Ella şaşkın bir ifadeyle. "Burada olduğunu bil-

miyordum."

İki erkek de aynı anda baktı. Babası çok öfkeli görünüyordu. Rafe ise çok sakindi. "İçeri gel, *amada*. Kapıyı da kapat."

Ella birinden diğerine baktı. "Neler oluyor?"

"Hadi, devam et", dedi Rafe. "Anlat ona."

Bir anlık tereddütten sonra Donald konuştu. "Bu ipoteği-mizle ilgili bir konu. Yakında yenilenmesi gerekiyor ve..." Teslim olmuşça omuz silkti. "Senetleri elinde tutan şirket - Phoenix Şirketi - ipoteği yenilemek istemiyor."

Ella paniğe kapılmamaya çalıştı. "Peki, senedin vadesi ne zaman doluyor?"

"Üç gün sonra."

Ella gözünün ucuyla kocasına baktı. "Bunun Rafe ile ne ilgisi var?"

"Ona danışmak istedim."

Babası ondan bir şeyler saklıyordu. "Neden illa *ona* geldin?"

"Vadeyi uzatamazsam evi satmak zorunda kalırım da ondan."

"Satmak..." Rafe'ye döndü. "Yardım etmelisin."

"Külkedisi Baloları'ndan elde edilen gelirin yıllarca tüm giderleri karşılamaya fazlasıyla yeteceğini sanıyordum", dedi Rafe karşılığında.

"Yeterdi", dedi Ella sabırsızca. "Eğer annemle babam parayı hayır işlerine bağışlamak yerine kendilerine saklasalardı tabii."

Rafe kaşlarını çatı. "Bağış mı?"

"Parayı cebimize indirdiğimizi düşünmüyordun, değil mi? Lütfen asıl soruna geri dönebilir miyiz? Peki Phoenix Şirketiyle görüşüp onları annemle babamın ipoteğini yenilemeleri için ikna edemez misin?"

"Bunu neden yapayım?"

Ella gözlerini Rafe'ye dikmişti. "Çünkü annemle babamı mahvedecekler. Senin fikrini çalmış olacaklar. Onları durdurmalısın."

Rafe ona hayretle bakıyordu. Sonra kısa ve sert bir kahkaha attı. "Ah, *amada*", diye mırıldandı. "Beni sürekli şaşırtıyorsun. Bu sorunun ardındaki kişinin ben olabileceğim hiç aklına gelmedi mi?"

"Hayır."

Merakla bakıyordu. "Peki, neden?"

"Çünkü sana güveniyorum", dedi Ella kısaca. "Bana zaman tanıyacağına söz verdin ve sözünü tutacağını biliyorum."

"Ella-", diyerek babası araya girmeye çalıştı.

"Bir dakika lütfen", diyerek Rafe sözünü kesti. İfadesiz bir yüz ve buz gibi gözlerle Ella'ya baktı. "Oyleyse sana bir şey sormak istiyorum. Neden buna müdahale edeyim? Sonuç aynı olacaksa aileni kimin mahvettiği ne fark eder?"

Ella masasına kadar gidip dayandı. "Bunun çok şey fark edeceğini düşünüyorum. İntikamından olacaksın, çünkü tehditte bulunan sendin. Ama şu şirket-"

"Ella anlamıyorsun", diye söze girdi Donald.

Ella omzunun üzerinden babasına baktı. "Neyi anlamıyorum?"

Rafe iç çekti. "Sanırım benim Phoenix Şirketinin sahibi olduğumu söylemeye çalışıyor. Aileni sıkıntıya sokan benim. Hatırlarsan bunu yapma gücüne sahip olduğumu söylemiştim."

Ella doğrulup masadan biraz uzaklaştı. "Hayır, sana inanmıyorum."

Rafe Donald'a baktı. "Bize biraz izin verir misin? Uzun sürmez."

Babası odadan çıktığı an Ella konuşmaya başladı. "Sana bundan sonra hiçbir Kulkedisi Balosunun düzenlenmeyeceğine söz versem kabul eder misin?"

"Benim senin değil, annenle babanın sözüne ihtiyacım var."

Ella sanki Rafe'yi daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Costa Rica'ya neden geldiğimi biliyor musun?"

Rafe iç geçirdi. "Bu konuyu daha önce tartışmıştık. Buraya annenle babana zarar vermeme engel olmak için geldin. Yerinde olsam ben de öyle yapardım."

"Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bana hala güvenmiyorsun değil mi?"

"Ben kolay kolay güvenmem. Bunu sen de bilirsin."

"Peki, bana güveniyor musun?"

Rafe kontrolünü kaybederek ayağa fırladı. "Bunu istemediğimi mi sanıyorsun? Sana daha önce bir kez güvenmiştim, hatırlıyor musun? Hayatımdaki en önemli insanı sana emanet ettim. Sen ise onu Kulkedisi Balosu'na davet ederek bana ihanet ettin. Tekrar güvenmekte tereddüt etmem doğal değil mi?"

"Sanırım haklısın", diye fısıldadı Ella.

Rafe elini uzattı. "Ella, eğer seni endişelendiren bu ise baban istediğimi verdiği an, ortada hiçbir sorun kalmaz. Evli kalabiliriz."

"Peki, tam olarak ne kadar? Sonsuza dek mi?" Rafe cevap vermedi. Bu da yeterince cevap sayılırdı. "Doğru. Sen sonsuz-

luğa inanmazsın. Ya da mucizelere. Ya da aşka. Ya da sonsuz mutluluğa. İnanır mısın Rafe?"

Rafe gözlerini kapadı. "Hayır", dedi buruk bir sesle. "İnanmam."

Ella başını salladı. "Hayır, Rafe. Senden yarım kalacak şeyler istemiyorum. Ya hepsi olmalı ya da hiç. Bu durumda geriye hiç kalıyor. Şimdi izin verirsen, babam bekliyor. Gitmeliyim."

"Gitmek mi? Gitmekle neyi kastediyorsun?"

Ella kapıda durdu. "Nevada'ya dönüyorum, Rafe. İstediğin taahhüde gelince..." Ella omuzu üzerinden donuk gözlerle baktı. "Cehenneme kadar yolun var."

Rafe acı bir ifadeyle gülümsedi. "Artık çok geç, *amada*. Ben zaten çoktan oradayım."

Rafe avludaki çeşmenin önünde duruyordu. "*La Estrella*'nın mozaigine dertlerinin çaresi oymuş gibi bakıyorsun", dedi Shayne.

"Öyle olmasını çok isterdim." Avucundaki yüzüğe baktı. Ella'nın giderken geride bıraktığı tek şey buydu. "Ama maalesef değil."

Shayne dikkatle ağabeyini süzdü. "Ona...ona Külkedisi Balosu'nda olanlar yüzünden mi güvenmiyorsun?"

Shayne'nin sesinde bir şey ilgisini çekti. Yüzüğü cebine koydu. "Evet." Sıkıntılıydı. "Yoksa onu suçlamakla hata mı ettim?"

Shayne yavaşça başını salladı. "Evet", diye fısıldadı. "Büyük bir hata."

Bütün önyargılar birden anlamsızlaşınca midesi kasıldı. "Aslında seni baloya davet etmemişti, değil mi? Senin bir eş aradığını bilmiyordu."

"Hayır", diye onayladı kızkardeşi neredeyse duyulmaz bir sesle.

Ama Rafe onu duymuştu, artık buna inanmak zorundaydı. "Ah, *mi pobrecita pichon*. Neden bunu bu kadar zaman benden sakladın?"

"Çünkü...çünkü korkuyordum. Gerçeği söylersem, Jackie gibi benden kurtulmak isteyeceğinden korktum."

"*Dios mio, nunca!* Asla öyle bir şey yapmazdım!" Rafe çenesinden tutarak kendine bakmaya zorladı. "Sana olan sevgimi hiçbir şey değiştiremez."

Shayne'nin gözleri doldu. "Özür dilerim. Sanırım artık bu-

nu biliyorum."

Bütün suç Jackie'deydi. "Senin susmanı anlıyorum. Ama Ella neden anlatmadı?"

"Bunu senin iyiliğin için yaptığını söyledi-ilişkimizi bozmak istememiş."

Rafe'nin göğsü sıkışıyordu, Ella'yı çok yanlış değerlendirmişti.

"Bunu neden yaptın?", diye sordu. "Benimle çok mu mutsuzdun?"

"Hayır, hayır, tam tersi." Shayne'nin gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Harika bir hayatım vardı. Anlamadın mı? Benim için Florida'ya kadar geldin. Ben aynı senin gibi peşimden dünyanın sonuna kadar gelecek birini aradım."

"Yanılıyorsun", dedi buruk bir sesle. "Ben öyle biri değilim."

"Değil misin? Ne yaptıysan beni sevdiğin için yaptın. Buna beni Jackie'ye vermek de dahil."

"Peki, McIntyre? Onu hala seviyorsun, değil mi?"

"Tüm kalbimle." Rafe'nin elini tuttu. "Eminim Ella da öyle hissediyor."

"Belki bir zamanlar", dedi Rafe. "Ama artık değil."

"Bunu bilemezsin. Rafe onu bırakma. Hayatının sonuna dek pişman olursun." Shayne'nin sesinde çaresiz bir çırpınış belirmeye başladı. "Dinle beni, Rafe. Bir karar vermelisin. Onu seviyorsan peşinden git. Evet, ne düşünüyorsun?"

Rafe yumruğunu sıktı. "Duymak isteyeceklerini söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"O zaman davranışlarınla anlat ona. Göreceksin her şey düzelecek."

"Sen imkansız istiyorsun."

"Külkedisi Baloları yüzünden mi? Onlar artık söz konusu bile değil, değil mi? Yoksa sen onun bu yüzden mi geldiğini sanıyorsun? Sorun bu, değil mi?" Shayne sabrının tükendiğini hissediyordu. "Bu kadar aptal olduğuna inanmıyorum."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Ella'nın annesiyle babasını hiç umursamadığını mı sanıyorsun?"

Rafe emin bir şekilde başını salladı. "Hayır. Onlar onun her şeyi."

"Ama buna rağmen sana istediğin taahhüdünü vermek yerine aşkını geri kazanmaya çalışarak onların geleceğini tehlikeye attı. Sen reddedilseydin, bu kadar büyük bir tehlikeyi göze alırdın?"

Rafe o an her şeyi anlayarak sarsıldı. Shayne haklıydı. Ella'nın kendi ailesini bu kadar büyük bir tehlikeye atmak için ancak tek bir nedeni olabilirdi. Üstelik bunu sürekli söyleyip durmuş, ama Rafe onu dinlememişti.

Rafe'nin dudakları büküldü. "Galiba son gülen babası olacak."

"Neden?"

"Evliliğimizde kalbin mi yoksa aklın mı galip geleceğini görmenin ilginç olacağını söylemişti."

Shayne sevinçle kahkaha attı. "Sen de tabii aklın üzerine bahse girdin."

"Sadece bir kalbim olmadığını sandığım için", diyerek mahcupca gülümsedi.

"Ama öyle olmadığını anladın. Eminim Ella bunu duyunca rahatlayacaktır."

Ella arka bahçedeydi. Başını eğip yüzük parmağına baktı. Yüzüğünün yerinde artık acı anılarla dolu bir boşluk vardı. Ama artık acı gerçeği kabul etmenin zamanı gelmişti... *La Estrella* olmadığı gibi Külkedisi de değildi.

"Seni burada bulabileceğimi biliyordum."

Ona tanıdık gelen bu ses, karşısında başını kaldırdı, ama hayal gücünün bir oyunu olmasından korktuğu için bakamıyordu.

"Merhaba bile demeyecek misin?", diye sordu Rafe, kalın sesi neşeliydi.

Ella cesaretini toplayarak baktı. "Neden geldin? Yoksa bu saçma bir soru mu?"

"Evet, çok saçma bir soru, *amada*."

Ella'nın dudakları gerildi. "Bana *amada* deme."

"Peki ne dememi istersin?" Bir kaşını kaldırarak ona yaklaştı. "*Dulzura? Mi alma? Mi corazon?*"

"Yeter artık, Rafe. Bunları söylerken samimi değilsin."

"Belki sana başka şekilde hitap etmeliyim. Mesela... *La Estrella*."

Ella'nın çenesi titremeye başladı. "Kesinlikle o değilim."

"Öyleyse bütün hayallerini yıktım mı?", diye sordu yumuşak bir sesle.

"Amacın bu değil miydi?" Sakin kalabilmek için derin bir nefes aldı. "Taahhüdünü almak için gelmiş olmalısın."

Rafe başını salladı. "Artık ona ihtiyacım yok."

"Anlıyorum." Demek balolar hakkında her şeyi öğrenmişti.

Ella hayalkırıklığına uğradı. Rafe'nin ona olan aşkının tüm düşmanca duygulara baskın çıktığını düşünerek geldiğini ummuştu. Ama ne bekliyordu ki? Bir mucize mi? "O zaman sanırım babamla konuştun."

"Henüz konuşmadım, çünkü önce bizim konuşmamız gerekir sanırım."

"Ama yine de öğrendin, değil mi? Bu yüzden mi kararından döndün?"

"Anlamıyorum, *amada*. Öğrenmem gereken nedir?"

"Balo gecesi annemle babam bir daha böyle bir organizasyonu yapamayacaklarını söylediler. Artık bununla uğraşamayacak kadar yaşlılarmış." Ella ona tereddütle baktı. "Gerçekten bilmiyor muydun?"

"*Madre de Dios!*", diyerek Ella'ya yaklaştı. "Bu doğru mu?", diye sordu onu omuzlarından tutarak. "Bunu baştan beri biliyor muydun?"

"Evet."

"Neden bir şey söylemedin? Ben tehditlerde-"

"Tahmin edemiyor musun?"

Rafe gözlerini kapadı. Yüz ifadesi değişmişti. "Kahretsin. Çünkü söylersen evliliğimizin o an biteceğini düşündün, değil mi?"

"Arkana dönüp bakmadan çekip gidecektin", diyerek onayladı.

"Yanılıyorsun. Senin beni istediğin kadar ben de seni istiyordum. Çekip gitseydim bile çok uzağa gidemez, hemen geri dönerdim." Ella'ya baktı. Gözleri pırıl pırıldı. "Aşk için son şansını da kaybetmekten korkuyordun, değil mi?"

Ella bakışlarını başka yöne çevirdi. "Aptallık ettim."

"Ella-"

"Hayır! Duymak istemiyorum. Sen sadece tehditlerinin işe yarayıp yaramadığını kontrol etmek için geldin."

Rafe Ella'yı boynundan tutarak ona bakmaya zorladı. "Beni dinleyeceksin, *amada*. Hayır, sakın benimle tartışma. Sadece dinle. Gördüğüm kadarıyla benim isteklerime boyun eğmek-tense evini kaybetmeyi tercih ettin."

Ella ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. "Sen yanılmıyordun. Biz pes ederdik", diye itiraf etti. "Sana en başından gerçeği söylemeliydim. Ben-ben annemle babamı tehlikeye atmakla hata ettim."

"Bu iş daha ileriye gitmediği için şanslısın", diye karşılık verdi. "İpoteklerinin karşılığını ödedim."

"Teşekkür ederim demek pek yeterli görünmüyor. Ama te-

şekkür ederim." Ella kollarından sıyrıldı. "Artık ikimiz de istediğimizi aldık, değil mi?"

"Evliliğimizi sürdürmek için bir neden kalmadığını mı söylemek istiyorsun?" Ella'ya iyice sarıldı. "Öyle mi, *amada*?"

Ella'nın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Lütfen, Rafe", diye fısıldadı. "Dayanacak gücüm kalmadı. İstediyini aldın. Bununla yetinip gidemez misin?"

"Hayır, yapamam. Biliyor musun, giderken bana ait olan bir şeyi de alıp götürdün. Onu kaybedene kadar sahip olduğumu bile bilmiyordum."

"Sana ait hiçbir şey yok bende", dedi anında itiraz ederek.

"Şu an bile onu avucunun içinde tutuyorsun."

Ella avucunu açtı. "Burada hiçbir şey yok", diye tekrarladı.

Rafe ona sıkıca sarıldı. "Lütfen tekrar bak. Bu ellerin içinde bir yerde kalbimi tutuyorsun. Onun emin ellerde olduğundan emin olmak istiyorum."

Ella'nın boğazı düğümlendi. "Neden geldin? Gerçekten, neden geldin?"

"Ö sözcükleri söylemek benim için hiç kolay değil", diye itiraf ederek bunun yerine cebinden minik bir mücevher kutusu çıkarıp verdi. Ella kutuyu açınca içinde giderken bıraktığı nikağ yüzüğünü buldu. Ama yüzük tamir edilmişti. Üzerinde altı değerli taş vardı, en büyüğü ise bir elması. "Küçük taşlar senin doğumundan bu yana düzenlenen Kükedisi Baloları için."

Ella boğazında oluşan düğüme rağmen konuşmaya çalıştı. "Peki, elmas?"

"O, en önemli balo için. Evlendiğimiz balo. İçinde bir yazı var." Ella yüzüğü çevirip içine bakınca yeniden ümitlendi. İçinde "Sonsuz aşk" yazıyordu.

"Senin yüzüğünün içinde de yazı var mı?"

"Var..." Rafe derin bir nefes aldı, gözleri duygu yüklüydü. "Sonsuza dek. Eğer böyle bir şey varsa onu seninle geçirmek isterim."

Ella gözlerini kaldırıp baktı. "Söz veriyorum, var. Ve bana biraz olsun güveniyorsan hayatımın geriye kalan kısmında bunu sana kanıtlayacağım."

"Ah, *amada*." Başını eğip Ella'yı öptü. "Sözüne güveniyorum."

SON SÖZ

"Rafe, ben iyiyim", diye ısrar etti Ella. "Endişelenecek bir şey yok."

"Belki de kutlamaları iptal etmeliyiz. Durumun buna müsaade değil."

"Yıldönümü Balosu'nu iptal edemeyiz", diye karşı geldi Ella. "Bir sürü insan tam bir yıldır bu geceyi bekliyor. Konuklarımız birazdan gelecekler, ama bebeğimiz iki haftadan önce gelmeyecek."

Rafe Ella'yı kollarına aldı. "Tabii ki bizimle birlikte ilk yıldönümlerini kutlamak isteyenleri ben de hayal kırıklığına uğratmak istemem. Ama ben seni düşünüyorum, bir tek seni." Elini şefkatle şiş karnında gezdirdi.

"Bebegimiz bu gece çok hareketli", diye mırıldandı Rafe. "Dünyaya gelmek için sabırsızlanıyor."

"Oğlun babasıyla karşılaşmaya sabırsızlanıyor, demek istiyorsun."

"Oğlum mu? Nereden biliyorsun? Bir kızımız da olabilir." Ella tedirginlikle baktı. "Bir oğlun olursa sevinmez misin?"

"Hem de çok, bunu en iyi sen bilirsin."

Kapı hafifçe çalındıktan sonra içeri Shayne girdi. "Ella, annenle baban gönderdi beni. Konuklar gelmeye başladı."

"Hemen geliyoruz", dedi Rafe. Kızkardeşi çıkınca, "Daha iyi görünüyor, değil mi? Artık bir amacı var."

"İyi olacak, Rafe." Ella Rafe'nin gergin çenesini okşayınca Rafe rahatladı. "Mozaikleri çok rağbet görüyor. Uç tane yeni sipariş daha aldı."

"*La Estrella* sayesinde", diye ekledi Rafe. "Tüm o mucizeleri gerçekleştirmekle çok yoğunun. Artık Shayne arzu ettiği bir kariyeri sahip. Milagrolılar da artık hem mutlu hem varlıklı."

"Sen *Esperanza*'yı satmaktan vazgeçtiğin için. Shayne'nin özel hayatına geline... Ona biraz zaman tanı."

"Sen sihir gücünle işbaşında olduktan sonra buna ne şüphe?" Ella'yı biraz daha kendine çekerek çenesini şakağına dayadı.

di. "Altı yıl önce bir hata yaptım", diye itiraf etti. "Onu hayatında sevdiği tek erkekten ayırdım."

"Bundan emin olamazsın", diye karşılık verdi Ella yumuşak bir sesle. "Hiçbirimiz olamayız. O sadece onyediyi yaşıyordu. Masum bir çocuktu. Onu korumak için gerekli bulduğunu yaptın. Pişmanlık duyman geçmişi değiştirmez." Ella Rafe'nin sıkıntılı yüzünü öptü. "Unut artık, sevgilim."

"Nasıl istersen. Şimdilik." Rafe onu destekleyici bir şekilde belinden tuttu ve baştan aşağı süzdü. "Gel, *amada*. Konuklarımızı karşılayalım."

"Jonah, sana söylemek istediğim bir şey var", diyerek Nikki söze başladı.

Jonah bir kolunu ona dolayarak kendine çekti.

"Benim de sana söylemek istediğim bir şey var. Tahmin etmek ister misin?"

Nikki bakışlarını aşağıya doğru çevirip, Jonah'ın pantolonuna baktı.

"Altına bir şey giymemiş-"

Jonah'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Hayır, gerçekten de giymedim. Ama sana söylemek istediğim bu değildi." Balo salonunun girişine gelmişlerdi. Jonah onu çabucak dudaklarından öptü. "Korkarım beklemek zorunda kalacak."

"Ama, ben-"

"Aşka inan." Jonah elini Rafe Beaumont'a uzattı ve Nikki'yi tanıştırdı. "Evet, yine karşılaştık."

"Daha rahat koşullar altında umarım", dedi Rafe.

Jonah karnı burnunda Ella'yı görünce gülümsedi. "Kesinlikle öyle. İkinizin de sorunlarınızı halletmiş olmanıza sevindim."

Rafe'nin sesi neşeliydi. "Ya da onlara bir tane daha ekledik."

"Bir bebekle mi, bu hiç belli olmaz", dedi Jonah. "Ama beni çok korkutuyor."

"Sadece seni değil, dostum", dedi Rafe. "İyi eğlenceler."

Jonah Nikki'nin elini tutarak kalabalık balo salonuna girdi. "Hadi tatlım. Dans edelim." Jonah'ın gözleri parlıyordu.

"Jonah...Konuşmamız bitmemiş-"

"Merhaba!", diyen bir ses araya girdi. "Beni hatırladınız mı?"

Nikki döndü, adını çıkartmaya çalıştı. "Tabii hatırlıyorum. Wynne değil mi? Wynne Sommers?"

"Artık Hondo. Bir koca bulamayacağım dan korkuyordum ve sen bana üzerinde çalışmam için-" Gözü Jake'ye kayınca güldü. "Ay. Tekrar merhaba."

"Benim üzerimde denedin, değil mi?", diye sordu Jake kuru bir sesle. "Bu beni neden şaşırtmadı?"

"Zararsız bir şeydi", dedi Wynne ısrarla. "Teslim olup benimle evlenmeye hazır değildin."

"Bir dakika", dedi Jake araya girerek. "Orda yardıma ihtiyacı olan biri var."

Nikki kocasının omzu üzerinden bakınca nefesini tuttu. "Jonah. Ella Beaumont."

"Galiba doğum başladı", dedi Wynne. "Gidip bakalım, ne yapabiliriz."

Dördü aceleyle Ella'nın yanına gitti. Ella, balo salonu ile diğer salonlara giden girişte durmuş, sanki hayatı buna bağlıymış gibi kapının pervazına sıkıca tutunmuştu.

"Tamam, Bayan Beaumont", diyerek Jake Ella'yı kollarına alıp kaldırdı. "Galiba hastaneye gitseniz iyi olacak."

"Kocam", dedi kesik kesik soluyarak. "Rafe'ye ihtiyacım var."

"Kocanızı bulup haber veririm", dedi Jonah. "Arkanızdan gelen ilk arabada olacağız."

"Biraz daha kalsak olur mu?", diye sordu Nikki kısa bir süre sonra. "Ella ile bebeğin iyi olduğundan emin olana dek gitmek istemiyorum."

"Bayan Beaumont çok cesur davrandı." Jonah, Nikki'nin kahverengi buklelerini karıştırarak güldü. "Bence ilgini Bay Beaumont'a saklamalısın."

"Dediklerinden bir şey anladın mı?"

"*Rapido* dışında mı? Tek bir kelime bile anlamadım. İspanyolcam pek iyi değildir, sadece çatpat birkaç şey anlarım."

Nikki ellerini kavuşturdu. "Dinle, Jonah."

"Tekrar merhaba", diyerek Wynne onları selamladı. "Siz de mi kalmaya karar verdiniz? Oturabilir miyiz?"

"Tabii, lütfen", dedi Jonah. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğleniriz."

"Jonah-"

"Umarım Ella'nın doğumu benimki kadar uzun sürmez. O doğum odasında neredeyse bir hafta kaldım."

Jake bekleme salonunun kapısına dayanmıştı. "Pek bekleyeceğiz gibi görünmüyor. Beaumont bu tarafa doğru geliyor."

"Jonah", dedi Nikki tekrar, sesinden sabırsızlanmaya başladı. Belliydi.

Rafe içeri girip gülümsedi. "Gelip bir oğlumuz olduğunu haber vermek istedim."

"Jonah-"

"Tebrikler, Beaumont", diyerek Jonah elini uzattı.

"Tatlım-"

"Ella'ya tebriklerimizi iletin", dedi Wynne. "Jonah!"

Rafe başını dikleştirdi. "Tabii. Müsaade eder misiniz? Karım ve oğlum beni bekliyorlar."

"Jonah!", diye Nikki bağırdı. "Kahretsin, ben hamileyim. Sana tüm akşam boyunca söylemeye çalıştım. Ama sürekli araya başkaları girdi."

"Bu durumda, biz gidelim", dedi Wynne. Nikki'yi çabucak kucaklayıp öptü. "Kendine iyi bak. Bağlantıyı kesme."

Sonra yalnız kaldılar.

"Hamile misin?", diye sordu Jonah. "Neden...neden bana söylemedin? Yani bu akşamdan önce demek istiyorum."

"Cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Sen-sen çocuk istemiyorsun sanıyordum."

"İstemiyor muyum...?" Jonah gözlerini kapadı. Tekrar açtığında bakışları öyle arzu ve şefkat doluydu ki Nikki gözyaşlarını tutamadı. Jonah ona sarıldı. "Özür dilerim. Seni böyle düşündürecek bir şey yaptıysam çok özür dilerim. Bu doğru değil. Seni seviyorum Nikki. Ve senin benim çocuğumu karnında taşıdığını düşünmek... Bu bana verdiğin en güzel hediye."

"Yıldönümü Balosu biletlerinden de mi güzel?", diye takıldı Nikki.

"Ne kadar güzel, değil mi?", diye sordu Ella oğlunun yanğını okşayarak.

Rafe Ella'nın omuzu üzerinden baktı. "Eğer küçücük, kıpkırmızı ve bumburuşuk şeylerden hoşlanıyorsan, sanırım yeterince çekici."

"Rafe!"

"Şaka yapıyordum. O benim sahip olduğum en güzel oğul. Tabii, sahip olduğum tek oğul." Rafe tereciyi ediyordu. Ella'nın bir tutam saçını alıp kulağının arkasına oturttu. "Sana uzun zamandır söylemek istediğim bir şey var."

Ella oğlunun minik elini tutmakla meşgul olduğu için sadece başını salladı.

"Seni seviyorum, amada. Seni tüm kalbimle seviyorum."

Ella şaşkınlıkla durakaldı. "Ne dedin?"

"Seni seviyorum dedim. Bunu söylemeyi daha önce neden bu kadar zor bulduğumu hiç anlayamıyorum, çok kolaymış. *Amada* neden ağlıyorsun? Bir sorun mu var? Hemşireyi çağır-
yım mı?"

Ella başını salladı. "Hayır, sadece beni hazırlıksız yakala-
dın. Ben de seni seviyorum Rafe."

"Bu sözleri duymanın onları söylemek kadar güzel olduğunu düşünüyorum."

"Sonunda bu sonuca varmana sevindim. Telafi etmen gere-
ken çok şey var, biliyorsun değil mi?"

"Bunun için hemen çalışmaya başlayacağım."

"Annemle babamı ve Shayne'yi arayıp, bebeğin doğduğunu söylemeliyiz." Rafe'nin kaşlarının çatıldığını gördü, nederi-
ni hemen anladı. "Üzülme. Bir gün o da bizim kadar mutlu ola-
cak."

"Belki de..." Derin bir nefes alarak konuşmasına devam et-
ti. "Belki de bir sonraki Külkedisi Balosu'nda aradığı aşkı bu-
lur."

Ella'nın bu sözleri kavraması tam bir dakika zaman aldı.
"Ne dedin?"

"Bir sonraki Külkedisi Balosu. Belki Shayne..."

Ella'nın gözleri yeniden doldu. "Ciddi misin? Geleneğimizi
sürdüreceksin?"

"Neden olmasın? Elde edilen gelir hayır işlerine gidiyor.
Son aylarda yaptığım araştırmalara göre de onca yıldır tek bir
evlilik yürümemiş."

"Shayne'nin evliliği mi?"

"Aslında bu da pek sayılmaz, çünkü yasal değildi."

"Rafe?"

Rafe iç çekti. "Ben...Ben ona bir şans tanımak istiyorum,
amada. Tabii sen de kabul edersen. Ve belki..."

"Belki?"

"Belki de bunun için beş yıl beklemesek de olur."

SON